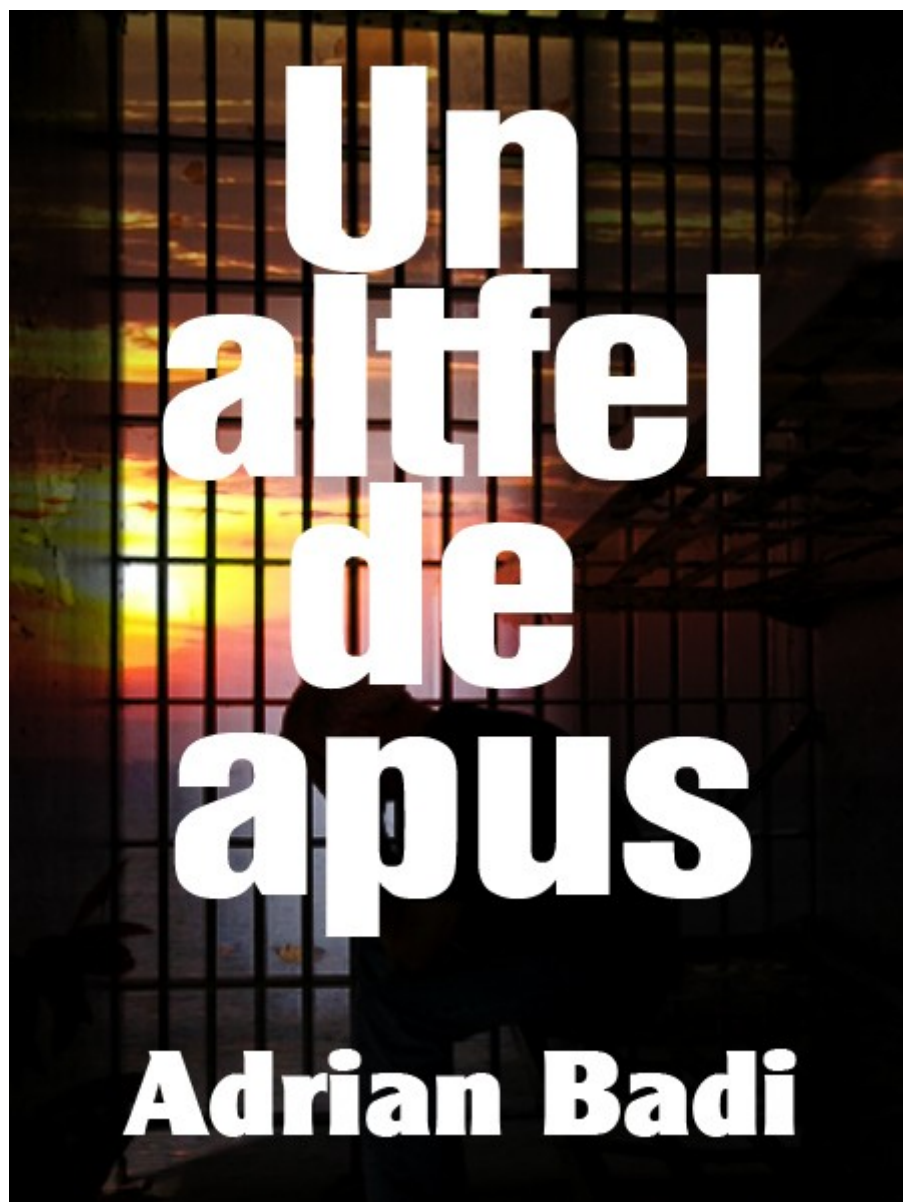

Un altfel de apus de Adrian Badi

Prolog

Mucos!

Nu-i chiar așa de rău...

Nu sunt pregătit să mor

«Trag în piept aerul jegos de bucurii»

Grănicerul

Apropiindu-mă de sfârșit privesc începutul,
Doamne, cât mi-am mai dorit fructul!
Si-acum văd doar un copac fără rădăcini,
Sufocat de buruieni și mărăcini
Și n-am crezut c-o să se ajungă aici,
Căci ochii mi-erău plini de bucurie
Și de speranța pe care și Dumnezeu o știe
Și mama o credea mereu vie
Și nu știam cât de greu o să-mi fie.
Motive să renunț, am avut o mie
Și totuși credeam că fac ceva sfânt.
Pe unii băieți îi salutăm cu privirea-n pământ.
Și-n mintea mea se creau legende,
Deși erau doar vorbe-n vânt.
Scormonind prin trecut, am constatat că m-am născut
Total vulnerabil la anumite emoții,
Căci m-au furat hoții,
Mi-au luat inima și liniștea nopții.
Acum îți dau ție esența mea și te rog s-o ții,
Căci am dat viață străzilor,
Încercând să dezleg misterul căilor
Celui de Sus, umblate totuși și de cei de jos
Și crede-mă că nu-i nimic mai frumos
Decât să-ți lași sufletul să vorbească.
E singurul lucru în care mai cred după mulți ani de trudă prostească.
Am spus destul, vă las pământul și-o floare.
E numai vina voastră dacă moare...

Fiecare rămâne prizonierul propriului vis...

Prolog

27.07.2060

Imaginați-vă lumea așa cum o știm cu toții. Imaginați-vă străzile așa cum toți le vedem: cu mașini, cu oameni mergând mereu, preocupați de problemele lor de acasă, bătrâni plimbându-și câinii, mame care poartă în căruciorul din fața lor copilul pentru care și-ar da și viața, adolescenți mergând sau venind de la școală, împovărați de teme, glumind în grămezi, în anturajul lor precar. Dar oare cuvântul „anturaj „ nu e prea mult spus? Vedem, odată cu răsăritul soarelui, o lume feerică, o industrie în care fiecare om își croiește drumul în viață, atât de armonios, atât de suav. Strada îți poate oferi multe perspective. Doar uitându-vă pe geam puteți vedea o grămadă de lucruri care v-ar entuziasma. O fată frumoasă... un băiat galant, o femeie la brațul unui bărbat, o mașina « bengoasă », un moșneag care fuge după copiii care s-au suit în corcodușul din fața scării, un om care mătură strada, cu niște căști

imense pe urechi, inactiv și impasiv la tot ce se întâmplă în jurul său, un polițist în mijlocul intersecției, scobindu-se în nas de plictiseală. Oare ceea ce vedem noi pe stradă e totul? Oare milioanele de chipuri ce pășesc stânghere pe aceeași stradă, privind semeț spre vremurile ce vin, și sperând la un viitor mai bun, sunt tot ce vede? Sau ne acoperim atât de tare ochii încât să nu observăm ce se întâmplă când apusul vine, când întunericul acaparează această lume de cristal în care toți sunt fericiți în mica lor împărăție?

Imaginați-vă că totul se schimbă, ca prin minune, la lăsarea întunericului, care înghite totul în calea sa, care mătură viitorul celor care adulmecă mirosul acestei lumi atât de diferite, acestei lumi atât de asemănătoare cu un coșmar din care ai dori să te trezești dar nu poți. Imaginați-vă că zilnic, cineva moare pe străzi, împușcat, sau de supradoză, sau bătut cu cruzime pentru un orgoliu prostesc. Brusc, lumea nu mai este așa de roz, nu-i așa?

Imaginați-vă că există o barieră între răsărit și apus, care răsucește la 180 de grade tot ce noi numim viață. Ca o boală fără leac, strada își schimbă masca și își arată adevărata față. Nu e ușor să te ferești de capcanele ei. Nu puțini sunt cei care au trecut pe-acolo, trăind coșmarurile induse de stradă și au trăit să o povestească și altora. Eu sunt unul din ei.

Imaginați-vă că, în timp ce voi vă duceți foarte relaxați la culcare, învelindu-vă confortabil într-o plapumă cu un miros proaspăt de Lenor, alții abia își încep viața: viața de stradă. O viață în care culoarea dominantă este negrul, asociat uneori cu mici ghionturi de roșu și de alb. Totul se metamorfozează extrem de repede. E uimitor cum întunericul aduce, odată cu el, o nouă lume, care reprezintă pentru unii principala sursă de bani, iar pentru alții, doar ora la care ar fi trebuit de mult să fie în „pătuț.” Nu vă puteți imagina cât de mult mi-aș dori să nu fie adevărat ce spun acum, dar, din păcate, totul este cât se poate de real. Problema e că niciodată nu se va schimba nimic. Dependența creată de viața de stradă este extrem de dură. V-o spune cineva care are și va avea traume pentru tot restul vieții.

Imaginați-vă că viața pe care o aveți ar lua, într-o singură seară petrecută pe străzi, o întorsură atât de gravă, încât nu v-ați mai putea întoarce niciodată la ceea ce aveți acum. Vi se pare exagerat?

Poate că acest joc prin care v-am stimulat imaginația vi se va părea prostesc și, pe undeva, absurd, dar nu, nu este așa, credeți-mă pe cuvânt când vă spun că această lume paralelă, apărută cu lăsarea serii, este una de evitat, și, dacă vreți să ajungeți așa, nu aveți decât. Dar, important e, să țineți minte următorul lucru: Lăsați-vă conștiința să lucreze mai mult decât orice altceva, pentru că doar așa veți reuși să nu fiți absorbiți de acest aspirator de vieți.

Copiii clasei a șasea de bilingv-engleză erau stupefiați de discursul persoanei din fața lor. Era ceva nou adus în școli. Un program prin care elevii puteau învăța, de mici, lecții de viață de la oameni care regretau faptele pe care le făcuseră și care voiau să împărtășească și altora gândurile lor, pentru a-i ajuta pe elevi să nu facă și ei aceleași greșeli. -Da copii, să-i mulțumim domnului Bercu pentru timpul său..., zise diriginta Huțchin, privindu-l pe bărbatul spătos și impunător de pe scaunul din fața sa. Bercu se ridică grav și cei doi jandarmi, care stăteau în stânga și-n dreapta sa, l-au apucat de câte un umăr. I-au pus cătușele și cei trei au ieșit, în liniște, din sala de clasă, lăsând în urmă figurile împietrite și aiurite ale tuturor participanților la discursul imensului bărbat care tocmai ieșise. Copiii își aruncau unul altuia priviri întrebătoare, și șușoteau câte o glumă, dar n-aveau curajul să râdă de ea.

Acum, că am așa de mult timp la dispoziție, într-un spațiu așa înghesuit și lipsit de viață, pot medita și revedea fiecare scenă a vieții mele... Timpul a fost, și pentru mine, nemilos. Mă văd, după atâta amar de vreme, închis, fără nici un fel de scăpare. Uneori stau și mă gândesc cum au evoluat lucrurile într-un asemenea hal încât am eșuat pe toate planurile posibile?.. Și totuși, viața mea mergea atât de bine... Păcat că n-am putut vedea atunci ce văd acum, păcat că n-am știut atunci ce știu acum..., păcat că toți cei care apucă pe calea greșită își zic aceste cuvinte ticsite de un regret incontrollabil când e prea târziu. Simt cum sufletul îmi zvâcnește din piept și cum pupilele mi se dilată ori de câte ori îmi amintesc de vremurile bune, ori de câte ori rememorez viața mea și observ unde am greșit și cum, din clipa aceea, totul s-a dus, încet dar sigur, pe apa sâmbetei. Un destin dat în mantă, prins în ușa de la autobuz și târât stații întregi pe jos, un orgoliu prostesc, o justiție divină. Și totuși... Și totuși ce? Și totuși cred că am făcut lucruri bune în viață. Uneori lucrurile cele mai puțin importante, dar drăguțe și simpatice, ți le amintești mereu... Așa cum eu îi revăd acum chipul mamei, atât de luminos, mângâindu-mi părul și strângându-mă în brațe, la câteva ore după ce m-am născut. Nu știu dacă această scenă chiar a existat, sau dacă mi-o imaginez în chip real. Primul răsărit de soare nu mi-l pot aminti. E ciudat cum unele momente ciudate ți le amintești, iar altele nu... E greu și mă simt capturat și legat de mâini și de picioare. O viață promițătoare, dar care, o dată căzută în abisul străzii, a rămas pironită în mărăcini veninoase.

Mi-amintesc cu drag de căldura familiei care m-a crescut cu răbdare, care m-a educat și mi-a spus ce e bine și ce nu. Chiar dacă, până la urmă, am făcut tot ce am vrut eu, pe asta o regret.

Anii au trecut ușor și totul își urma cursul firesc al vieții, asta până când... Mi se face pielea de găină când îmi amintesc. Chiar și azi, după atâta vreme. Ce m-a îndemnat să fac ce-am făcut? Nu știu. Poate că, pe undeva, așa mi-a fost destinat. Dar eu nu cred în destin. Ceva din tot ceea ce am pățit în viață, mă face să nu cred în acest cuvânt mistic.

„Trebuie s-o faci Dragoș ! E datoria ta ! Sau ți-e frică?”

Parcă ieri s-a întâmplat totul. Ani de-a rândul m-am denaturat și am căzut într-o prăpastie fără fund. Inconștient? Incapabil în a vedea viitorul? Ușor de influențat? Poate că și mediul care, ușor, ușor, s-a instaurat în preajma mea, pe nesimțite, m-a împins către acest portal spre necunoscut, spre această lume nouă. Nu știu. Simt însă că acum, când am tot timpul din lume să mă gândesc la ce s-a întâmplat, e mai bine. Sunt mai liniștit, mă simt mai înțelept...

Mă trezesc în fiecare dimineață cu același gust amar în gură. Încă o zi. Azi, însă, gustul amar e înlocuit de un regret imens și de remușcări teribile. Iată, azi împlinesc patruzeci de ani de detenție. E incredibil, parcă ieri eram un copil, bucurându-mă de lumina soarelui, de căldura lui. Ciudat, dar când stau și mă gândesc că am șaizeci de ani și că mi-am irosit viața, mă plafonez în propria-mi existență morbidă. Nu știu dacă e normal să regret, chiar și după atâta timp, ce-am făcut. De fapt, sunt multe lucruri pe care le regret, dar ce rost are? Obişnuim să regretăm mereu multe lucruri, dar de obicei le regretăm prea târziu. În cazul meu foarte târziu, când nu se mai poate face nimic. E drept, m-am schimbat mult, poate prea mult. Aș fi putut fi cu totul altceva decât veteranul închisorii. Aș fi putut fi un cercetător, un matematician. Țin minte că-mi plăcea matematica în liceu, dar deja în perioada aia eram de mult înveninat cu ură și dispreț pentru tot ce mă înconjura, de toată perversitatea soartei.

N-am reușit însă să fac nimic: o viață stearpă, târâită prin monotonie și suferință. Privesc pereții aceștia scorojiți și flori reci mă trec. Plâng. Însă nu mai e loc de lacrimi. Ținem fruntea sus, oricât de mult am greșit. Sper ca lumea să învețe până la urmă că ura nu naște nimic altceva decât tot ură. Acum, însă, îmi simt pleoapele grele și oasele sfâșiate. Abia mă pot mișca în acest pat mizer, care-mi poartă amprenta vieții: prietenul meu de-o viață, cu care am împărtășit totul. Totul se stinge în jurul meu. Mă simt în plus, mă simt ca o povară. Părul alb îmi atârână greu pe fruntea ridată și începutul de chelie contrastează muribund cu burtica de bunic pe care am dezvoltat-o în ultima perioadă. Totul se întunecă. Viața mea, privită printr-un spectru inedit, de out-sider, este o epavă. Mi-am distrus propria existență. Totul acum este în zadar. Ochii îmi sunt greoi și îmi simt respirația segmentată. Îmi aud bătăile inimii care, încet, încet, se oprește. E timpul să las totul în urmă, să fiu iertat de tot și de toate. E timpul să mă culc. Noapte bună!

Curierul de marți
- pe scurt -

O ultimă notă a viorii Stradivarius

Dragoș Bercu, pe ultimul drum

Dragoș Bercu, controversatul mafiot bucureștean, a încetat astăzi din viață. La vârsta de șaizeci de ani, un atac de cord a fost suficient pentru ca marele nume al străzilor capitalei să intre sub țărână. Deși mulți sunt ironici și se bucură că și-a primit pedeapsa, oficialii penitenciarului Jilava susțin că Bercu s-a purtat exemplar în cei patruzeci de ani cât a fost închis, afișând un comportament exemplar, arătând reabilitarea. Proxenet, traficant, criminal, vandal și cap al numeroaselor organizații „necurate”, Dragoș Bercu, știut de toată lumea ca „Goș”, primise fără drept de apel, sentința maximă: închisoare pe viață. Fără nici un fel de opoziție, mafiotul și-a ispășit pedeapsa, fără să provoace scandal și probleme la penitenciar. Cu o viață plină de nelegiuiri și un întreg oraș în spate, acest om a fost mai mult decât o legendă pe străzi. Dar, ca orice mare om, trebuie să plece, cu fruntea sus, din această lume. La ora 16, la Capela Octavian III, se va face slujba de înmormântare a marelui « don » al Bucureștiului. Să-i fie țărâna ușoară!...

21.12.2004

Mucos!

Cu fruntea rezemată-n podul palmei, Dragoș ațipi în autobuz, pe scaun. Frigul pătrunzător de decembrie îi mângâia tibiile pe sub blugi. Căscă prelung și făcu o grimasă de neplăcere când mașina viră brusc spre stânga. Clefăi ușor din buze și deschise ochii încă încetoșați. Prin geamul năclăit, luminile galbene ale felinarelor îi contractară pupilele. Vedeau oameni, căței, blocuri, trafic mult, deși era seară, panouri cu reclame, în orice caz, circulație multă pentru o seară de iarnă. Luă privirea din geam, plictisit. Își puse căștile care alunecară din urechi când ațipi pentru un moment. Și le-a pus înapoi pe urechi când și-a revenit și se lăsă cufundat în muzică, împingându-se și mai tare cu umerii și spatele în mușamaua ruptă în unele colțuri ale scaunului de RATP. Dori să închidă ochii, dar își dădu seama că autobuzul trece pe lângă Gara de Nord și nu mai avea foarte mult de mers până-n Titan. Era mutat de câteva săptămâni în acest cartier. Tatăl său găsi un loc de muncă mai favorabil și trebuia să se mute cu toții, indiferent de ce și cum. Lăsase în urmă, în Voluntari, prieteni, școală, în fine, toată copilăria. Pentru asta își ura tatăl, pentru că-l răpise de lângă cei dragi lui, pentru interesele lui. Își aranjă frustrat și mai tare fesul pe urechi și privi pe geam. Mult, mult alb. În reflexia geamului, văzu că în vehicul nu prea mai era lume. Un bătrân care-și curăța ochelarii, un om de vreo patruzeci de ani care citea o revistă de „Men’s Health” și, într-un colț, probabil făcând blatul, doi golani, așa cum îi considera el, care îl priveau cu niște ochi scrutători și ranchiunoși. Dar, mai presus de orice, Dragoș se observă pe el în geamul mașinii. Într-o clipită, avu o reverie:

-Ne mutăm în Titan și gata, Dragoș! Gata-i, am decis!
 -Cum poți să zici că „AM„ decis, când tu ai luat decizia singur?!
 -Dragoș, te joci cu focul!!
 -Eu cu cine mă mai joc? Eu cu cine mai ies în oraș? În Titan îs numai golani și șmecher!
 -Nu-i adevărat! Taci din gură, că nu știi despre ce vorbești, făcu tatăl său, în timp ce-și scosese calm o cutie de bere din frigider.
 -Tată, nu-i drept ce faci. Dacă ar fi trăit mama...
 -Ar fi fost de acord (fâșș – desfăcând doza de bere)... Spuma ieși afară și-i udă mâinile bărbatului masiv. Futu-ți gura mă-ti!
 Băiatul ignoră vulgaritatea și accentul tatălui său și urmări șiret linia conversație:
 -Ba, n-ar fi fost de acord! Ce știi tu? Nu ești niciodată acasă! Pariez că nici nu știi cu ce medie am terminat a zece-a.
 Tatăl lui Dragoș luă o dușcă de bere, după care începu să-și desfacă foarte calm nasturii cămășii albe, de muncă, rămânând în maieu:
 -Hai Dragoș, că n-am chef să mă cert cu tine. Știi bine că trebuie să munces, pentru ca să ne întreținem. Știu foarte bine că ți-e greu, dar te-ai obișnuit. Știu că înveți bine, știi! Dar ce să-i faci? Asta-i viața. Ținem fruntea sus. Să ții minte asta de la tac-t: fruntea sus, că mai bine mori în picioare decât să trăiești în genunchi.
 Fiul cedă și lăsă privirea-n pământ, oftând. Tatăl îi mângâie părul dezordonat și ieși din bucătărie, râgâind zgomotos. Ușa se închise în urma sa și Dragoș părea pierdut. Cât de mult și-ar fi dorit acum ca mama sa să fi trăit. L-ar fi înțeles cu siguranță. Murise, însă, acum cinci ani, răpusă de cancer. Trecuse foarte greu peste acel moment, atât el, cât și tatăl său, care de atunci se închise foarte mult în sine și muncea foarte mult, chiar și peste program, ca să-și țină mintea ocupată, să nu se gâdească la pierderea suferită.
 Copilul privea mutarea în Titan, cartier necunoscut lui, ca pe o greșeală. Se simțea incapabil în a se adapta noilor condiții, noilor prieteni pe care o să și-i facă. Îl afecta, dar se gândea că se va obișnui cu ideea, având în vedere că, de când mama sa nu mai era, crescuse singur, tatăl său fiind mereu la muncă. „O să-ți arăt eu ție!”, zise Dragoș ușii închise din fața sa...

Se trezi din reverie. Autobuzul opri în stație. Se concentră adânc pentru a recunoaște peisajul. „Bulevardul Basarabia”, își zise în gând. Nu mai era mult și ajungea și el acasă. Tatăl său probabil era la servicii, așa că nu-și făcea probleme. Își imagina deja ibricul cu apă caldă care avea să devină ulterior ciocolată caldă, baia fierbinte și un film la calculator, înainte să adoarmă buștean. Venea Ajunul Crăciunului. A doua zi se gândea să se ducă să-i cumpere tatălui său un cadou. Nu avea mulți bani, dar mergea pe principiul „gestul contează „. Intrarea spre Titan se zărea din depărtare. Câțiva fulgi începură să cadă grăbiți pe geam. Dragoș se ridică greoi de pe scaunul care-i purta acum forma. Se ținea strâns de bara rece. Își simțea picioarele înțepenit de la atât stat jos. Organismul său ducea lupte grele să treacă din starea latentă de « aproape adormit » spre « mișcă-ți fundul, că trebuie să cobori din autobuz .» O frână și ușile se deschiseră. Dragoș coborî în micul viscol care se iscase. Își înghesui

bărbia în gulerul gecii și începu să avanseze, cu zăpada scârțâind sub greutatea sa. Pentru prima oară în multă vreme, admira peisajul, deși era unul nu foarte plăcut, lui îi plăcea. Zăpada predominantă peste tot, în preajma Ajunului, transforma, în ochii săi, Bucureștiul mohorât într-un loc de basm. Albul sclipitor de pe trotuar îi fura privirea, în timp ce mergea monoton spre blocul său. La scara lui observă doi băieți, fumând. A trecut pe lângă ei cu capul în pământ, și a urcat scările. Ecoul se auzea prelung, în toată casa scării. Blocul era tare neîngrijit. Mucuri de țigară peste tot și pereții scorojiți și plini de graffuri. A scos cheile din buzunar care au scos un clinchet plăcut, care a rupt tăcerea mortuară. Nu nimerea gaura cheii. Întinse o mână să aprindă becul de pe etaj. Nimeri întreupătorul și apăsă. Nimic... Privi în sus și oftă, dând neaprobator din cap. Becul fusese furat. Până la urmă a decuiat ușa și a intrat:

„Iubitooo, am ajuns acasăăă,” strigă el. Mereu striga așa, conștient fiind că nu avea cine să-i răspundă. Scutură ghetele de zăpadă și-și scoase fesul în fața oglinzii. „Doamne ce păr am!”

Încet, fără nici o grabă, se descălță, rezemându-și o mână de perete, aruncă încălțărilor într-un ungher întunecat și intră în bucătărie, încă dând cu mâna prin păr, poate-poate va sta, într-un final, mai puțin rebel. Scoase un ibric, făcând multă zarvă printre farfurii și căni, până a găsit ceea ce căuta. A rotit robinetul din care a început să curgă o apă bocnă. Câteva minute mai târziu, Dragoș sorbea cu nesaț din ciocolata sa caldă, urmărind la televizor un documentar interesant despre conspirații politice. Deodată, ca lovit de o idee inovatoare, se ridică și, sub scârțâitul enervant al parchetului, se deplasează greoi spre baie. Dă drumul la apa caldă. Cu degetul verifică apa, așteptând să curgă totuși și apa caldă. Însă era foarte rece, îi amorteau degetele verificând-o. Se uită în oglindă, lăsând apa să clipească în cadă. Era mic de statură, abia se vedea de la gât în sus în oglinda din baie. Pletele crețe îi acopereau urechile și fruntea. Pe spate, câțiva cârlionți rebeli îi stăteau în sus. Pistruii proeminenți de pe pomeți, combinați cu un nas mic și cârn, îi făceau fața de așa natură încât nu-i dădeai mai mult de doisprezece ani. Dragoș se imagină purtând în cap o șapcă cu o elice deasupra, în mână cu o acadea mare. Râse la această imagine și se întoarse spre cadă. Apa, în sfârșit, era caldă. Puse dopul și ieși din baie, dorind să termine restul de ciocolată caldă, până nu se răcea. Televizorul afișa acum purici. « Probabil din cauza viscolului, » își zise, închizându-l din telecomandă și aruncând-o cât colo. Cu un sorbit terifiant, Dragoș a golit cana gâfâind obosit. Când se reîntoarse în baie, un abur de nedescris primă în încăpere. Ca și când ar fi fost obișnuit cu astfel de condiții, băiatul își dădu calm papucii de casă jos, pijamalele și se băgă în apa fierbinte, lăcrimând de durere. În zece minute însă, stătea relaxat, cu ochii închiși, meditând la nimic în mod special. Venea Crăciunul! Ce sărbătoare frumoasă! Se lăsă și mai mult în apă, ajungându-i acum până la gură. De afară, din depărtare, se auzea sirena poliției...

-Ai de gând să pasezi și mie țigara aia sau trebu' să-ți pleznesc una?
-Stai bă, ești aiurea!

-Am pus amândoi bani pentru hașu din ea, hai mai repede!

Băiatul cu țigara în mână, a tras un fum, ținând în piept și zâmbind tălâmb. Celălalt, mai nervos, i-a smucit țigara pe jumătate terminată, din mână și trase și el, nerăbdător, un fum:

-Boule!

Simțea cum fiecare celulă a corpului său e invadată de plăcere. Simțea mici furnicături în plămâni și, pe măsură ce timpul trecea, capul îi devenea din ce în ce mai greu. Amândoi păreau plini de extaz, privind în gol, spre ninsoarea care începuse de ceva vreme.

-Bă, e bun rahatu' ăsta, nu glumă!!

-Pe bune, o să mai luăm deacu' de la Korn, că văd că are panaramă bună.

-Îhâm!

-Bă, ție nu ți-e rece la fund? Stăm de ceva timp la scară.

-Du-te bă d'aci, tu ai curu' din porțelan, d'aia răcești o dată la trei zile. Ți-o fi dat mă-ta să mănânci când erai mic numa' zmeură și suc de dude.

-Ai noroc că-s praf, că acu îți boxam o rachetă, de nu te vedeai.

-Puah, zise plictisit celălalt.

Fulgii erau din ce în ce mai mari, și Titanul, în mai puțin de douăzeci de minute era acoperit cu un strat nou de zăpadă proaspătă. Cei doi stăteau liniștiți, pe scară. Au venit pe jos din Pantelimon, unde Korn le vânduse o marfă pe cinste.

-Bă, tu mai ai vr'un spray? Simt nevoia să mâzgălesc ceva în 'nesară.

-Frate, mai am doar unu' alb. Îl vrei pe ăsta?

-N-are a face, fac doar un tag ș-ajunge...

-Bine, mergem mai târziu. Dar la Alina nu mai mergem? Zicea ceva d'un show deseară...

-Pe bune, bă?

-Știu că-s spart, da' zic adevăru', spuse băiatul, trăgând adânc din țigară ultimul fum, aruncând-o în zăpadă și trăgându-și fesul pe ochi.

-Poate trecem pe la ea, e oleacă de drum, dar nu strică să mergem, așa-i frate?

-Pace!!

Cei doi bătură palma zâmbind cu subînțeles. Telefonul unuia dintre ei sună zgomotos. Acesta scoase mobilul și privește speriat pe display.

-Cine e, bă?

-E Bog....Alo! Pace, frate! Ce s-a întâmplat? Bă, bă, bă, vorbește'n puii mei mai rar că nu înțeleg nica'. Cine? Cum bă? Kevlar? Ești sigur? Când bă?.. Pfai, să moară mama,.. nasol frate... Mersi că mi-ai zis... Hai, că ne mai auzim frate... Pace, ai grijă de tine.

Închise telefonul și se uită speriat spre amicului lui.

-Ce e, bă?

-L-au luat pe Kevlar sticleții, frate! Acu o oră. L-au prins acasă cu 3 kile' de dava.

-Băi, să-mi bag!.. Antal, tu vorbești serios?

-Ți se pare ție că glumesc? Bog mai avea oleacă și plângea în telefon.

-Să mor io, bă, nasoală treaba!.. Și era de treabă, dracul.

Antal începu să râdă:

-Ții minte când s-a luat la bătaie cu o babă pe stradă?

-Când i-a gărait în față? Gărait sau răgăit?

-Nuu, lu' aia i-a luat sifoanele. Cealaltă, de vara asta.

-Aa! Gata, gata, m-am prins! Tare, frate, tare!
 Râdeau amândoi cu lacrimi. Antal își băgă telefonul înapoi în buzunar. Până acum l-a ținut în mână și era deja acoperit de un strat subțire de zăpadă.
 -Bă, Shurpy!
 -Da, bă!
 -Îs io spart, or' vine cineva din față?
 -Bă, parcă e cineva... un băiat... Frate, nu e ăla care s-a mutat nou în blocu' tău?
 -Ba da.
 -Și? Ce-i de capu' lui?
 -Un mucos, să moară mama, dacă nu. Numai în casă stă. Uite și tu cum merge cu privirea în pământ.
 -Săracu'.., zise Shurpy, dând ochii peste cap.
 -Antale! Dă și tu o țigară.
 -Da' nu mai am, bă.
 Enervat, cu buzele țuguiate de nervi, Shurpy scoate o țigară și o aprinde
 -Da' mie nu-mi dai?
 -Să mă pupi în cur tu! Ce-s eu, bancher?
 Băiatul din depărtare a trecut pe lângă ei, cu privirea în jos. Cei doi îl analizaseră din cap până în picioare. Abia când acesta a dispărut în scară, lăsându-i din nou în liniștea nopții, Shurpy trase adânc un fum și zise:
 -Bă, e cam rușinos. Trebuie botezat, probabil.
 -Lasă-l bă, ce ți-a făcut?
 -Ai dreptate că e un mucos, dar ai văzut ce țeale avea pe el?
 -Da' ce legătură are? Poți să ai țeale. Degeaba, dacă nu ai caracter.
 -Bă, ia lasă-l dracu! Altă treabă n-avem? Ce facem? Mergem sau nu, la Alina, deseară?
 -Mergem, bă. De ce să nu mergem? zice Antal scărpinându-și părul scurt, blond.
 -Păi, hai să ne pornim, că ajungem târziu. Uite, s-a liniștit și rahatu' ăsta de ninsoare.
 Shurpy se ridică sprinten, își aranjează blugii largi și aruncă țigara. Antal se ridică și el. Cei doi începură să înfrunte întunericul nopții, dispărând în imensitatea capitalei...

Nu-i chiar așa de rău...

Dragoș s-a trezit cu un chef nesperat de viață. Era o zi specială. Era Ajunul. Afară, zorii dimineții cerneau câțiva fulgi răzleți de nea. A tras de pe el plapuma și se freacă puternic la ochi. Se întinde și se scarpină pe burtă, după care își ia în picioare, cu o moacă care arăta oboseală, papucii de casă. Trage jaluzelele și zâmbește satisfăcut la începutul de ninsoare care se contura afară. «Azi trebuie să mă duc să-i iau cadou lui tata...», gândește, în timp ce pe aragaz sfârâia o omletă incompletă. Apoi a mâncat așezat, cu înghițituri simetrice, în același ritm. Ușoara fierbințeală a prăjelii îi gâdila laringele, făcându-l să închidă ochii și să-și

savureze micul dejun. Se spală mecanic pe față și se îmbracă la fel de monoton, în tăcere. Traficul îngrozitor al capitalei, deja umplea fundalul sonor de claxoane și înjurături dintre cele mai variate forme. Dragoș iese din casă, fixat cu un singur gând: «Ce o să-i cumpăr?» Știa că tatăl său, probabil, nu-i va cumpăra nici un cadou, așa cum n-o făcuse în nici unul din cei cinci ani de când mama murise. Dar el, Dragoș, a făcut mereu ceea ce i se părea de cuviință. Pentru că iubea sărbătorile și le respecta. A vrut să-și dea fesul jos când ieșise din casa scării în aerul rece, dar imediat își suprimă această voință. Deși stătea să ningă, erau cu siguranță mai mult de -10 grade. Puse căștile bine în urechi pe sub căciulă și grăbi pasul prin zăpada care parcă înghițise tot Bucureștiul, îmbrobodindu-l într-un cearceaf alb. În stație a așteptat pe puțin douăzeci de minute un autobuz. Din cauza traficului. Se rezemase de un stâlp din stație și închisese ochii, lăsându-se purtat de versurile melodiei care îi răsuna în căști. Când frânele autobuzului 125 scârțâiră lângă el, se trezi din reverie și a pășit în mașină. Nu avea nici un ban la el, căci intenționa să oprească la un bancomat să-și scoată alocația de pe card. Prin urmare, a decis să facă blatul. Nu era adeptul acestui principiu, dar acum nu avea încotro. Și, oricum, până la Mall nu erau mai mult de trei sau patru stații. S-a așezat, așadar, în fundul autobuzului, cât mai comod cu putință, păstrând, totuși, un ochi liber pe ușă, pândind dacă nu cumva va intra controlorul.

„Glumești, nu?”, mormăi Dragoș, privind deznădăjduit ecranul bancomatului. Încă nu-i băgaseră banii. «E strigător la cer!», gândea furios.

-Măi, băiete, da' te grăbești cam tare azi!, se auzi o femeie din spatele său. Stupefiat, privește mai degrabă spre coada de zece persoane din spatele său, decât la reclamantă. Scoate cardul și, cu privirea în pământ, pleacă, gândind panicat, la ce va face. Ar putea să împrumute niște bani. Dar de unde? Nu cunoștea pe nimeni care să fie dispus să... și nu prea avea prieteni, decât foarte puțini, care, mai mult ca sigur, nu erau acasă de Ajun și nici nu aveau bani ca să-i dea. Mai ales acum. «Totuși, să încerc.» Și-a scos telefonul din buzunar, a deblocat tastatura și a căutat în agendă un nume. În ureche auzea un târâit de telefon, dar foarte vag, din cauza traficului îngrozitor de afară, deși ningeă amețitor.

-Alo! ce faci, băi?

-Dormmeeeeam!!

-Scuze Biggy, scuze! Uite de ce te sun. Am și eu nevoie de niște bani. Vocea îi tremură de rușine. Nu mai ceruse bani niciodată, nu știa nici măcar ce ton trebuia să adopte într-o astfel de situație. Vreau să-i iau ceva lu' tata și nu mi-au băgat alocația pe card..

La capătul celălalt, Biggy, cu o față frustrată mai mult de faptul că trebuie să împrumute bani, decât că fusese trezit din somn, răspunde agasat:

-De cât ai nevoie?

-500. Hai, te rog eu! Mă poți ajuta?

-Știi că fac asta doar pentru că mi-ești ca un frățior extrem de nătărău și de urât, nu?

-Știu știu, ți-i dau înapoi de îndată ce-mi bagă alocația. Promit!

-Bine, hai pe la mine și-ți dau. Sau te pomenești că vrei să merg cu tine să

iei cadoul?

-Dacă ești așa scump!

Un oftat prelung și nervos se aude-n speaker, după care:

-Biine. În față la Mall, într-o oră? E bun? Mă gândesc că e puțină lume încă și o să te pot omorî în voie.

-Mersi mult frate, ne vedem atunci. Salut.

Dar apelul s-a întrerupt înainte să apuce să-și termine fraza. Bagă confuz telefonul în buzunarul blugilor și pornește pe jos, pe o alee curățată proaspăt de zăpadă. Iată că azi era una din cele două zile pentru care aștepta mereu cu nerăbdare vacanța de iarnă. Aștepta Crăciunul. Cea de-a doua, era Anul Nou. Se întristă și fața lui schiță o grimasă de durere sufletească, copilărească dealtfel. «Unde fac eu revelionul?» În Titan nu cunoștea pe nimeni și avea ciudata impresie că lumea care îl văzuse, în puținele ocazii când a ieșit din casă, nu-l prea plăcea. În față avea un ghețuș de o lungime considerabilă. Își ia bucuros avânt și se lunecă ușor, lipsit de orice fel de griji. Se simțea ca un copil. Atât de inocent, atât de pur. Apoi a observat câteva priviri ciudate ale celor din jur și redeveni serios, văzându-și de drum. S-a oprit la o tonetă, a cumpărat niște gumă de mestecat și a grăbit pasul spre Mall. Era în întârziere, iar Biggy nu era o persoană răbdătoare. Îl cunoștea de mic copil. Crescuseră împreună. Tatăl lui Biggy era șeful tatălui său la noul lui servici. Asta le-a cam dat prietenia peste cap. Cei doi tați se știau și înainte și mereu petreceau timp împreună, atât bărbații, la golf sau la nopți de poker, cât și mamele, gătind împreună rețete noi, petrecând seri frumoase la clubul de bridge sau bingo, mergând des una la cealaltă la o cafea și-o brișă, bârfind proaspetele noutăți mondene. El și cu Biggy petreceau astfel mult timp unul în compania celuilalt. Însă Biggy mereu fusese cel mai curajos, mai vânjos. Mereu îl cafta când intrau într-o altercație. Mereu trebuia ca numai el să aibă dreptate. Era și mai mare ca el cu vreo trei ani. Dar asta nu conta, se înțelegeau foarte bine și erau ca niște frați. Nedespărțiți. Își acopereau mereu spatel și dacă era să ispășească o pedeapsă, o ispășeau amândoi, deși doar unul din ei era vinovatul adevărat. Însă, de ceva vreme, de când tatăl lui Dragoș a devenit sublatern domnului Bârnoveanu, lucrurile s-au schimbat. Se vedeau rar, și, când se vedeau, Biggy avea mereu tendința de a-i scoate ochii că tatăl său e barosanul, iar el, Dragoș, doar un mic fiu de angajat pârlit. Dar pe el nu-l interesa asta. Avea un prieten adevărat, așa cum nimeni nu fusese pentru el niciodată. Asta conta. Pentru el era mai bine să aibă un singur prieten, dar bun, decât o sută, falși.

A traversat strada pe trecerea de pietoni și a admirat o femeie îmbrăcată în alb, care trecea în direcția opusă, condusă de un pudel la fel de alb. «Doamne ce frumoasă e!» Femeia îl privi și zâmbi la figura căscată a puștiului. S-a trezit din visare și a continuat să facă pași, prin zăpada scârțâindă, ciupit pe obraji de soarele cu dinți și admirând copacii tăvăliți ca prin vată de zahăr.

Antal a deschis ochii. O durere apăsătoare îi tencuia tâmplele. Privi în jur. Stătea pe un pat, pe care mai erau vreo șase persoane. Dintr-o dată, totul

i se luminase: fusese la show-ul Alinei. Simți o presiune pe umărul drept. Întoarse gentil capul, și o văzu pe Alina, rezemată de perete, dormind buștean, încă duhnind a borhot și votcă. La câțiva centimetri, Shurpy sforăia amuzant, cu gura deschisă și cu o sticlă de lichior în mână. Antal schiță o tentativă de zâmbet obosit. Își scărpină genunchiul ușor, să nu o trezească pe fată. «Să mor dacă îmi amintesc ce-am făcut aseară...Dhuamne!..» A privit încă o dată, cu ochii între-crăpați spre Shurpy:

-Bă,..Bă..! strigă ușor, împingându-i șoldul cu vârful degetelor de la picioare. Băiatul întoarse capul speriat, cu un sunet ciudat prin care a tras toată saliva uscată din gură și a tușt, înecându-se cu ea. Se freacă la ochi, își zburlește părul și-și privește tovarășul:

-Ce e, bă?

-Bagă-ți dracului un dop în gura aia, că sforăi ca o Dacie din '72!

-Mâncami-ai rânza!

O parte din populația de pe pat a început să chicotească. Să-i fi văzut! Un peisaj adorabil. Parcă jucau Twister. Restul, în poziții extrem de incomode, dormeau tun, așa cum adormiseră beți, cu câteva ore în urmă. Picioare peste față, mâini amorțite, îmbrățișări ciudate, camera răvășită, geamul deschis larg și-un congel care începu să se resimtă și să le trezească tuturor simțurile. Fiecare trăgea, încă dormind, din instinct, cearceaful pe el. Shurpy se ridică în fund și privește spre ceas, ținându-și gura și holbându-și ochii, care-l dureau de la lumina orbitoare:

-Bă, cât e ceasu'?

-Cui îi pasă?, răspunde Alina, care ridică fruntea mahmură de pe umărul lui Antal, cu părul zburlit, în toate direcțiile. Cei doi începură să râdă.

Shurpy o privi cu subînțeleș:

-A fost sălbatic Antal aseară, așa-i ?

-Măgarule! zice fata, care se ridică în picioare. Vrea careva cafea?

Câteva mâini se ridicară, deși persoanele care le ridicară încă zăceau cu capul în pernă. De undeva, de sub cearceaf, o voce înăbușită:

-Să o faci tare!

Alina ieși buimacă din cameră, izbindu-se ușor de marginea ușii deschise.

-Bă, e unșpe ceasu' ? Ce facem? Mai stăm? Știi că tre' să trecem pe la Juju să luam niște spray-uri, nu? Aseară mi-ați terminat ultima cutie.

-Dar s-a meritat. A ieșit fain tare.

-Adevărăciune, frate!

Cei doi își bat palma și se ridică, pe rând, ușor, din pat, încercând să nu trezească restul lumii care încă mai încerca să alunge mahmureala, prin somn. Gresia rece le-a mai trezit simțurile. Alina și încă două fete, pe care Antal nu le recunoștea și avea vaga senzație că nu le mai văzuse în viața lui, se învăteau prin bucătărie, pregătind material de „dres”.

-Cafea, băieți? întreabă Alina, sprintenă, pe cei doi, care se așezaseră, cu un aer de boșorogi ramoliți, la masă.

-Multă de tot, zice răgușit Shurpy.

-Imediat.

-Bă, fetele astea cum și-au revenit? Pe lângă că nu prea-mi amintesc ce-am făcut, abia mă pot trezi.

-Dacă ai băut ca un căcăcios ce ești!

-Taci, bă, că tu ai fost ușă de biserică, ce să-ți zic!, se oțărî una din fetele

care o acompaniau pe Alina la preparatul cafelei. Shurpy înghiți în sec de rușine. El ținea minte, nu ca Antal, care devenise amnezic. Nu ținea la băutură. Își privește tovarășul care se uita în gol, la modelul gresiei. Au tăcut până când și-au primit cafelele, după care și-au aprins câte o țigară și fumau, la fel, în liniște. Fetele se așezaseră și ele la masă, cu câte o ceașcă în mână.

-A fost fain aseară, a deschis una din ele vorba.

-Până a vomat Shurpy, dar... și aia a fost fain. Am râs cu lacrimi. Toți de la masă începură să râdă, chiar și Antal, care nu își amintea nimic, însă îl mai văzuse pe prietenul său vomând și cu alte ocazii și râse de se prăpădise, pentru că avea un stil de a-și da afară tot organismul și a înjura în rafale, întrerupt de noile încărcături care îi invadau gâtul, pornite din stomac cu o viteză și o forță astronomică. Când au terminat cu râsul și de povestit tot ce se întâmplase cu doar câteva ore în urmă, a început bârfa. Cine cu cine umblase toată seară. Când se ajunsese la Antal cu Alina, toți începură să-i privească ciudat, iar Alina a roșit până-n vârful urechilor. Antal își cufundă calm botul în cana cu cafea și scoate telefonul din buzunar, făcându-se că umblă prin el, pentru a evita privirile agățătoare. Când ridică însă capul din mobil, întâlnește ochii Alinei ațintiți pe el și încremenește. Nu mai simțise de mult așa ceva când o fată îl privea. Statutul în cartier nu-i dădea voie să fie un sugaci care pică pentru orice fată care îi face ochi dulci. Avea alte treburi mai importante. Și, oricum, fusese doar o nebunie de-o noapte. Și fusese și beat pe deasupra. Scutură din cap în semn de aprobare a propriului eu și se ridică: -Fraților, ne-a făcut plăcere, dar noi mai avem treabă prin oraș și ne vedem nevoiți să ne scuzăm de la această masă, sperând să nu vă deranjăm prin a noastră plecare și să vă distrați cât de mult puteți pe subiecte cât se poate de elevate.

Toți îl priveau serioși, dar gata-gata să râdă, parcă așteptând ceva care plutea în aer. El le-a imitat privirea, completând-o cu o plecăciune ca-n filme, pupând mâinile fetelor, pășind galant vreo doi metri, după care se întoarce brusc spre privirile buimace care-l așteau:

-Ho, bă! Că chiar trebu' să plecăm. Ce credeți că m-am snobit peste noapte? Lua-v-ar dracu' de împăiați!

Toți izbucniră într-un râs isteric și băteau în masă, cu lacrimi în ochi, fără aer. Antal zâmbea șiret, ca atunci când zicea o glumă bună. Se simțea bine că era admirat.

Cei doi prieteni ies, salutând lumea. Coboară scara pustie acum, spre ieșire.

-Bă, da' Juju e oare acasă?

Ecol se auzi pe toată scara și cei doi se opresc pentru o clipă.

-Dă-l dracu', da' unde să fie?

-Să nu mergem degeaba, zic.

-Las' că-i acasă. Dacă nu, ce? Facem o plimbare. Și-așa acasă n-am ce face.

Când au ieșit în stradă, mica ninsoare de Ajun se oprise deja, în schimb au făcut cunoștință cu un frig tăios. Lumea circula pe străzi, aglomerându-le exagerat de mult.

-Urăsc sărbătorile! Uite și tu ce debandadă, băi fratele meu!

Shurpy tăcu, pășind grăbit, cu obrajii rumeni de frig, numai nasul ieșindu-

i din gulerul gecii. Pe-un perete, vizavi de scara Alinei, zăcea un graff.
Antal îl privi mândru:
-Ia uite-l ce fain stă! Artist, bă, nu ca tine, un gugulete!

-Un meniu Kentucky, vă rog . Tu ce vrei, bă?

-Trei pulpe picante, mi-ajunge.

-Și trei pulpe, vă rog.

Fata de la tejghea i-a servit imediat pe cei doi, sprintenă și plină de viață, iar cei doi s-au așezat la o masă din KFC, rupți de foame după atât de multă umblătură prin Mall. Au oftat mulțumiți când s-au pus pe scaune.

-Sper să-i placă, zice Dragoș cu o oarecare îndoială în glas, cercetând cu coada ochiului în punga de cadouri în care se afla o cravată roșie și-o brichetă neagră, din tinichea, afișând un model apaș pe ea. O melodie tristă, dar inspirată pentru perioada de Crăciun, a început, încet, încet, să-l cufunde pe băiat într-o stare anostă. Își strânsese tare ochii și a încercat să-și blocheze gândurile, dar nu a fost în stare. Îi era dor de mama sa. Mușcă repede din pulpa picantă și clefăia acum, flămând.

Degeaba. Imaginile mamei îi stăruiau în minte, trecându-l printr-o ușoară

depresie, oarecum sinistră. Dragoș înghițea bucată după bucată și mușca iar și iar, în ritm alert, gâfâind din cauza iuțelii mâncării. Biggy îl privește și îl întreabă fulgerător, ca și când ar fi știut ce se întâmplă în mintea amicului său:

-Ți-e dor de ea?

Dragoș ridică privirea din platoul roșu, care-l afișa pe deja popularul fermier: sigla KFC. Era pentru prima oară când cineva îl întreba așa ceva, de când...

Își amintea și acum acea zi.

Venea de la centrul de excelență la matematică. Era destul de crispat. Nu prea îi ieșiseră problemele și mare brânză nu a înțeles din cele discutate de Pârâială la clasă. Până-n Voluntari, unde locuiau atunci, nu era mult de mers, așa că parcurgea drumul pe jos, respirând adânc, într-o oarecare tentativă de calmare, aerul proaspăt de primăvară. Soarele încă strălucea puternic, deși era pe înserat. Multă lume. Copii pe biciclete.

«De când n-am mai mers și eu pe-o bicicletă.»

Tineri, stând la bârfă pe balustrade, sau la scări de blocuri, fetițe pe role, abia învățând să meargă, bătrâni, stând la o vorbă sau la o tablă ori șah, populație multă. Mergea gheboșit de greutatea ghiozdanului din spinare, cu fruntea ridată de calcule alambicate. Scara sa se vedea din depărtare.

«Când am ajuns așa repede?»

Și-a frecat mirat ceafa și, în curând, a intrat în scară. Afară, câțiva puștani în parcare din față, jucând șotron sau țările, fugind ca descreierații, printre mașini. Își verifică cutia poștală. Goală. Ceva însă din acest lucru îi inspiră un sentiment vag de frică. Sau panică? Începuse să tremure ușor și, urcând scările, are impresia că nu va mai ajunge niciodată la etajul patru. Avea un presentiment. Înainte, nu i se mai întâmplase să simtă așa ceva. Se ținea de balustradă, respirând greoi. Nările i s-au lărgit, iar ochii i s-au dilatat, din cauza întunericului de pe casa scării. Bara se zgâlțâia sub greutatea lui și scotea un scrâșnet, care parcă-l sfătuia să se oprească din urcat. Să stea acolo pentru toată viața. Continua totuși să meargă, ca și în transă. Însă panica creștea, sentimentul de teamă nestăpânită se acumula sub formă de sudoare sub nas, pe obraji, pe gât. Țipete, urlate. Copii veseli. Culoar îngust. Al naibii de îngust. Balustradă nesigură. Scări multe. Multe scări. Ce se întâmplă? Face pași tot mai mici. Mai mici. Tencuiala ascuțită de pe perete. Înăuntru, tablourile și goblenurile de pe pereți, așezate strâmb. De afară, claxoane. Mașini. Oameni. Vecini. Priviri. Nebunie.

Dragoș simțea că, dacă se concentrează îndeajuns de mult, își poate auzi chiar și bătăile inimii, care stătea gata să-și ia startul din piept și să treacă prin ușa care i se proptea acum în față, ca s-o dărâme. Își adună toate forțele mentale și-și recunoaște, după două minute de privit tâmp, ușa propriului apartament. Apoi, cu un ultim gest de disperare, neîncrezător, își încordă brațul drept și-l ridică spre clanță. E rece. Prea rece. De ce e rece? Arterele îi pulsează pe gât, în timp ce pășește în casă. Multă lume? De unde atâta lume? În sufragerie se aude mare larmă. Ușa de la bucătărie e întredeschisă, și se auzeau doar niște voci răgușite de bărbați. Dragoș a pășit temător, cu o stranie senzație că a intrat într-un apartament greșit. Toate privirile celor din bucătărie se ațintesc spre el. Unul dintre bărbați, cărunț, mic de statură și puțin grasuț, se îndreaptă

spre el și-l îmbrățișează strâns:

-Fii tare, Dragoș tată, fii tare!

Deși nu știa despre ce e vorba, lacrimile deja-l podidesc. De ce-l priveau toți compătimitor? Se-ntâmplase ceva? Era sigur! Se smucește cu putere, cuprins de o furie turbată, aruncă pe hol ghiozdanul din spinare și intră ca o furtună, urlând, în sufragerie. Acolo, numai femei. De toate vârstele. Într-o secundă a văzut toate chipurile din încăpere. O recunoaște doar pe mama lui Biggy. Apoi observă. O observă. În centru, pe o lespede, într-un sicriu din lemn de cireș, cu o dantelă albă ieșind șuvoi până la mijlocul picioarelor mesei, stătea ea. Mama lui! Cu mâinile pe piept, cu o lumânare aprinsă la cap, cu icoana Maicii Domnului sprijinită de mâini.

Soarele apunea și ultimele lui raze luminau chipul zâmbitor dar amuțit, de o paloare angelică. A înghițit în sec, icnit, pe gâtul care i se uscaseră brusc. Pentru o clipă, a simțit că visează. A dorit să se ciupească, indiferent cât de ridicol ar fi părut. Să se trezească din vis! Să se ridice înspăimântat din pat, cu inima tresăltând în spasme de anxietate, dar să se trezească, să constate că totul a fost un simplu vis. Însă nu a fost așa. A rămas pironit, cu rădăcini care parcă îl țineau legat de podea, privindu-și mama. Știa că are cancer, dar nu-și imaginase niciodată că așa ceva se va întâmpla.

„Doar lua pastile. De ce le mai lua, dacă știa că va muri?.. Știa că va muri?”

Șiruri groase de lacrimi îi înecau obrazii, făcându-i numeroșii pistrui să devină inobservabili. Femeile se vedeau incapabile în a răspunde la acest moment. Băiatul ieși din cameră, încercând să nu izbucnească într-un plâns isteric, de față cu ele. Nu! Asta trebuie să facă de unul singur. A ieșit în balcon la aer. Însă, acolo, pe patul din lateral, stătea tatăl său, cu un picior rezemat în perete, cu o mână sub ceafă și cu o sticlă de Perfect Lemon în mână. Avea ochii injectați, care priveau în gol, spre nicăieri. Privirea-i era pierdută. Acum deabia a realizat cât de mult a ținut tata său la femeia lui. Era distrus. Întoarse capul spre băiatul său, vădit rușinat de faptul că era beat, clămpă. Bărbia îi tremura de plâns și se uita la Dragoș cu niște ochi care cerșeau o îmbrățișare:

-S-a dus, Dragoș... s-a dus... Am plecat dimineață, după ce ai plecat tu la școală, ca să iau pâine și niște carne de mici, să mâncăm deseară, când veneai tu, să-i ai calzi, și am găsit-o rece, Dragoș. RE-CE!

A izbucnit în plâns de-a binelea, ascunzându-și chipul în palme, scăpând sticla pe granitul rece. S-a auzit pocnetul sticlei făcute țandări, când lovise piatra. Alcoolul se scurgea ușor, înmiresmat, spre gura de evacuare. Dragoș trase perdelele balconului, lăsând întunericul, care începea să mângăiească orizontul purpuriu, să pătrundă înăuntru. Aveau nevoie de aer. Se rezemă în geam și privi afară. Totul era la fel. Tot cartierul era la fel. Neschimbat. Doar că... Doar că ce? Doar că acum avea un locatar în minus.

Stelele apărură în curând, iar Dragoș le privea neajutorat, suspinând din când în când, cu capul rezemat în pumni. O stea căzu, feliind cerul plin de luminițe. Băiatul mai oftă o dată. Lângă el, pe patul improvizat în balcon, adormise tatăl său, rupt de realitate, plin de alcool, tresărind din când în când, sau gemând de durere și zicând ceva de neînțeles...

Dragoș a lăsat privirea înapoi, în farfurie și a comprimat în două cuvinte tot zbuluciumul și dorul care se adunase în el:

-Mai întrebi?

-Lasă, bă, sunt sigur că, acolo unde e, e mândră de tine. Că ești băiat bun și,.. vorba aia, înveți bine, te gândești mereu la alții. Uite de exemplu cum te-ai gândit tu azi la mine. Ce-ai zis? Bă, dacă nu-l trezesc pe ăsta să-i iau banii, doarme toată ziua și pierde Ajunul și nu-i aduce Moșu' cadoul!

Dragoș pufni în răs și o bucată de pulpă mestecată îi zbură din gură, pe gresia lucioasă. Biggy râdea și el, lovind masa cu palma, lipsit de aer, cu obraji congestionați. După ce s-au calmat, au trecut din nou la vorbă de rutină:

-Și, cum o mai duci? Cum e Titanul? Te-ai adaptat?

Dragoș ar fi dorit să mintă, dar era unicul lui prieten, așa că i-a spus adevărul:

-Sincer, nu prea ies din casă. E plin de «băieți» când se lasă seara. E aiurea. Eu nu-s golan. Eu sunt... eu.., zise fâstâcit.

-Bă da' tălălău mai ești! Ce-are a face una cu alta? Socializează, frate, că nu strică. Nu înseamnă că, dacă deacuma ieși afară seara cu băieții, ești golan. Pur și simplu îți petreci timpul. I-ai văzut tu pe băieți drogându-se sau făcând scandal sau mai știu eu ce?

-Nu.

-Atunci? Ce-aștepti? Să-ți crească mustățile și să devii șoarec de bibliotecă?

-Bănuiesc că nu-i chiar așa de rău, dar nu mă prea bagă-n seamă, așa că...

-Da. Aici ai dreptate. Păi, așteaptă o ocazie să comunici, iar de acolo, e simplu. Un show, un fotbal, un salut măcar. Pentru început.

-Da. Ai dreptate... Da... Așa voi face.

Zise asta fără prea multă convigere. Era sceptic în privința asta. De ce să aibă prieteni falși? De ce să zâmbească fără sens unor oameni care mai mult ca sigur nu-l plac? Însă, măcar un salut era necesar. Să nu zică lumea că e prost crescut.

Cei doi coborâră din Mall zâmbind și făcând glume unul pe seama celuilalt. Dragoș se simțea ceva mai bine. «Totul se va remedia. Nu-i chiar așa de rău!»

Acum copiii sunt în război deschis cu Metrorex

De la taguri la wildstyle sau autorii de «piece» mult mai complex

Le folosesc să ies din context

Nimeni nu m-ascultă dacă vorbesc

Deci ca protest: îmi scriu numele în văzul tuturor!

Am crombriolux plus negru mat duplicolor

Și-un marker permanent pe bază de alcool

Sunt la alcool să umblu alb gol

Am societatea împotriva și încă rezist

Sunt vandal sau artist
Intru în scandal sau asist
Văd lumea altfel sunt un pericol doar că exist
Obişnuţi cu tonuri de gri se tem de culori
E ca şi cum te-ai teme de flori
Că te-ai obişnuit cu un teren arid
Vapori de aerosol eliberaţi din vid
Devin din lichid solid
Apoi ajung să prindă viaţă pe pereţi
Iar voi le-o curmaţi doar pentru că nu-nţelegeţi.

Dau cu pace scriitorilor care-o-ntind
Dacă apare garda căci e război
Bombardează strada
Vor să uite de câţi şi cine suntem
De-aia zidurile-s goale, trebe să le umplem
Scoatem mijloacele de transport din comun
Un pont bun orele târzii-s momentul oportun pentru asalt
Îşi propun să ne oprească numa' că pierd din start
Oamenii de jos duc arta la un nivel înalt
Da' înalta societate trăieşte-n altă societate
Care nu poate să-nţeleagă cum gândeşte-un frate
Aşa că deocamdată e cazul să continuam fie ce-o fi
Scrieţi pe pereţi io o sa explic cu-n marker gri
Că sistemul ar trebui să ne servească da'ne-nşală
Deci dându-ne taguri pe-o clădire guvernamentală
Îţi valorifici şi puterea mentală atunci când lupţi şi...
Dacă eşti întrebat cine-a atacat, fă-te că nu ştii...

Use and reproduction of this material is governed by Globusz® Publishing's standard terms and conditions.

Globusz® Publishing

 Nu sunt pregătit să mor

-Frate, nu te aud! Îs în club, ai și tu oleacă de răbdare că ies acuma afară!
Pașii lui Antal îl purtau spre ieșire, prin fum și printre boxe care duduiau,
măcinându-i măruntaiele. Ținea o mână la urechea fără telefon, dar degeaba.

Larma era prea mare. Nu-l mira cu nimic ce se întâmpla în jurul lui în club. Era obișnuit. Știa bine ce se întâmplă după ora 3 dimineața în club. Dealerii erau deja pe poziții, în căutare de cumpărători de marfă de calitate, haimanalele se frecau deja de potențialii clienți, câțiva-și căutau speriați și crispați o venă bună să-și injecteze o porție zdravănă de dava, în baie, iar fumul de țigară fusese de mult înlocuit cu o perdea groasă de fum de cânepă.

În câteva secunde, traversă clubul și a ieșit afară. Aerul rece de dimineață îi curăța plămânii. Lângă scările de la intrare, câteva grupuri restrânse râdeau zgomotos, cu o sticlă de Jack Daniels între ei. Antal ridică privirea spre cer. Stelele încă mai străluceau, cu eforturi mari, luminând orizontul care pregătea apariția de gală a soarelui. Ochii injectați și obosiți îl dureau, dar aerul îi făcea bine. Taxiurile stăteau la rând, așteptând, haini, «prada de dimineață». De undeva, din depărtare, dintr-un apartament, se auzea muzică și urlete. Probabil un show.

-Da frățică, zii acuma!

Urechile încă îi țiuiau, dar măcar era la liniște.

-Antal, am nevoie de tine, frate!

-Ce e, bă? Vorbește!

-E vorba de Bog, nebunule! Am ieșit cu el în oraș, în „Vipera”, și ne-au acostat niște cocalari. Erau mai mulți. Eu am fugit, da’ pe Bog l-au călcat în picioare, frate. Fă ceva! Am auzit că-s tot în rahatu’ ăla de club.

-Băga-mi-aș! Frate, acu-l sun pe Guvid. Să văd dacă are ceva «material brut» de care să mă pot folosi.

-Mulțam’ mult, frate! Rămân dator.

-N-ai pentru ce, frate. Și-așa mă plictiseam în club.

-Antale, nu închide.

-Ce e?

-Fă-mi o favoare!

-Anume?

-Calcă-i pe muie!

Antal închise telefonul și-l vârî în buzunar. Respiră adânc. Scoate iar telefonul. Trei și u sfert. Deschide clăpița și formează un număr știut pe de rost. După patru țârâituri, o voce obosită, dar trează, răspunde:

-Da bă! Ce-i?

-Neața, Guvide! Ce faci?

-Am primit niște marfă și caut distribuitori acu’, plus niște băieței aici în fața mea care vor niște «acțiune» diseară. Toate fetele-s pe teren, da’ ce să fac, ne descurcăm noi cumva, nu?

-Normaal, frate! Pace! Dă-te dracu’ de cocalar!

-Ce voiai?

-Dă-mi niște julăi. Tre’ să frigem niște frigărui din «Vipera». L-au prăjit pe Bog, frate.

-Să mori tu?

-Da, bă! Serios! Ai ceva namile în seara asta?

-Bă, aș avea ceva-ceva. Uit,.. eu îmi trimit câțiva oameni în fața clubului în douăj’ de minute. Da’, să fii acolo! Da?

-Bun, frate. Rămân dator.

-Perfect. Am nevoie d-un nou distribuitor printre băieți. E cererea mare de dava și

mă cam lasă curierii. Ai ceva?

-O să mă zbat cât pot, poate-ți găsesc.

-Nu că poate. Poți? Da sau nu?

-Da. Promit.

-Bun. Mă bazez pe tine. Da', bă! Nu știi să bați la ușă-n gâtu' mă-tii, Antale?! Tre' să-nchid!.. Musafiri... Chestii... Pricepi! Pace!

-Pace, Guvide.

Câteva secunde mai târziu, Antal pășea grăbit spre metrou, cu telefonul în ureche. Nu mai avea mult credit, deci a încercat să fie succint:

-Alo! Shurpy! Dormeai?

-Nu. Luam lecții de vals! Ce credeai că fac?

-Bog și-a luat mort în «Vipera». În zece minute ne vedem în fața clubului.

-Vin, frate. Ai spate? Aduc omuleț?

-Mi-o dat Guvid, cu condiția să-i fac rost d-un curier. Nu ș' încă de un'e dracu' fac rost. Dar ne descurcăm noi.

-Știi că cu cineva ca Guvid nu te joci, nu? Știi că mereu te ajută, dar, dacă nu te ții de promisiuni, te prăjește, nu?!

Antal știa că Guvid manevra cam toate acțiunile, tranzacțiile, traficul și operațiile pe sub mână din capitală. Era liderul mafiei bucureștene de ceva vreme și se descurca chiar bine. L-a cunoscut la baschet. Pentru că juca bine, fusese observat de el, și-l angajă ca și curier, dar el se lăsase de o vreme. Acum erau doar prieteni. Sigur că știa că în Guvid avea un spate asigurat. Răsuflă greu.

-Da, știu. Pana mea! Vedem noi. Îmi dă el brazi. Tu vino-n «Vipera», în zece minute. Ecoul vocii sale se auzea sumbru. A intrat în tunelul metroului, pe scările abrupte. Tâmpilele îl ardeau și avea un presentiment aiurea despre faza ce avea să urmeze. În stație, nimeni. Se întreba dacă metroul circula la ora aceea. Dar până să își amintească ultima oară când a văzut un metrou circulând la ora 3 dimineața, un hârb de fier vechi se târâia obosit spre Antal. A oprit cu niște frâne mai bătrâne decât Matusalem și s-au deschis doar ușile din mijloc. Antal a urcat în vagon și s-a sprijinit, cu mâinile bătute-n mâneci, de bara rece și murdară. Și-a pus cu o mână gluga, în timp ce cu cealaltă mână își ținea strâns în buzunar sprayul paralizant, în caz că ar fi atacat. Becul din metrou pâlpâia nerăbdător. Un miros respingător îi strâmbă nasul cârn. Pe un scaun alăturat, un aurolac trăgea cu poftă dintr-o pungă gri, pe care sigla unei bănci abia se mai vedea. Pe alt scaun, o fată se injecta, având o privire extaziată. Se holba la venele ei, sparte. Întoarse însă rapid ochii, curpins de repugnă.

Metroul continuă să se târâie, morocănos, spre centrul orașului.

Antal se simțea puternic. Se simțea influent. Se simțea important. Avea să calce pe față niște maimuțe. Bog merită asta.

Alina se simțea, în chip ciudat, foarte singură după plecarea tuturor musafirilor. Singură acasă, cu părinți plecați în străinătate de doi ani, fata reușea, fără prea mare efort, să aibă singură grijă de dânsa. Sigur, un bairam ici, colo nu strica,

pentru expulzarea stresului care era din ce în ce mai mare pentru ea, având în vedere că examenul de bacalaureat se apropia vertiginos. Însă nu se panica. Știa că avea tot timpul din lume să învețe, așa că nu depunea cine știe ce eforturi în această privință. Stătea acum la geam, cu radioul deschis, privind vremea superbă de iarnă. O melodie tristă. Un jazz. Suspină adânc, cu degetele alunecând cu încetinitor pe geamul jilav. Respirația ei grea și caldă, a aburit termopanul. A intenționat să șteargă cu mâneca, apoi s-a răzgândit și a mâzgălit cu vârful degetelor o față veselă, pe suprafața aburită. Privea mândră la opera ei de artă. Apoi, subit, starea de suferință o acapără din nou, ca o boală de care vrei să scapi, dar care tot recidivează, întinzându-ți resorturile nervilor la maxim. Venea Ajunul. Încă un Crăciun petrecut de una singură. Bine, nu era chiar singură, avea prieteni. Nu voia să pățească precum anul trecut, când s-a bazat că va petrece sărbătorile cu prietenii, dar fiecare și-au petrecut Crăciunul în familie, Alina rămânând cu buza umflată, într-un bar din Drumul Taberei, privind abătută și tristă, la televizorul din perete. Acum, simțea că avea o oarecare legătură mai puternică cu cei din jurul ei. Fulgii aterizau precauți pe pervazul ferestrei și Alina oftează ușor, încât abia se audi ea însăși. Se ridică greoi de la geam și-și privește camera. Dezastru. Dezastru cu D mare. Detesta partea aceasta, după o petrecere, când trebuia să strângă în urma tuturor descreieraților și nebunilor acelora. Într-o secundă, se decide să iasă afară, la o cafea .

«O gură de aer n-ar strica». Spera aiurea ca, atunci când se va întoarce, camera să fie, în chip miraculos, curată. Zâmbește la acest gând și iese afară, lăsând, ca de obicei, ușa descuiată. Nu era mult drum până la cafenea. Vreo două străzi, pe care, dealtfel, le traversă în grabă, înfoclită în sumarul cu care era îmbrăcată. Cafeneaua «Early Morning» era aproape goală. Era ora deschiderii. A pășit neîncrezătoare înăuntru și s-a așezat la o masă, într-un colț retras. Un chelner nebărbierit se apropie:

-Cu ce vă servesc?

Alina îl privește, dar gândurile îi erau pierdute prea departe, pentru a le putea urmări. Apoi rosti, cu o voce care parcă nu era a ei:

-Un Capuccino!

-Imediat.

Chelnerul pleacă și Alina se surprinde analizându-i pantalonii strâmți pe corp.

Scutură scurt din cap și bagă rușinată privirea în pământ.

Băutura caldă ce-a sosit ulterior, îi mai calmă simțurile. Era bulversată total, dar cumva, nu reușea să realizeze motivele acestei amețeli mentale. Se juca cu degetul arătător pe marginea căinii și privea spre traficul de afară, spre lumea care începea să mișune pe străzi. Se gândea la prietenul ei. Se gândea cât de nefericită o făcea. Mai ales pentru că îl vedea rar. Știa că se ocupă cu lucruri necurate prin cartiere, dar asta o făcea oarecum să se simtă mai în siguranță. Guvid nu era genul de bărbat care să fie afectiv din cale-afară, dar îi oferea protecție, cadouri, mici atenții, iar pe străzi avea mereu respectul cuvenit. Asta o determina să nu renunțe la el. Avea de ales, însă, între iubire și bani. De multe ori auzise acest clișeu la televizor sau citise în cărți, dar niciodată nu-și imaginase puterea acestor vorbe. Era greu. Fericire sau un anume respect și venerare. Totul sau... Totul? Dar al doilea, acel «tot» era, de fapt, nimic. Era o iluzie deșartă, pe care, totuși, Alina o vedea, dar prefera să închidă mereu ochii la greșelile lui Guvid, care erau foarte

multe și foarte grave. Dar zâmbea, pentru că, indiferent ce se întâmpla, venea întotdeauna înapoi la dansa și asta o făcea să se simtă apreciată, chiar dacă acest sentiment era foarte rar. Ultima petrecere a stat cu Antal, fiindcă Guvid nu a venit. Nu se simțea vinovată. La cât de des o înșela Guvid pe ea... Cu toate că știa că, dacă va afla, Antal ar putea fi omorât fără prea mari remușcări, deși cei doi erau prieteni buni. Tresări ușor. Simțea cum dosul urechilor o ard. Intuiție feminină? Simțea că ceva nu merge bine. Avea o premoniție că undeva, ceva, va merge prost. Foarte prost.

Apoi, a sunat telefonul.

-Da dragă? Păi, unde să fiu, în «Early Morning». Da, sunt singură. O.K. Te aștept. Să nu întârzi. Da. Și eu. Pa-pa!

Când a băgat înapoi telefonul în buzunar, senzația de anxietate îi trecuse. În suflet i s-a strecurat o senzație de bine, care a încălzit-o. Era ceva diferit. Spera ca presimțirea pe care o avusese, să rămână doar ceva fals, ceva pe care nu te poți baza. A ridicat mâna și chelnerul a revenit, sprinten. A comandat ceva pentru Guvid și s-a așezat mai confortabil în scaun, lăsându-se purtată de muzica din local, alungând departe toate problemele.

În seara de Ajun, tatăl lui Dragoș stătea la televizor, cu trei sticle de bere goale, trântite pe lângă fotoliu, și cu o doză în mână, sorbind zgomotos și înjurând televizorul, când nu-i convenea ceva. Dragoș stătea pe pat, încercând să pară cât mai degajat, cât mai obișnuit cu această imagine. Își ura tatăl, pentru că strica atmosfera sfântă a sărbătorii. S-a ridicat în liniște de pe pat, îndreptându-se spre fereastră. Domnul Bercu l-a privit atent, a scrâșnit din dinți, dar s-a abținut, contractând pupilele la plasma televizorului, strângând nervos doza de bere în mână și aruncând-o spre aparat. Dragoș avea lacrimi fierbinți în ochi și încerca să privească printre ele ninsoarea de afară, care părea să nu se mai oprească. Se simțea ca un ratat. Tatăl său privea cadourile cumpărate de el, drept dar de Crăciun, dar care încă mai zăceau singuratece și părăsite sub pom. Deabia acum le-a băgat de seamă:

-Pe asta ai dat tu banii?

Dragoș se întoarce furios, cu sângele fierbându-i de mânie. Totuși, răspunse calm: (Observație: ori e speriat ori e manios)

-Da. Știam că-ți plăcea să colecționezi brichete originale. Iar cravata mi-a recomandat-o doamna de la magazin.

-Și-așa avem probleme cu banii, bă, copil tâmpit! Tu-i azvârli pe toate căcaturile.

Nu știi ce-i cu tine de ceva vreme! Parcă-ai fi muiere. Așa te-am crescut eu?

Omul râgâi zgomotos și l-a țintuit pe băiat cu o privire mânioasă. Dragoș s-a pierdut. A vrut să zică multe, dar a pierdut șirul gândurilor și, umilit, a băgat capul în pământ, privindu-și șosetele, prin care două degete ieșeau la aer. Bărbatul continuă:

-Să știi că eu nu mai pot ține toată casa din salariul meu. Va trebui să te angajezi și tu pe undeva.

-Dar tată, acum e vacanță, și mai am școală.

-Din câte ştiu, doar zece clase sunt obligatorii. Ce te caci așa pe tine? Le-ai trecut deacuma. Mai mult avem nevoie de bani decât de studii. Uite și tu la noi! Uite unde trăim! Sau ești chior? țipa din toți bojocii domnul Bercu.

Tonul neașteptat al tatălui l-a înfiorat pe Dragoș, cu atât mai mult cu cât băiatul realiza că acesta avea oarecare dreptate. Apartamentul era o epavă. Totul se ducea, vizibil și cu repeziciune, de răpă.

Dragoș nu-și poate stăpâni un suspin de dezamăgire cruntă. Încercă, totuși, să-și potolească mânia, proiectându-și imagini ale mamei sale, care, cu siguranță, l-ar fi înțeles.

-O să caut. Ești mulțumit?

Bărbatul l-a privit scrutător și murmură un «Las' că o să văd eu...» și se întinse și mai lăbărțat în fotoliu. Câteva secunde mai târziu, a ațipit buștean, sforăind atât de tare, încât Dragoș a avut senzația că tencuiala se va desprinde de pereți. S-a întors cu spatele și a început să se îmbrace, voind să iasă la aer, fiindcă simțea că se sufocă, de necăjit ce era.

Coborî jos, în ninsoarea puternică. Spera ca un chioșc cu ziare să mai fie deschis, deși era Ajunul. Voia să vadă de-un loc de muncă. Se gândea la ceva part-time, încât să se ducă și la școală. La scară erau vreo cinci băieți, care râdeau și fumau. Dragoș a încercat să treacă de golani care stăteau întinși în așa fel, încât toată scara era ocupată, fără loc de trecere pentru nimeni.

-Salut băieți, zise timid Dragoș, simțind cum îl trec toate transpirațiile și cum o teamă compulsivă îi alerga prin vene.

Toți se întoarseră spre el. Unul dintre ei, din centru, s-a ridicat în picioare și l-a privit în ochi, cu o țigară în colțul gurii:

-Tu tre' să fii ăla nou. Așa-i?

-Da, așa este.

-Și un' te duci, frate, pe-o vreme ca asta? Stai aici, la adăpost, cu noi. Râdem, glumim, te cunoaștem, făcu altul.

Dragoș l-a privit cu suspiciune, ca și când o asemenea ospitalitate nu era de așteptat.

-Mă duc să caut un chioșc de ziare și să mă plimb puțin. Abia după ce a terminat ce a avut de zis, a realizat cât de stupid părea și ce gogomăanii spusese. Tot grupul a început să râdă zgomotos, iar Dragoș s-a înroșit până în vârful urechilor.

-Să nu-mi zici că te documentezi din ziare, frațioare!

Toți au început să râdă și mai tare. Dragoș s-a blocat.

-Bă, pasează-l, bă, odată, că crap aici de poftă.

-Nu-i da, bă, că îl trage tot în el, zici că e aspirator.

Dragoș simțea că nu-l mai bagă nimeni în seamă și că totul revenise la normal. Și-a dres glasul și și-a adunat tot curajul de care dispunea:

-Mă cheamă Dragoș!

Toți întoarseră privirea spre el. Unul dintre ei se ridică, se scutură pe blugi, își fixează mai bine fesul pe ochi și zice:

-Eu îs Bogdan. Da' toți îmi zic Buggy. Dragoș a putut observa o vânătaie mare pe fața lui și chiar și cu fesul pe ochi, se vedea un moveu mare sub ochiul stâng.

-Mie mi se zice Ciocan, zice altul, care se ridică și-i întinde mâna.

Buggy privește în jur și arată cu mâna pe restul:

-Iar el e Pudel, indicând spre un puștan cu părul creț și mare.

-Bună Pudel, răspunde Dragoș stângaci. Toți râd cu lacrimi și Pudel îl privește cu ură.

... iar ei sunt Barbar și Goliat. Întinde arătătorul spre doi băieți care fumau în tihnă dintr-un joint mare, din care puteai sătura zece oameni și să-ți mai și rămână. Dragoș privește țigara cu formă ciudată, dar tace, neștiind ce e și nevrând să se facă de râs, din prima seară. Se așază pe scară lângă Goliat și își proptește capul în pumni, privind pierdut, ascultând discuțiile.

Buggy îl lămurește pe Dragoș:

-Din familie mai sunt pe care nu-i cunoști, dar o să faceți voi cunoștință. Mai este Bog, Antal, Shurpy și... lista poate continua.

„Despre ce familie vorbea?”

Dragoș se uită atent. Deși numele semăna cu cel al prietenului său, Biggy, cei doi nu erau deloc la fel. Biggy era mare, făcut, îndesat, pe când Buggy era mic și pricăjit, dar impunător prin aliură și voce. OBSERVATIE: dacă e mic și pricăjit, cum să fie impunător prin statură?

-Bă, chiar, unde o fi Antal, de n-o ieșit afară?

-I-o fi găsit Guvid ceva de muncă.

-Ești prost, bă! Antal nu mai lucrează pentru Guvid, dobitocule!

-Pupă-mă-n...

-Ieși! Că acu' sar la tine! Tu..!

Dragoș privește stânjenit acele scene care într-o anumită lume ar fi stârnit amuzament. Pentru el, însă, era diferit. El nu era golan. Nu se simțea în largul lui, simțea că-l strâng încălțările și că hainele îi sunt mai mici cu câteva numere bune. Ninsoarea încetase între timp, iar felinarele bolnave luminau slab zăpada proaspătă. Mirosul jointului îl îneca, dar se forța să nu tușească și să fie privit ca un începător, deși, avea o vagă presimțire că acest lucru putea fi mirosit de la o poștă de cei care trăiesc de-o viață pe străzi.

«Ce mai Ajun!», își zice, gândind la disputa cu tatăl său din seara aceea. Discuțiile de la scară deja treceau pe lângă el. Era departe, capturat de propriile lui gânduri. „Dacă stă cu golani, asta înseamnă că asta e și el? Nicidecum. Era doar un mod de a-și petrece timpul. Nu se putea vedea făcând acte de vandalism sau cine știe ce altceva. Era peste imaginația lui. A zâmbit amuzat și a tras în piept aerul proaspăt al Crăciunului.

În seara aceea adormi ușor, cu gândul la noii săi prieteni, și la faptul că avea acum pe cineva care să-l înțeleagă. Îi avea pe băieți.

Bucureștiul adormea încet, încet, luând în brațe pe toți cei care doreau o noapte bună de odihnă. Pentru restul, avea atracții dintre cele mai variate.

În fața clubului «Vipera», frigul parcă era mai pătrunzător și Antal simțea că viscolul îi mușă din carnea de sub blugii largi. Noaptea era inexistentă în club, dar în afară, pe acel pustiu, pe acea alee, Antal simțea pe pielea lui că noaptea există și așteptarea îl omoară. Detesta să stea după alții. Un paznic masiv stătea maiestuos în fața intrării. Își trase fesul strâns pe ochi. Doi polițiști patrulau și au trecut prin fața lui. «'vă-n gură de sticleți», își zise înăbușit. Niciodată nu s-a avut bine cu

garda. Încă de la doisprezece ani, fusese prins pentru hoție. Fura pentru Guvid și împărțeau banii pe din două, deși Guvid nu făcea nimic. Îl prostea, pentru că era mai mic. Însă, la paisprezece ani, când fusese închis pentru vandalism și posesie de droguri, Guvid a fost cel ce i-a plătit cautiunea și îi scăpase fundul de la mari necazuri. Cu anii, îl mira cum, prin relații și fapte, Guvid a ajuns a fi un mare nume în capitală: un mare lider al „Familiei”. Nu era ca în Italia sau în alte mafii, unde erau mai multe familii. Aici, familie însemna gașcă. Dar, de obicei, când lumea vorbea de „Familie”, se refereau la imperiul dezvoltat de Guvid, prin trafic de droguri și proxenetism. Firește, Antal a lucrat pentru el. Curier. Era să fie împușcat odată de un drogat disperat, care voia să-i fure tot ce avea la el. L-a bătut însă de l-a lăsat lat, plin de sânge. Câteva zile mai târziu, a aflat că individul a murit de supradoză, cu marfa lui Guvid, care distribuia direct de la spanioli marfă de marfă, nediluată. A renunțat la această meserie și se complăcea în a-i face pe plac bossului și altfel. Prin mici favoruri. Acum trebuia să găsească un curier. Și repede! Boss nu era genul de om răbdător, sau, mai ales, iertător. Din spate, trei namile de oameni îl strigară:

-Bă, Antale, tu ești, bă?

-Ce-ați întârziat, bă, atât?! Mi-a înghețat curu' aici!

-Traficu', frate! Traficu'!

-Hai, lasă mangleala, că e dimineată. Ce facem? Intrăm? De fapt... nu! Mai stăm. Tre' să apară Shurpy.

-Bă, Shurpy? Așa-i zice?

-Da. E fratele meu de-o viață. Nu-l știi?

-Bă, sinceri să fim, noi îl cunoaștem, dar, din alte circumstanțe.

-Adică? Antal privea speriat. Cei trei priviră unul la altul, iar cel care a vorbit și până acum, care era, de altfel, bodyguardul lui Guvid, continuă:

-Da, a venit la Guvid pentru niște marfă zilele astea.

-Du-te bă, că nu e el..

-Ba da, bă, boss'ul așa-i zicea: Shurpy. Acuma.., nu știu...

-Cum bă, Shurpy a meu să bage-n venă? Du-te, bă, că nu știi despre ce vorbești! Am tras de el trei săptămâni să tragă haș, bă, apăi dava.

-Bă, nu știu, eu ți-am zis. Poate a luat pentru altu'. Cine dracu' mai știe în zilele astea! Orice e posibil.

Antal vroia să mai zică ceva, dar tăcu.

„Shurpy?.. Nu! E imposibil! Nu se poate! Mâncă ăsta rahat! Era totul prea fantezist. Shurpy drogat? Dependent de hero? Nu, nu, e hilar. Nu putea fi adevărat.”

Antal și-a scos rapid acest gând nebun din cap și s-a cutremurat tot. De frig.

Shurpy a apărut imediat în peisajul nocturn bucureștean, dar nu singur. Antal beli niște ochi cât farfuriile. Venise cu șase guzgăi, ditamai băieții.

-Bună seara trupă! zise acesta vesel.

-Salut, frate! Antal și Shurpy se îmbrățișaseră și bătură palma. Shurpy continuă jovial:

-M-am gândit să aduc o mică contribuție. Pentru Bog, nu?

Scrâșnind din dinți de mânie pentru ceea ce pățise Bog, Antal zise hotărât:

-Pentru Bog.

Se îndreptară toți, spre intrare. Plătiră biletele și intrară. Antal a rămas ultimul, și

l-a tras deoparte pe masivul bărbat care păzea ușa. A bătut palma cu el și i se apropie de ureche:

-Prăjim niște frigărui. Fă-te că ți-e poftă de-o țigară. Nu durează mult. Guvid te salută!

Și a intrat în club. Paznicul a rămas ca trăznit. A scuturat nervos din cap. Pentru o clipă a vrut să intre în club și să-l scoată afară pe acel puștan tupeist. Dar apoi și-a amintit ce i-a zis: „Guvid te salută.” S-a uitat în mână cu care a dat „noroc” cu Antal. Acolo, lucioasă și ochioasă, zăcea o bancnotă de cinci milioane. Trase aerul rece în piept, mulțumit și se depărtă de club, spre șosea. Scoase o țigară dintr-o tabacheră veche, o aprinse și gândea pierdut la ce va face cu banii câștigați fără efort: „O să-mi iau un telefon nou, de la băieți. Abia aștept.” Zâmbea tălâmb, mulțumit de târgul pe care l-a făcut.

„Vipera” nu era un club foarte mare, dar suficient de spațios pentru a lăsa loc tuturor activităților nocturne ce se petrec într-un club care se respectă. Cei unsprezece pășeau măsurat, apăsător, privind în toate direcțiile. Muzica urla în difuzoare, făcându-ți toate organele să trepideze pe ritmul muzicii. Antal fusese izbit de-o problemă și urlă spre urechea lui Shurpy, ca să se asigure că va fi auzit:

-Așteptați-mă acolo, mă duc până la baie!

Drumul l-a făcut repede, încercând să facă abstracție de dansatoarele „exotice” de la bară și evitând vreo doi traficanți, care se țineau scai de el. A intrat în baie. Un miros infect îi izbi nările. Strâmbă din nas și și-a ținut gura la nervozitate. Scoase mobilul și așteptă câteva secunde ca să nu-i mai țină urechile. Apoi formă un număr la care primi imediat răspuns:

-Da, Antale!

-Bă, îs în „Vipera”.. Dă-mi un indiciu. Cum arată ăia care v-au acostat?

-Bă, unu’ are părul roșcat tare. Adică se observă, pana mea! Nu i-am studiat, că am rupt-o la fugă. Da’ pe căcatu’ ăla l-am bunghit. Păcat ca Bog n-a mai apucat să fugă, frate. Am sunat la el acasă. L-au dus la spital. E în comă. L-au bușit tare la cap, frate.

Antal se întunecă la față și zise doar atât:

-Mulțumesc, frate. Mă duc, am treabă.

-Ai grijă! Pace!

A ieșit din baie cu o furie care-i sfâșia plămânii. Băieții lui stăteau la etaj, privind tot peisajul, toată distracția care, încet, încet, se stinge, căci se apropia ora închiderii. Antal se apropie de ei.

-Ce facem, bă? întrebă Shurpy curios.

-Veniți după mine! Așteptați mișcarea mea.

-Bun. Hai!

Băieții porniră prin club, în urma lui Antal, ce poseda în astfel de momente, un adevărat spirit de conducător. Ochii lui scrutau peisajul. Atmosfera opacă, omorâtă doar câte o fracțiune de secundă de flashurile jocurilor de lumini din local, îl ajutau. Curând, a observat un cap roșcat, într-un grup de cinci inși cu multe, multe beri pe masă. Stăteau relaxați pe canapea, fericiți, iar Antal citea pe gurile lor veselie și umor, fapt care îl întărea și mai tare. Se duse țintă spre cel roșcat. Antal privi însetat de mânie cerceul din urechea dușmanului și, în loc să se depărteze de el, după ce i-a spus ce avea de spus, îi mușcă urechea cu o forță nebănuită, smulgându-i cerceul, cu tot cu o halcă de carne din lobul urechii.

Roșcatul făcu o grimasă de durere și urlă, dar nimeni nu-l Putea auzi. În boxe urla un rock autentic, care zbuciuma din temelii clădirea. Toți unsprezece tăbărâra pe cei cinci și-i călcară în picioare, lovindu-i furioși cu tot ce prindeau. Scaune rupte de spinarea celor cinci, sticle sparte în față, pumni, sprayuri și briști care tăiau în antebrate și coapse, lăsând răni adânci. Antal îl dădea pe dușman cu capul de colțul mesei, însetat de răzbunare și dominat de melodia de pe fundal, de acel rock nebun. Apoi, a simțit cum e lovit din spate. Până să se întoarcă, pentru ca să răspundă, trei dintre ajutoarele sale săriră pe el și l-au făcut terci pe atacator. Îl loveau cu picioarele, cu pumnii, săreau pe el și pe ceilalți și le măcinau toate oasele și organele. Toți cinci zăceau acum, scupând sânge, vomitând și gemând de durere. Antal le făcu alor săi semn să plece. Treaba era terminată. Băieții zăceau lați, mulți dintre ei își pierduseră **cunoștința** de mult. Cei unsprezece ieșiră din local la fel de curat precum intrară, râzând zgomotos și povestind fragmente din măcel. Antal însă tăcea, gândind departe, satisfăcut de răzbunare. Dulce, dulce răzbunare...

«Eu sunt stăpân. Eu nu pierd. Eu nu sunt pregătit să mor. Eu sunt moartea în persoană!», își zicea, cuprins de o încredere oarbă în sine și de un sentiment de împlinire pe care viața de stradă i-l oferea mereu.

Băieții s-au despărțit la prima cotitură de drum, cu hlizindu-se de satisfacție.

Autobuzele au început să circule și soarele începuse să-și trimită primele raze reci pe Pământ.

Antal îl privea prin fereastra autobuzului pe Shurpy, care mergea pe jos, cu capul în pământ, spre casă.

«E imposibil, nu are cum... ».

Nu putea crede că Shurpy băga. Era prea de tot. Ce dracu? Îl știa de-o viață. Lui Shurpy îi era frică numai când vedea un ac. Nici măcar la analize nu se ducea de frică. De unde atâta curaj să-și injecteze? De unde până unde ideea asta? Era absurd. Se calmă singur, la fel de repede cum se panicase singur, și lăsă capul pe spate, pe scaunul autobuzului jegos. Apoi privi spătarul curat al scaunului din față. Strâmbă din gură: «Aici ar merge un tag».

Fără ezitare, profită că vehiculul era gol. A scos un marker din geacă și, cât ai clipi, trase o semnătură îmbârligată pe plasticul rece. Se simțea mândru. Se simțea bine. A ajuns acasă. A privit blocul urât și dărăpănat. Pe jos zăceau chiștocuri de țigară.

«Fire-ați ai dracu' voi să fiți! Eu îmi rup curu' pentru tovarăși și voi stați pe afară și fumați fără să chemați un frate de ajutor. Da! Da!»

A dat din cap și a urcat scările. Când descuie ușa, din dormitor se auzi o voce bolnăvicioasă:

-Ionuț, tu ești, mamă?

-Da, mămică, eu sunt.

-Ai de mâncare în frigider. A adus doamna Raiță, vecina de la trei.

-Mulțumesc mămică.

Antal păși în camera mamei sale. Bolnava stătea, cu privirea spre perete, pierdută. S-a așezat lângă ea, dezgustat de propria lui făptură și de ceea ce făcea. Îi luă mâna în mâna sa și o privi înduioșat. Mama lui îl privi cu niște ochi cu iriși albi. Era oarbă. Nu-și permiteau să o opereze pentru cataractă, care, de ceva vreme, evoluase în așa hal, încât a orbit. Tată nu avea, fugise când el se născuse, așa că

acum, singurul sprinjin, la bătrânețea întunecată a mamei, era el. Își dorea să nu fi fost ce este, dar era singurul lucru pe care îl știa să-l facă bine. Și care, în plus, foarte important, aducea bani în casă. Mama lui nu trebuia să știe că era golan. Nici nu știa. Îi zisese că lucrează la o firmă de construcții. Se ura pentru asta, dar făcea totul în scopuri nobile. Nu trebuia să arate slăbiciune, întucât avea de-a face cu animale în lumea lui. Era conștient de asta. Și animalele simt slăbiciunea și frica. El avea responsabilități. Era al Familiei.

-Am crezut că m-ai lăsat singură.

-Nu mamă, am fost în tură de noapte, a răspuns băiatul întristat, mângâind, cu lacrimi în ochi, părul cărunt al mamei sale și dându-l la o parte de pe frunte, pe după urechi, într-un chip stângaci.

-Du-te și te culcă Ionuț, mâine ai treabă.

-Da mămică, mă duc. O sărută fierbinte pe obraz, o înveli și ieși în liniște din cameră. Rămase proptit în ușă, înainte să iasă și-și privi mama care adormi buștean, de îndată ce a știut că el nu a pățit nimic. Oftă, își șterse lacrimile și s-a dus în camera lui, unde s-a schimbat în liniște, s-a băgat în pat și a adormit repede. Neîntors a dormit, trezindu-se zece ore mai târziu.

Use and reproduction of this material is governed by Globusz® Publishing's standard terms and conditions.

Globusz® Publishing

«Trag în piept aerul jegos de bucurii»

Bun venit în capitală,
Locul unde faci venit fără de școală,
Unde fiecare nu ascunde ce vrea să pară,
un oraș cu prea multe fețe:
cine vine tre' să-nvețe,
că oricine e judecat după aparențe!
Lumii nu-i pasă ce știi,

ci ce clasă deții!
Nu contează de unde vii,
doar ce o să devii.
Reguli nescrise rup vise unul după altul.
Drumuri deschise devin închise...privește iadul!
Copile vinovate afișând pupile dilatate.
Pastile digerate le fac psihic la bile, din premiante.
Unde dragostea devine stres.
Unde, dacă faci bani puțini, e bine să-i faci des!

Unde portofelul tău coboară din tramvai înainte cu o stație,
dacă nu ești atent.
Unde fiecare e un foc latent,
instabil în comportament,
gata să-ți facă un compliment complet gratuit,
te lasă complet aiurit.
ești total ancorat în concret, ai murit,
lipsit de spirit continui drumul
lipsit de lumină, pe străzi întunecate,
unde banul ți-e singurul frate.
Aici tu n-ai nimic, când ai de toate.
Și cu toate astea, numai cine nu vrea, nu poate!
Bucureștiul te-nvață să lupți, apoi înveți să pierzi singur.
Totuși, n-aș vrea să fiu în altă parte.
Sunt sigur...

E locul unde poți fi prim actor cu rol de cascador,
sărind de pe bloc fără saltea, ajungând într-o secundă la 3 metri în subsol.
e loc destul la vorbitor,
când, după un omor sau jaf la mall ești prins.
Iar poliția te invită la un ocol,
Devii un spectator distins
în lumea facultăților cu gratii.
Este orașul plin de patimi,
e locul unde n-ai timp de discuții când ești prins la mijloc
fără un bonus pentru câinii străzii.
N-ai chef de scăpare.
E locu' unde fiecare încearcă să apere, cum poate, ce are.
Micul Paris la 1800!
2003, doar visul unor vremuri demult dispărute.
Totul arată un București plin de teroare,
cu străzi întunecate ce păstrează cam aceeași duhoare.

În spatele figurilor banale
se ascunde adevărul că București e un mare spital de boli mintale.

Oare sunt toți stăpâniți de complexe? Poate.
N-are sens, însă nu vezi nici un om vesel,
Nici chiar în locul de unde poți să-ți procuri tot ce vrei,
la prețul greșit, în valută sau lei.
E super ofertă de suflete.
Tot ce-ți dorești, îți iei.
Ce nu-ți aperi, pierzi.
Ce nu vrei cu adevărat, nu ai.
Ce iubești, nu dai.
Și dacă pășești greșit, o să-i suni p-ai tăi de la secție,
sau-i pun p-ai mei,
care sunt mult mai răi,
să-ți dea o lecție,
dacă-mi greșești mie.
Căci sunt reguli care ar trebui să se știe.

Bucureștiul este casa, buticul de la colț, e masa,
nevastă-ta-i amantă, destinul tău e dat în mantă,
degeaba crezi c-ai învățat să respecti!
Adevărul?!
Hmm!..
Doar fantezii pentru profeți!

Liniște mormântală. Într-un apartament luxos, ultra dotat cu mai mult decât ar avea nevoie vreodată cineva, Shurpy înjura zgomotos, scotocind prin sertare și aruncând nervos tot ce găsea în dulapuri. Până la urmă a intrat în camera părinților.

«Sertarul mamei! Ce bou sunt! Trebuie să aibă! Ce doctoriță nu are mereu la îndemână un garou?!»

Pășește prin casă, pe covorul persan pufos, deschide ușa și intră. Un miros plăcut de levănțică îi inundă nările.

«Dezgustător!»

Lasă papucii de casă la intrare și se repede spre birou.

„Încuiat? Băga-mi-aș!..»

Cu pupilele contractate, trage puternic și un sunet de lemn rupt îl anunță că a reușit să smulgă din țâțâni sertarul din lemn de mahon. Tremurând de nerăbdare, scotocește printre lucruri. Până la urmă găsește ce a căutat. Un garou transparent, de culoare albăstruie, numai bun! Pune la loc sertarul cu grijă, astfel încât să nu pară ca fusese rupt din încuietore. Dacă te uital atent, se putea observa, altfel, nu.

„Și-așa îs rar acasă, nu vor băga de seamă.”

A ieșit din încăpere cu garoul în mână, mândru și fierbând de o nervozitate acută. Pe masa din bucătărie își înșiră toată recuzita. Este și o seringă. O folosise și data trecută. Nu-i nimic. Este a lui. Câteva grame de dava, într-o punguță transparentă, o linguriță ruginită și veche. Nici nu știa de unde o avea, dar nu se gândea s-o

schimbe. Era conservator în această privință, prostească, de altfel. Desface prudent punguța, pune în linguriță marfa și o încălzește, atent la transformările ce au loc. Sfârâitul prafului anunță că e gata. Pregătește seringă și se chinuie zece minute să-și lege garoul. De fiecare dată avea problema asta. Nu băga de mult, dar avea deja suficientă experiență. Deodată, căzu pe gânduri, privind seringă pusă strâmb pe masă și garoul care nu-l strângea deloc, refuzând să-și facă meseria. „Iar am luat pe datorie de la Guvid. Dacă nu fac rost de bani, mă arde asta. Ce dracu fac? „

Pe chipul lui se instalează, nu frica, ci ceva mult mai puternic: panica. Se crispează:

„Dumnezeii mă-tii!!!”, urlă, trăgând fața de masă și răsturnând pe jos, pe gresia din bucătărie, tot ce avea pe masă. Se ridică, își bagă mâinile prin părul des, îndreptându-se spre fereastra închisă. Cu mâna tremurând, o deschide și aerul rece începe să-și facă efectul de calmant. Privea cum lumea își urma cursul firesc, fiecare cu grijile lui minuscule, de rutină. Îi ura pentru asta.

„Habar n-aveți voi!”, dă, în semn de reproș, din cap, nemulțumit.

Ar fi vrut să vorbească cu cineva. Antal? Nu! Nu trebuia să știe nimeni de faptul că băga. Era doar a cincea sau a șasea oară, dar deja, dacă treceau două sau trei zile fără să bage, nu mai era el. Tremura și simțea că înnebunește. Dar știa că, dacă nu face rost de bani pentru Guvid, avea de pierdut. Mult! Se întoarse spre bucătărie și începu să curețe, calm acum, mizeria făcută la nervi. S-a așezat apoi în fund, pe gresia rece, rezemat de-un perete, în colț. Strânsese hotărât garoul și-și privi venele cum se umflă. Căută o venă negăurită și băgă acul, fără prea mari temeri. Prima dată a fost mai greu, căci îi era frică de ace. Dar acum nu avea nici un fel de reținere. Lichidul albui din seringă s-a înroșit puțin, căpătând o coloratură rozalie. Apăsă pe piston și simți o căldură deja bine cunoscută, invadându-i corpul. Apoi opri, trase sângele în seringă și apăsă din nou, energic, și fiecare celulă a început să geamă de fericire, de împlinire. Lăsă capul pe spate, rezemat de peretele zgrumțuros. Ținea ochii închiși și continua să injecteze, cu un zâmbet ciudat pe chipul luminat de plăcere. Toate grijile dispăruseră. Faptul că părinții lui veneau foarte rar acasă și mereu avea scandal cu ei, faptul că datora bani mulți lui Guvid și că putea fi „curățat”, dacă nu ieșea cu niște caș de undeva, totul, absolut totul, se ridicase undeva deasupra lui. Nimic nu mai conta. Se simțea ca un zeu. Avea senzația că nimic nu-i poate face rău. Totul era mai frumos, mai pașnic, mai simplu. Extraordinar. Putea rezolva acum orice problemă a umanității. A desfăcut garoul și s-a ridicat, cuprins de o stare de bine, de liniște interioară. Ascunsese seringă, garoul și punguța în care șa mai păstrat de-o doză și s-a așezat în pat. Însă nu avea stare, așa că se ridică și aprinse televizorul. Vocile treceau pe lângă el. Știrile. Reclamele... La unele râdea, fie din senin, fie că așa avea chef. Râdea în hohote, bătând cu palmele de genunchi, fericit. Viața lui era așa frumoasă. Ar fi ieșit la aer, dar era prea devreme. Era dimineață. Nici nu mâncase și băgase o doză. Ținea și de foame și de toate. Nu avea nici un fel de poftă, doar să stea. Să frece menta, cuprins de un extaz cât se poate de frumos, dar ciudat, artificial creat. Marfa adusă de la spanioli de Guvid era al dracului de tare. Îl anunțase de asta. Avea dreptate, era bună. Bună cu spaimă. Fiecare organ, fiecare atom îi vâjâia sub o perdea de bună dispoziție. Sună telefonul. Până să ajungă greoi la el, acesta se-a oprit. Îl priviește și pufnște într-un râs sadic, chiar demonic. Trece pe

lângă oglindă, se strâmbă la ea și se așază din nou în pat. TV-ul devenise de mult un accesoriu în plus. Nu-l mai auzea. Era deasupra tuturor, era Dumnezeuul tuturor fapturilor de pe Planetă. Nu înțelegea de ce toți priveau heroina ca pe ceva rău. El se simțea excelent și nu avea de gând să se oprească din exploatarea acestei mine nesecate de binefacere. Nu se simțea dependent. Știa că atunci când o să vrea, o să se lase fără probleme prea mari. Privea tavanul cu fiecare mușchi relaxat. Camera îi părea mai înaltă. Nu înțelegea de ce, dar și geamurile păreau mai mici, mai ovale. Ciudățeniile însă nu-l mirau foarte tare. Davaua îi încălzea corpul și-l elibera de orice stres. Asta îl enerva cel mai mult. Stresul. Nu voia să trăiască sub semnul acestui criminal de creiere. Voia să fie lipsit de acest factor. Heroina îl ajuta. Asta era clar! Se scărpină pe brațul drept și dădu să se ridice, dar picioarele îi erau amorțite. Înțelese că efectele începeau abia acum să apară. Închise ochii și se lăsă purtat de val, purtat de nostalgia răspândită acum din vene în tot organismul său șubred. Cu un ultim efort, mișcă o mână pe telecomandă și schimbă pe-un canal de muzică. Dădea acum din cap, cu ochii închiși, pe muzica ascultată. Totul părea mai frumos și fiecare melodie era mai frumoasă, mai dulce. Totul era atât de ușor... atât de ușor...

Ascunzându-și nervii în chip nemaîntâlnit, Guvid stătea la biroul său, jucându-se cu un stilou negru între degete. Trabucul din colțul gurii pufăia încet un fum ușor, înecăcios. Privea persoana din față, care stătea spășită în fața sa, cu privirea în pământ, tremurând din toate încheieturile:

-Mai amână-mă o săptămână și-ți dau banii, promit Guvide, doar mă știi!

Guvid îl privea și ochii albaștri păreau acum că se înroșesc sub nervii care-i umflau, încet, dar sigur, venele gâtului. A așezat stiloul pe masă, pufnind a dezaprobare. Mai erau două persoane în cameră. Doi bodyguarzi. Unul stătea la geam, privind spre lumea de afară și învârtind o monedă pe monturile pumnului stâng, celălalt stătea pe un scaun, lângă ușă, jucându-se cu un yo-yo roz. Amândoi în costume bleu-marin și pantofi albi. Guvid purta un costum Versacce, negru, la fel și pantofii. Cravata era albă. Bărbatul din fața lui, care la o primă vedere părea să aibă vreo douăzeci și nouă de ani, avea o barbă proaspăt crescută și ascuțită, părul tuns scurt și o cicatrice în obrazul drept. Nu avea curajul să-l privească pe boss în ochi. Își privea adidașii murdari și rupți în colțuri. Atunci, vocea impunătoare a lui Guvid îi sună în ureche, pe cât de calmă, pe atât de înfricoșătoare:

-Mă, a câta oară e când te amân?

-Șefu'! hai să ne-nțelegem cumva. Eu... eu am bani. Dar i-am împrumutat în altă parte. Da' tre' să-mi aducă sor'mea niște caș și, de îndată ce-i primesc, ți-i dau.

-Te mai întreb o dată, și, bagă bine la tărtăcuță, o singură dată doar: A câta oară e când te amân?

Figura bărbatului se întunecă și acum se juca nervos cu degetele, pocnindu-le non-stop. Bodyguardul de la geam, Cezar, s-a întoars spre el încruntat:

-Mai lasă dracului degetele alea, că rămâi fără ele!

Ca prin minune, pocniturile se opriră. Bărbatul și-a adunat tot curajul de care

dispunea și zise:

-E a patra oară, dar nu consecutiv. Adică... am mai și plătit...

Deși paznicii lui păreau exasperați de penibilitatea acelui personaj, Guvid își păstra calmul. Se vedea că are stofă de lider, un adevărat spirit de învingător.

-Mă, da' tu crezi că aici e... ce? Mă, da' voi toți luați, mă, dava pe datorie și haș și mai știu eu ce marfă și veniți să-mi ziceți că nu aveți să dați înapoi? Păi, bă, eu când știu că mi se rupe curu' de foame, nu împrumut, bă, că mă mănâncă câinii, băăă, căcat îpuțit ce ești!

Deja începu să se enerveze și vocea lui începea să crească în intensitate, acustica încăperii ajutându-l cu un ecou metalic al candelabrului ce atârna deasupra biroului din lemn de nuc. De altfel, camera era bine aranjată. Un covor roșu aprins, pe care, câteva măsuțe cu trei picioare, din sticlă, țineau vase scumpe și statuete în miniatură. Pe pereți, tablouri care valorau destul de mult, cumpărate la negru, armonizau încăperea. Un șemineu mic, dar elegant, decora inspirat peretele stâng. Plante, multe plante. În fiecare colț. Ai fi zis că practică vreun obicei japonez străbun de aranjare a florilor. Un trandafir, un cactus frumos, un ficus gigant și câteva plante agățătoare întregeau peisajul cu un verde care contrasta frumos cu roșul scânteietor al covorului.

-Mă, tu crezi că eu sunt prost? Zi-mi! Îți arăt eu ție, așa, a prost?

-Nu! Nu, șefu! Nu am zis asta. Doar că nu am bani și că vă implor!, vă implor!, să mă mai amânați măcar cu o săptămână și vă aduc banii.

-Drogați îpuțiți! Bă! Nu te crezi nici tu de ce zici, darămite eu. Eu dacă te las, te duci acasă, îți vinzi rahatul ăla de televizor și îți iei de la ăia alde' Biggy marfă. Care, pe deasupra, e și nasoală. Băăă! Tu știi cu cine vorbești?!

Bărbatul tremura din toate încheieturile, în spasme care, probabil, se datorau lipsei de heroină și de bani pentru a o plăti. Tăcuse și aștepta ca bossul să continue. Guvid îl privea, gâfâind de nervi.

-Te doare ceva? Întrebă, văzându-l cum tremură.

-Nu... dar... Până și ochii-i scânteiau involuntar, vorbind fără să gândească ceea ce simțea:

-Tare bine mi-ar prinde o doză acuma.

-Ți-ar prinde bine o doză, zici, făcu Guvid, în pragul unei crize de nervi, pe care și-o masca excelent sub un calm desăvârșit. Stai că-ți dau acum o doză, să te mai calmez, bine?

-Da, șefu', să trăiți! zice omul, disperat, cu o figură rugătoare.

De pe scaunul capitonat, Guvid a dus mâna la sertar, l-a tras și a scos din el un pistol negru, cu amortizor. Până ca omul să poată reacționa, Guvid descarcă în drogat un încărcător, fără nici un fel de problemă. Amortizorul pâlpâi de șase ori, cu un clinchet surd. Bărbatul zăcea acum cu capul pe spate, pe scaun, cu mâinile pe lângă corpul lipsit de suflet, sângele scugându-se lent de pe tricoul negru pe blugii rupți și spălăciți. Bossul îl privește dezgustat, dar cu o grimasă de plăcere pe chip:

-Luați-l de-aici!

Într-un local select, undeva pe lângă podul Grand, la dos, Guvid stătea de vorbă cu Antal, la o masă retrasă, pe o canapea foarte comodă, de un verzui spălăcit, într-un fum gros ce acoperea aria vizuală, dar și olfactivă a celor doi. Bossul servea a patra cafea, fumând țigară după țigară, în timp ce Antal avea în mână o bere, pe care o sorbea, parcă savurând fiecare strop și încercând să dea de gustul fiecărui ingredient. Au discutat despre Familie, despre cum merg afacerile. Cei doi de mult n-au mai avut ocazia să vorbească. Deseori, când era la ananghie, Guvid îi cerea sfatul lui Antal. Acum, era o pură discuție între doi prieteni la cataramă. Unul rămas pe străzi, altul controlând străzile cu o dibăcie ieșită din comun.

Vestimentațiile celor doi contrastau puternic. Noroc că nu-i putea vedea nimeni prin fumul gros. Antal era îmbrăcat într-un hanorac larg, Ecko, blugi largi și niște Air-Jordanuri în picioare, cu un bling mare la gât și-un batic în cap, pus peste frunte și legat la ceafă, ca pitații. Guvid avea un costum alb, imaculat, o cravată roșie, și fuma din **port-țigaret**. Avea părul dat pe spate, cu gel iar manșetele cămășii negre ieșeau de sub sacou, în chip elegant.

-Bă, Antale, eu am rămas fără curier, tu înțelegi ce zic?

-Da, caut bă, caut, doar știi ce aiurea e, nu? Nu prea se dau puștanii în vânt după așa ceva. Dar gălesc, fii fără griji.

-Bă, da' până găsești, fă-o tu. Măcar câteva zile, știi doar că iese mălai bun din asta.

-Știi bine că m-am retras din activitate. Nu-i filiera mea. Eu, o porție de haș când și când, o distracție și... na!

-Da' bani de unde faci rost? Aai? La asta te-ai gândit?

-Păi nu lucrez pentru tine, boue?! Dar nu mai sunt curier!

-Da, știu, bă. Dar, ca curier, scoteai mai mult caș decât un simplu executant sau mesager. Ce, îți place să mergi prin toată capitala în căutare de clienți pentru fetele mele sau pentru marfa mea? Nu era mai bine când... Și s-a oprit. Știa că viața de curier nu era una ușoară. Nu era dedicată celor slabi de înger în nici un caz. Aveai nevoie de curaj antâia, ca să poți umbla cu un ghiozdan cu jumătate de kilogram de heroină în el, cu ochii în patru la gardă și la toți care te știau de curier și te puteau lăsa lat în boscheți, plecând cu marfă cu tot. Antal avuse probleme de genul. Dar el, șeful, avea sânge rece. Nu se juca. Știa că, dacă era nevoie, puștanul băga cuțitul în beregata cuiva, fără remușcări.

-Și pe deasupra, îl mai am și pe căcatul ăla de Biggy, care nu știu de unde pana mea face rost de marfă, da-mi face opoziție. Bă, eu pierd clienți cu pișcotu' ăsta. Și nici măcar nu are marfă bună ca a mea, dar umblă vorba că o dă la juma de preț față de a mea. Frate, dacă aflu cine e, îl calc pe față, înțelegi? Trase tare din țigară, arzând-o pe jumătate, și pufăi fumul afară. Antal observă cum fumul din gura lui se amestecă cu imensitatea ceții din club.

-Bă, nu știu ce să zic.

-Dacă lumea te-ar revedea pe străzi ca curier, nu ca acum! Acum ești pe silențios, în gātu' măsii. Altădată, când lumea te vedea cu ghiozdanul ăla alb în spate, știau la ce să se aștepte. Chiar azi l-am prăjit pe-un curcan. Nu avea să-mi plătească marfa.

-Cum, bă?

-În birou. L-am împușcat, dă-l dracu'. Îi ardea să-i mai dau o doză și el era rupt în cur de bani... Na! Se mai întâmplă. Așa i-a fost să-i fie! Tu, drăguță, ce mai faci? Ce

mai face mama ta? Cum te descurci?

Antal nu a fost surprins, nici măcar puțin, de schimbarea bruscă de subiec:

-Coae, e greu! Nu vede. Delirează. Nu cred că o mai duce mult. Mă deprimă. Știi tu!

-Așa-i frate, te înțeleg perfect, stai tu calm.

Și așa era, îl înțelegea perfect, fiindcă Guvid și-a văzut mama lichidată în plină piață de doi huligani, pentru un nenorocit de portofel. Tatăl lui făcea pârnaie încă de la douăzeci de ani. Nu-l cunoscuse. Era condamnat pe viață, pentru că aruncase o femeie de la etajul zece și a împușcat-o-n spate când era în cădere liberă. Se pare că era amanta lui, care îl amenința că se va duce să-i zică soției, adică la mama lui Guvid, despre ei doi. Așa că, a dat-o la o parte, pur și simplu. Știa că acel calm și acea stăpânire de sine și talentul de a lua decizii importante în clipe importante, le moștenise de la babacu'. Acum era pe picioarele sale, din nimic sădise un adevărat imperiu. A urmat o scurtă clipă de tăcere, după care Guvid a continuat:

-Bă, tu știi ce zic eu?

-A?

-Că Biggy cumpără marfă prin găze ca ăsta de azi, le diluează și le vinde la juma' de preț.

-N-ar fi exclus, zise Antal, preocupat de situație. Profitul bossului îl interesa. Erau și banii lui în joc.

-Băga-mi-aș! își înăbuși înjurătura în țigară.

-Uite oleacă la aia de la bar! Frate, da' slabă mai e!

-Bă, nu cred că există cuvânt în limba română pentru cum arată aia!

Cei doi începuseră să râdă zgomotos. Erau destinși. Fumul se deșiră rapid și acum se puteau privi în ochi:

-Cum a fost petrecerea pe care a dat-o Alina?

Antal s-a albit. Ochii electrizanți ai bossului îl analizau atent. Credea că aflase că fusese cu Alina în noaptea aceea. Dădu în bâlbâială. Apoi a observat calmul celuilalt, care continua să vorbească:

-Eu n-am putut să vin, am avut niște.. afaceri de rezolvat. Mă-nțelegi tu!

Evident, Antal pricepuse că era vorba de încă un „aranjament”, încă o înmormântare aranjată. Nu-l mira. Așa se petreceau lucrurile. Așa era dintotdeauna. Guvid avea pile la fiecare secție de poliție și arma de toate zilele, mita, funcționa eficient, sută la sută, de fiecare dată.

-A fost mișto, adică, pana mea!, a fost băătură... marijuana... p-asta tu ai trimis-o?

-Da' cine altcineva, bă? Am vrut să trimit și niște fete, da' s-ar fi supărat Alina, îți dai seama. Unde să trimit prostituate la un show dat de femeia mea?

-Așa-i, frate. Pace!

Cei doi bătură palma râzând și acum stăteau calmi, privind prin clubul care se rarefia. Lumea venea, stătea, consuma, dar mai și pleca acasă.

-Bă, hai să mergem și noi, dar mai întâi, uite ce-i!

Antal ciuli urechile. Știa ce va urma. Ultimatumul.

-Ai două săptămâni. După revelion, eu vreau să am curier. Biggy îmi ia toți clienții. Ai înțeles? Dacă nu găsești până atunci, tu vei fi din nou curierul meu. Tu alegi. Salut!

Se ridică sprinten și iese afară, salutând barmanul. Barmanul l-a privit pe când se depărta, ștergând un pahar de whisky. Nu și-a luat ochii de pe el, decât când a

dispărut în noapte.

Guvid a ieșit din local. Înainte de a urca în masină, un Mercedes C Classe, și-a scuturat costumul.

Antal privea visător la mașină. Noaptea era rece și frigul măcina tot ce prindea. După ce a ieșit Guvid, o vreme încă s-a mai auzit scârțâitul ușii. Chelnerul care strângea scaunele și le punea cu picioarele-n sus pe masă, avea o privire încruntată: „împuțiți!”

Pe stradă, felinarele erau singura sursă de lumină pentru Antal. Cerul era înorat, deși ninsoarea nu se mai abătuse asupra capitalei de zile bune. În schimb, era un ger de făceai pe tine. Zăpada scârțâia și el pășea leneș, spre blocul unde stătea Shurpy. Cei doi aveau o întâlnire cu unu' „Căciulă”, care le promisese mai demult niște „Maria-Ioana” ieftină și bună. Le era dator vândut, că-l scăpaseră de la zdup, firește, cu conexiunile bossului. Încă era bântuit de gândul că Shurpy era dependent de hero. Totuși, nu se îngrijora. Dacă era cineva care să știe totul despre viața lui Shurpy, acela el era, cu siguranță. Pășea acum mai sigur pe dânsul, spre Titan. Nu mai avea decât douăzeci de minute de mers și va ajunge la căldura apartamentului de cinci stele al fratelui său de stradă. Își amintea cum i-a trecut glonțul pe la ureche mai devreme, când cu Guvid și faza cu Alina. Răsufă ușurat.

„M-au trecut toate transpirațiile, să mor eu!”

Mai presus de orice, avea acum două săptămâni de zile să facă rost de-un curier, altfel ajungea el să fie ce a fost. Meserie murdară și plină de riscuri, pe care el nu mai avea aceeași tragere de inimă s-o facă, ca la început. Era însă aproape convins că va găsi pe cineva. Își propusese să facă tot posibilul să nu ajungă iar o țintă. Avea să găsească pe cineva pe care să-l prostească să facă asta!

Răsfoind ziarul cu nerăbdare, la secțiunea de joburi part-time, Dragoș gândea pozitiv: „Voi găsi, voi găsi”. De fiecare dată însă, ajungea prin a trânti ziarul de pământ și drăcuind zdravăn. Colac peste pupăză, tatăl său îl freca zilnic la cap, când venea de la muncă:

- Ți-ai găsit ceva?

Era strigător la cer. Era vacanța lui și nu se putea bucura de ea. Una peste alta însă, gândea că, în curând, se va termina anul. Încă un an fără nici un fel de realizare pentru el. Se complăcea să creadă că, pentru el, era mai bine doar să lase timpul să treacă la întâmplare. Refuzase de mult să mai fie adeptul vechiului proverb care zicea că îți faci propriul viitor. Dragoș aștepta, cu capul la cutie, ceea ce avea să vină, foarte umil și inconștient. O bormașină din blocul vecin îi sfredelea creierii și nervii. S-a ridicat de pe fotoliu, a pus calm ziarul pe masă și s-a dus în camera lui, să se întindă. La ușă, cineva a sunat de două ori. Apoi totul redeveni calm. S-a dus la ușă și a privit pe vizor. Prin micuța găurică prin care privea, ochiul i se făcu mai mare, de mirare: Pudel și cu Goliat stăteau în față. Descuie și deschise, dar tremurând tot de emoție.

-Bă, tu-ți ții ușa încuiată? Ce dracu?

-Da, din obișnuință, minți Dragoș.

-Bă, uite care-i treaba, hai p-afar'. Ne plictisim.

-Da' vă aveți unul pe celălalt, zise Dragoș râzând zgomotos. Ceilalți doi au început și ei să râdă, încât scara blocului se cutremura.

-Hai, că ies acuma. Să trag ceva pe mine.

Dragoș reîntră în casă cu inima vrând să-i iasă din piept și s-o ia la fugă prin sufragerie. Entuziasmul îi alerga prin vene. Pentru prima oară în viața lui, era chemat afară, indiferent cu ce motiv.

„E o evoluție”, își zise.

Se îmbrăca ținându-l cu un crac al pantalonului luat și altul târându-se pe jos.

Fugea dintr-o parte în alta și își trăgea o șosetă în picior cu o mână, în timp ce cu alta se spăla pe dinți cu o periuță care abia dacă mai avea vreun Dumnezeu. A ieșit pe ușă, grăbit, fără să-și mai ia fes. Cei doi nu mai erau acolo, dar se auzea larmă de la parter, de la scară. Încuie ușa și coborî repede până jos, dar, la ultimul etaj, și-a calmat fuga, ca să pară stăpân pe situație. Pe scări, doar cei doi, trăgând dintr-un joint mic și amărât, deși încă nu era nici măcar dup'amiază. Dragoș se-așezat și el, leneș, oftând.

-Vrei? întrebă Pudel, încercând în același timp să țină fumul în piept, pironindu-l cu niște ochi hilari, ieșiți din orbite.

Dragoș a avut tendința să pufnească în râs, dar s-a stăpânit și a rămas serios. A dat din cap, sincer, în semn că nu.

-Cred și eu că nu vrei! Asta e marfă? E rahat! sări Goliat, scuipe nervos pe zăpada murdară și înghețată. Pe stradă mai trecea ocazional câte o mașină, stropind în stânga și în dreapta mocirlă, care fusese cândva, o zăpadă albă și pufoasă, imaculată, parcă luată din povești.

Pe Dragoș l-a stăbătut un gând:

□Toate lucrurile bune și frumoase ajung, până la urmă, să fie atât de murdare încât să-ți fie silă să le privești. Seamănă cu viața mea.”

-Mergi undeva de revelion? A întrebat după cinci minute Goliat, rupând astfel tăcerea. Dragoș a înțeles de ce se plictiseau. Nu aveau subiecte de discuție.

-Mă inviți în oraș?

Pudel pufni în râs, cu tot cu fumul din piept și acum tușea zgomotos, de credeai că e pe moarte.

-Nu, bă, eram curios.

-Nu știu, nu cred că am vreo invitație.

-Să mă cac în el joint și-n marfa de căcat a lu' Biggy! scuipe Pudel pe zăpada neagră și aruncă jointul în boscheții goi. Asta-i marfă, bă? E tâmpenie! Degeaba e ieftină, dacă nu e bună de nimic. Ce naiba face Guvid? Se lasă pe tânjeală?

-Da' nu-i vina lui că tu ești prost și iei de la Biggy! a râs Goliat.

Dragoș îi privea pe cei doi și căuta mereu orice, orice de care să se poată agăța, ca să intre în discuție. Pudel răspunsese nervos, cu o venă pulsându-i în tâmplă:

-Da' nu-i nici vina mea că pe străzi n-am mai văzut un curier de-a lui Guvid de câteva săptămâni bune, frate!

-Asta așa-i.

-Poate și-au luat vacanță, a replicat Dragoș, încercând să destindă atmosfera.

Nimeni, însă, nu a râs. Era ca și cum nimeni nu-l auzise. Pe scări se auzeau pași. Era Buggy cu încă un băiat.

-Oooo, salut Bog! Când ți-au dat drumu' de la reanimare?

Băiatul căruia i se adresa Pudel era înalt, cu ochii verzi, dar cu fața bine ascunsă sub cozorocul șepcii. Totuși, la o privire mai atentă, Dragoș observă umflăturile încă vizibile de pe fața lui Bog, rămase de la incidentul din «Vipera». Nu privea pe nimeni în ochi, ci ținea capul în pământ, dar și așa, părea impunător, cu o voce groasă și un spate lat, accentuat de geaca groasă și largă de iarnă, pe care o purta.

-Te simți mai bine? se interesă Goliat.

-Glumești? Azi am făcut progrese. M-am ridicat singur din pat!

Toți râdeau. Buggy interveni:

-Bă, ia lăsați-o dracului de treabă. Mai bine ziceți unde naiba facem revelionul!

Antal a vorbit cu Alina și a zis că nu poate să ne sponsorizeze de data asta. I-au venit babacii acasă. Rahat!

Toți îl priveau triști. Dragoș a încercat și el să facă aceeași figură deprimată.

-Poate la Shurpy? Dacă pleacă ai lui într-o vacanță de vis prin Alpi și-l lasă pe ăsta acasă, ca de obicei, atunci mergem la el. Dar să nu ne pună dracu' să spargem ceva, că ăsta are numai unicate prin casă.

Toți se prăpădeau de râs.

-Moară mama! Parcă mergi prin muzeu în casa lui!

Dragoș râdea și el cu lacrimi. Mulți din cei despre care se vorbea mereu din „brigadă”, nu-i cunoștea. Dar se gândea serios că-și va petrece revelionul cu băieții și atunci va avea timp berechet să-i cunoască pe toți. Da! Se hotărâse! Așa va face!

-Să-l sunăm și să-l întrebăm?

-Păi, ar cam fi cazul, bă, că mai sunt doar două zile până la revelion. Avem treabă!

Toți se priviră cu subînțelese. Buggy s-a uitat spre Dragoș:

-Mergi?

Se lăsă o liniște mormântală. Între timp, Bog a început o convorbire telefonică cu Shurpy. Dragoș a înțeles că acum era momentul. În aceeași fracțiune de secundă, o siluetă bărbătească apărură la scară. Era tatăl său, venind acasă de la servici, pentru pauza de masă. L-a privit în ochi pe fiul său, simțindu-se trădat că stă afară cu lepădăturile acelea.

-Vii sus?

Dragoș a simțit nevoia intempestivă de a-l înfrunța, de față cu băieții.

-Nu, mai stau. Vin și eu acuși.

Domnul Bercu a observat privirile reci ale celorlalți și a simțit nevoia de a comenta ceva, dar s-a abținut. În timp ce urca scările, însă, mormăia amenințător:

-Discutăm noi în casă!

Dragoș înghiți în sec. Știa ce însemna asta. Un scandal de obicei soldat cu el mâncând bătaie de la taică-su. S-a prefăcut nepăsător și a adoptat un ton hotărât, adresându-se celorlalți:

-Bineînțeles că merg la revelion cu voi!

A bătut palma cu Buggy și se îmbrățișară, ca să pecetluiască învoiala.

-Am o veste bună și una rea, făcu Bog.

-Care-i cea bună? întrebă Dragoș nerăbdător.

-Cea bună e că Shurpy ne poate găzdui de revelion.

Băieții chiuiau de fericire și se îmbrățișau între ei, bătând palma. Cu o voce puțin mai joasă, Dragoș continuă:

-Cea...proastă?

Bog îi privi pe toți, cu un aer solemn:

-Vestea proastă e că beșinoșii vor fi respinși la intrare!

Toți se hlizeau pe diverse tonuri, veseli nevoie mare. Pudel întrebă:

-Cât trebu' să dăm?

-Trei sute.

-Nu-i cam mult, bă?

-Atâta a zis, atâta dăm.

-Alți bani, frate! Alți bani! făcu Dragoș.

Toți au continuat să râdă și mai abitir. Probabil pentru că Dragoș a folosit prima dată cuvântul „frate”, cu care ei un erau obișnuiți ca venind din partea lui.

-Bă, tu ești amuzant, îmi plăci! A grohăit Goliat, ținându-se de burtă, nemaiputând de atâta râs.

-E bun, numai să nu exagerezi cu plăcutul de revelion. Nu-mi plac băieții blonzi suvițați!

Toți se târâiau de râs. Dragoș zâmbea misterios, mulțumit de sine. Zece minute mai târziu, „brigada” s-a spart și fiecare s-a dus acasă, să mănânce ceva. Urmau să mai iasă, odată cu lăsatul serii, când ziceau că au ceva important de făcut. Dragoș a acceptat să meargă cu ei, deși nu știa despre ce era vorba. Urca acum scările și, pe măsură ce se apropia de ușa lui, îl treceau fiori reci de teamă. Era convins că până acum tatăl lui trebuia să fie beat turtă, ceea ce îngreuna și mai mult situația. Pași în interior, încercând să nu facă gălăgie. Dar parchetul vechi l-a trădat, scârțâind îngrozitor, iar tatăl său apărură în ușa bucătăriei, exact în timp ce Dragoș își puneă un pahar de apă.

-Ce cauți tu cu băieții ăia? Parcă nu-ți plăcea să ieși cu golani?!

-Sunt prietenii mei, a răspuns Dragoș, privindu-l resemnat, dar și puțin cam ostentativ.

-Prietenii tăi?! De când și până când ai tu prieteni?

Respirația îi mirosea a băutură și ochii îi ardeau sub părul lung și netezit. Maieul rupt, murdar și pantalonii scurți, care lăsau să se vadă părul năclăit și negru de pe picioare, îl făceau să arate ca un barbar, scăpat din război.

-Sunt prietenii mei! repetă Dragoș, de această dată privindu-și intens tatăl în ochi, înfruntând pericolul, simțind un fior de curaj îmbărbătându-l. Mama sa îl învăța mereu să facă ceea ce trebuie. Să-și urmeze inima. Asta făcea acum. Își apăra singurii prieteni care țineau la el și care îl apreciau pentru ce este

Din doi pași, domnul Bercu a ajuns lângă Dragoș și-i izbi o palmă usturătoare, care-l trânti pe băiat pe pardoseala murdară a bucătăriei. Dragoș icni de durere și a vrut să se ridice. Tatăl, însă, îl lovi puternic cu piciorul în stomac, făcându-l să tremure în spasme, care-i treceau prin fiecare oscior. Îl lovea în continuu, își simțea fiecare organ aflat în durere cruntă. Când s-a oprit, în sfârșit, l-a scuipat și a urlat:

-Bani nu aduci în casă, dar, de golănit, golănești. ce dracu e cu tine? Te omor mă! Tu m-auzi? Te omor!

Se bălăbănea, din cauza băuturii, iar inflexiunile vocii îi erau neregulate. Dragoș îl privea cu ochii umezi, sughițând de plâns, cu privirile umplute până la refuz de ură. După ce a ieșit din bucătărie domnul Bercu, Dragoș a rămas multă vreme pe podeaua rece, rezemat de dulapul cu farfurii. Își simțea toate oasele zdrobite și lacrimile i se uscară sumbru pe obraji. Simțea că nu mai poate. De la Crăciun încoace, nu se putea ca măcar de două, trei ori pe săptămână tatăl său să nu-l bată,

pentru că nu și-a găsit un loc de muncă, sau, pur și simplu ,pentru că „e nătărău.” Strânse pumnul cu tărie și își încleștă dinții.Își dorea să poată avea putere, ca să fie în stare a schimba ceva. Dar era neputincios în fața oricărui pericol, cât de mic. Era pentru prima oară, de altfel și ultima, când vestitul Dragoș Bercu avea probleme mari și dileme usturătoare, neștiind pe ce drum să apuce. Nu mai vroia să fie nepăsător și să lase soarta să circule pe lângă el. Vroia să acționeze. Să dea curs vieții sale, oricare ar fi fost acesta. Să-i arate el tatălui său de ce este în stare. Să-i arate... să îl facă să simtă toate durerile pe care le-a suferit el de când mama a murit. Privea în tavan. Știa că, de undeva, de sus, mama lui îl privea. Zâmbi frumos, își șterse lacrimile și se ridică de jos cu un efort imens, cuprins de o ambiție cum nu avusese în toată viața lui. Totul avea să se schimbe. Era decis și plin de entuziasm. Dragoș își jură că se va schimba și că va ajunge ceva în viață. Își strâmbă fața în semn de dezgust pentru tatăl său și s-a dus la culcare, pe patul din bucătărie, cu un pahar de whisky în mână, privind în gol, pierdut.

S-a trezit cutremurându-se. Transpirații reci îi curgeau pe frunte și pe tâmpile. A căutat cu mâna stângă sticla cu apă de lângă pat. A atins-o, și a răsturnat-o pe covor. S-a ridicat, cu respirația tăiată și cu bătăile inimii extrem de puternice. A băut o gură de apă, care i s-a părut că o s-o mai calmeze. Coșmarul îngrozitor pe care l-a avut o făcea să-i fie frică până și să se bage înapoi în pat. A privit pernele, neîncrezătoare, prin beznă. S-a așezat încet, înapoi în pat și s-a învelit în plapumă până la gât, spunând o rugăciune în gând, sperând să adoarmă din nou. Ațipi fără să-și dea seama când și cât a stat trează, gândind la faptul că nu se simțea iubită, ci dimpotrivă, singură și lipsită de afecțiune și atenție. Un rock puternic îi zdruncina timpanele. Visa din nou, dar nu a fost în stare să se trezească și să deschidă ochii. Se vedea capturată într-un alt coșmar îngrozitor. Totul era în întuneric, doar melodia zbârnâia puternic în boxe și își simțea hainele vibrând pe dânsa. Apoi, sub flashuri de alb, vedea lumea din club, dând din cap pe acel rock asurzitor. Unii se izbeau cu capul de pereți, alții spărgeau sticle. Nuditate și sălbăticie. Toți, cu părul lung, slinos, cu chipurile sleite de băutură și schimonosite de droguri și sex exagerat. Alina fugea spre ieșire. Ușa se vedea la capătul scărilor pe care le cobora în goană nebună. Treaptă cu treaptă, muzica devenea din ce în ce mai tare, ca și cum s-ar fi apropiat de epicentrul unui cutremur. Ușa, pe care scria cu un roșu aprins „Exit”, se depărta pe măsură ce ea, Alina, alerga bezmetic într-acolo. S-a împiedicat și a căzut. Când s-a ridicat, era în fața ușii, pe care erau puse lacăte imense, ruginite, și o piedică de lemn masiv. Auzea râsete înfundate de la mesele alăturate. Privi în ochi persoanele care râdeau. Un băiat cu părul lung, machiat strident la ochi, râdea cu gura până la urechi. Gura începuse să-i crape în colțuri și sângele curgea acum pe obraji, prelingându-se spre gât. Ochii i se măreau și ieșeau din orbită, arătând arterele de pe globurile oculare și irișii pompați. Alina țipă, dar nimeni nu putea auzi. Începu să fugă din nou, iar acum gâfâitul greoi și-l putea auzi, în ciuda muzicii infernale. Fugea cât putea de tare. Picioarele o ardeau, o frigeau. Mai mult decât atât, nu-și putea ține echilibrul, iar tălpile îi erau lipicioase pe podeaua rece, încetinindu-i fuga. Alerga pe loc,

încercând degeaba să se împingă prin lumea care dansa, prin aglomerație, fum de țigară și lumini difuze. Se oprise în mijlocul ringului de dans și-și privi picioarele, de jos în sus. Era goală pușcă. Simțea privirile arzătoare ale tuturor și încercă să se acopere cu palmele și cu brațele, cum putea, fugind și mai tare. Nu găsea nici o ieșire. Atunci se împiedică de un prag și a dat cu fruntea de o masă la care stăteau trei fete rase în cap, cu cheliile sclipitoare în întunericul roșiatic al discotecii. Alina a început săplângă și a simțit cum o seringă îi penetrează brațul drept. A simțit durerea arzătoare a acului, iar mai apoi, căldura emanată de lichidul pătruns în interior. Și-a dat ochii peste cap și a putut privi tavanul din sticlă, prin care a observat clarul de lună și bolta încărcată cu nenumăratele ei stele. În clipa următoare, plafonul din sticlă se sparse și mii de cioburi, de diferite mărimi, cădeau cu o viteză amețitoare. Alina privea oamenii ciopârțiți de pumnalele neiertătoare. Apoi a simțit și ea durerea pe pielea ei. Obiectele ascuțite i-au intrat în gât, i-au tăiat o ureche și i-au retzat brațul, lăsând doar cioturi, din care curgea un sânge foarte închis la culoare. Durerea era de nesuportat. Picioarele, nici ele, nu au fost cruțate de mutilare. A căzut în genunchi și din depărtare a zărit o siluetă care semăna cu Guvid. Se apropia de ea. Alina plângea și-l privea cu o ultimă speranță de scăpare. Muzica s-a oprit dintr-odată, în timp ce Guvid și-a dus mâna în sacou, de unde a scos un pistol. Un singur glonte a tras. Alina a văzut flacăra mică de la capătul armei, apoi, cu încențitorul, glonte venind spre ea. Voia să se miște, dar nu putea. Glonte l-a încasat în cap în cap. Totul a devenit alb.

Brusc a redeschis ochii. „Încă visez?”, se întreabă speriată. Se ridică din pat și pășește spre fereastră. Privește afară. Totul părea normal. Clipește și un sânge cenușiu a început să curgă în cascade pe geam, prelingându-se sinistru. Alina țipă și în locul strigătului ei disperat a auzit un urlet răgușit, ca de clown nebun. Se făcea că fuge prin propriul ei apartament, împiedicându-se de mobilă și lovindu-se de marginile ascuțite ale scaunului. Brusc, toate luminile se aprind deodată, și, de pe undeva din apropiere, se aude un plâns de copil. Zâmbi liniștită și pășește, sub scârțâitul parchetului, spre camera de unde se auzea bebelușul. Intră și, într-un leagăn simplu, zăcea o bijuterie de copilăș. Se apleacă asupra lui și acesta îi zâmbește drăgălaș. Apoi o apucă cu mânuța lui mică de marginea cămășii de noapte și privirea i se întunecă. Caninii i se măresc și pilea i se face roșie ca racul fiert. De sub pătura cu care era învelit iese o coadă mare, de diavol, care o apucă de gât pe Alina și-o trage spre bebelușul care acum avea ieșite cornițe mici și sânge înghegat în jurul gurii, iar ochii ca și iriși roșii. Gura lui se lipește de urechea fetei. Cu limba despicată în două, bebelușul îi linge interiorul urechii și șoptește seducător:

-E vremea să vii cu mine!

Alina se trezește țipând.

„Nu mai rezist!”

Se pișcă, ca să se asigure că nu visează iar. Aprinde lumina la bucătărie și intră. Bea vreo trei sau patru cani de apă și se reîntoarce în pat. Dar nu a mai avut curaj să doarmă. Stătea în fund pe așternut, privind spre fereastră. Afară, în depărtare, se vedea o lună plină, de o frumusețe rară. Îi era frică să se apropie de fereastră, de teama acelei imagini care încă îi tortura creierul, cu acel sânge care se prelingea pe toată sticla. Era încă zdruncinată și inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se simțea pierdută, se simțea ultimul om de pe pământ și nu știa de ce. Ceva în

viața ei lipsea. Ceva de care avea atâta nevoie! Dragostea. Strânse tare cu pumnul colțul de pernă care-l avea în mână și o lacrimă mare a căzut dintre pleoapele ei, pe antebraț. Simțind picătura de apă sărată, s-a întrebat, oftând:

„Ce e dragostea? Un abur, o raritate, un mit?”

Spera, ca orice altă ființă de pe Planetă, să întâlnească iubirea adevărată. Însă acesta părea a fi un gând prea fantezist, prea deplasat pentru idealurile ei materiale, pentru realitatea de pe străzi.

Sirena unei ambulante se auzi în depărtare, în Bucureștiul care, spre deosebire de ea, dormea încă dus. Adormi și ea până la urmă, dar iepurește, cu alarma la ceas pusă să cânte din zece în zece minute, pentru a evita un nou coșmar îngrozitor.

Use and reproduction of this material is governed by Globusz® Publishing's standard terms and conditions.

Globusz® Publishing

Grănicerul

Revelionul era o ocazie bună pentru Shurpy să facă rost de bani pentru marfa luată de la Guvid. Promise deja un ultimatum de la unul din oamenii acestuia, care a venit la ușa lui. Shurpz nu a vut de unde să-i dea, așa că a încasat un pumn în figura, de nu s-avăzut. Tipul a plecat, iar el a trebuit să stea toată ziua aceea cu un pachet mare cu gheață la ochi.

Pregătirile pentru revelion nu erau majore. Părinții lui plecaseră de două zile în Alpii francez Cu siguranță învăță ceva: să bage dava. Chiar acum, când se gândea că, la câte persoane au să vină, ori 300 de mii fiecare, va strânge bani pentru datorie, plus încă ceva, simțea nevoia de o doză, cât de mică. Degetele îi tremurau. Nu era dependent. Știa asta. Doar că s-ar fi simțit mai bine dacă băga oleacă, înainte de a începe o zi așa grea: cumpărarea mâncării și a băuturii pentru petrecere. Îl sună pe Antal care se învoi să se ocupe de aducerea cât mai multor invitați, pentru o petrecere ca-n Familie, cum zicea Antal. Shurpy s-a dus la baie repede. I s-a făcut greață. S-a spălat pe față și s-a privit în oglindă. Avea fața mai

țuguiață și ochii mai mici, ascunși în spatele pleoapelor, pe care le simțea atât de grele fără doza zilnică. Terminase stocul său și acum murea numai pentru simplul fapt că știa că nu mai are nimic în casă. Dar el nu era dependent! Continua să își zică asta, să se convingă că nu este așa. Se șterse pe față cu prosopul și textura acestuia îi zgâria fiecare celulă a epidermei, făcându-l să urle în interior de nervozitate. Îi era foarte greu să se concentreze, pentru a face până și cele mai simple lucruri.

Spre seară l-a sunat Antal. Mai era exact o zi până la marea petrecere de revelion. Prietenul său îl anunță că aproape toată Familia și membrii influenți ai acesteia vor veni la petrecere. Inima lui Shurpy bătea din ce în ce mai tare. Guvid avea să vină și el. Cum să vină toată Familia și să nu vină capul acesteia? Poate că faptul că găzduiește o petrecere, îl va face să arate mai bine în ochii bossului. Gândea pozitiv și considera că face bine. O să fie o petrecere de neuitat!

Se îmbracă sprinten, ca și când vestea lui Antal i-a servit drept doză și a ieșit pe ușă, ca o furtună. Afară nu era nici frig, nici cald. Un soare cu dinți de lapte și un strat subțire de polei pe jos. Cer senin. Shurpy se dădea pe poleiul de pe trotuar și zâmbea răzleț spre zare. Ziua era încântătoare, de-a dreptul, și se simțea pentru prima oară după mult mult timp, fericit și lipsit de griji. S-a suit într-un taxi.

-În Kaufland, vă rog!

Mașina vira greu, datorită ghețușului. Shurpy dădea vesel din cap pe ritmul melodiei de la radio. Vedea clădirile și oamenii care își urau „La mulți ani!” cu o zi înainte, în eventualitatea că nu se vor întâlni de Anul Nou. Vedea lume fericită, zâmbind. Chiar și șoferul părea vesel și plin de viață, înjurând alți șoferi cu atâta haz, încât râdea și el. Era acum convins, datorită buneii sale dispoziții, că nu putea să fie dependent. Era imposibil. Știa el bine, ce știa. Taximetristul a găsit cu greu loc de parcare, printre alte câteva înjurături simpatice. Shurpy l-a plătit în plus cu cincizeci de mii. A coborât și a intrat în hipermarket. A luat un cărucior. O amețeală teribilă îl pocni dintr-o dată. Auzea zumzetul lumii care umplea magazinul. Roțile sutelor de cărucioare care scârțâiau pe podea îi sfredelau creierii. Își puse mâinile la urechi și strânse ochii tare. Simțea cum o bormașină îi găurește lobul occipital. Scutură din cap puternic și pași înainte, punând în cărucior tot ce i se părea necesar: pâine, carne, caserole cu mici, pulpe de pui, cașcaval, mult cașcaval.

„Parcă n-am luat destul cașcaval...”

Stăruia mai mult în fața raionului cu băuturi. Totuși, venea toată Familia. Așa că a făcut niște cumpărături foarte diverse. Casierita de la casa numărul zece se uita la el mirată, cu niște ochi cât cepele. Shurpy a umplut două cărucioare. Unul cu mâncare, plin ochi, și altul la fel de plin, cu felurite sticle de băutură. Jack Daniels, Jim Bean, Cherry Angeli, Ballantines, Jackson High și multe alte branduri de mare valoare, atât calitativă cât și bănească. A folosit cartea de credit a tatălui său și a ieșit din magazin. A încărcat toată marfa într-un taxi. Șoferul fluieră de uimire, în timp ce-și scărpină ceafa minunându-se de ceea ce vedea. Încărcă tot, fără să comenteze, și a făcut ruta până în Titan, tăcut. Shurpy s-a întristat că nu a dat peste un taximetrist ca cel care l-a dus, cel care înjura atât de plastic și amuzant. De data asta a plătit fără bacșiș și apoi i-a sunat pe Bog și Goliat să vină, să-l ajute să care totul până la etaj. Cei doi veniră cu Pudel și toți patru urcau acum, gâfâind, scările, încărcăți cu câte trei sacoșe roșii într-o mână. Bog avea în mâini numai sticle, care zornăiau la fiecare treaptă urcată. Își lungea buzele, privind în interiorul

sacoșelor.

-Fetele lu' tata! ce-o să-mi bag eu ciocu-n voi!

Ceilalți sesizaseră gluma bună, dar nu aveau forța să râdă, concentrați să nu spargă sau să scape ceva. În casă, au descărcat totul și au servit câte un pahar de Jack, pe care-l ciocniră zgomotos. L-au dat pe gât, apoi plecară. La ieșire, Pudel făcu cu ochiul lui Shurpy:

-Fete vin, bă? Câte? Aa? Hai, zii, nu mă du cu duda pe mine. că te miros când minți!

-Vin, bă, vin. Stați voi liniștiți. Voi aduceți mălaiu', că eu vă aduc fetele.

-Perfect! A replicat Goliat. Hai, bă, să merem.

Cei trei coborau treptele câte două-trei, zgomotos. Shurpy închise ușa și spera ca Guvid să vină și cu câteva fete, nu neapărat prostituate. Știa că va aduce și din astea, dar să aducă și fete de treabă, cu care să poți schimba o vorbă. A început să despacheteze și să pună carnea la dezghețat. Ziua următoare avea să fie mare, mare de tot. Trebuia să înceapă anul cu dreptul! Privea muntele de sticle noi, nouțe, înșirate pe tot colțarul bucătăriei și inima îi tresărea de bucurie. Oftă mândru și își mai turnă un pahar din sticla de Jack, începută cu băieții. Privea lustra care i se părea puțin strâmbă. Dar la urma urmei, ce e perfect în viață?

-Vreau să mă duc! Și mă duc!

-Dragoș, taci, că te joc în picioare! Tu faci cum zic eu! CLAR?

O ușă trântită. Era seara revelionului și iar avea scandal cu tatăl lui. A preferat să iese din bucătărie. S-a dus în sufragerie. A băgat în rucsac tot ce se putea, cu o repeziciune incredibilă și cu tâmpilele pulsând de nervi. Haine, cărți, bani, mâncare. A făcut nod la șiretul rucsacului și a ieșit afară. Tatăl său îl privea nervos, cum pleacă:

-Las' că tot acasă vii până la urmă. Discutăm noi atunci!

Dragoș ieși ca un uragan și a lăsat ușa deschisă în urma lui. Domnul Bercu o trânti și începu să râdă în hohote, repetând ca pentru sine:

„Las' că tot acasă vii! O să vezi tu!”

Era Revelionul. Bercu avea două alternative: să se ducă să-l petreacă cu una din funcționarele de la firma unde lucra, cu care devenise mai „apropiat”, sau să se îmbete turtă, înecându-și amarul față de soția sa, singura ființă căreia i s-a dedicat și pe care o iubea și acum, chiar dacă ea nu mai era printre cei vii. Își iubea mult și fiul, deși nu-l asculta deloc. El, însă, privea totul ca pe un comportament normal la un adolescent rebel, care făcea pe nebunul, mai mult ca sigur din aceleași cauze din care el însuși se făcea zilnic crup. De durere, ca și-a pierdut femeia iubită, iar copilul, mama.

Nu avea bietul om de unde să știe ce urma să se întâmple mult mai târziu, când, rele după rele se vor aduna tot mai multe și mai mari, precum un bulgăre de zăpadă care, odată rostogolit la vale, își mărește dimensiunile în ritm alarmant, fără să poată fi, până la urmă, oprit. Trase o geacă pe el, băgă în gură o gumă Orbit și porni spre Vișani, unde locuia Elena Poroian, amanta sa. Nu se uita la bani într-o noapte ca aceasta. A plătit un taxi și a ajuns în douăzeci de minute la destinație. Femeia parcă îl aștepta. Masa era pusă, o cină romantică, cu lumânări

parfumate și picioare epilate. O femeie cu părul roșu ca focul, cu ochii mari, pătrunzători, cu sprâncene subțiri, sâni rotunzi și picioare fine, bronzate, ca de ciocolată, i-a deschis ușa și l-a poftit înăuntru. Obrajii ei, mereu rumeni, îi dădeau întotdeauna domnului Bercu impresia că vorbește cu nevasta lui. Nu știa de ce-și permisese să se apropie de o altă femeie după pierderea suferită, doar că vedea în Elena forța spirituală și umorul răposatei sale iubite. O sărută cu pasiune și nerăbdare. S-au îmbrățișat în tăcere. Doar sunetul vântului, care avea accente furioase, îi deranja. Se priveau în ochi.

-Mi-ai lipsit, Dănuț.

-Și tu, minți el. O privea, dar își imagina că o vede pe soția sa. Atâta suferință și totuși, atât de bine mascată de o minciună formată din două cuvinte. Daniel Bercu o sărută fierbinte și îi mângâie părul, aranjându-i-l după ureche, așa cum îi făcea mereu nevastei sale. Trăia din plin mirajul propriei imaginații. Elena simțea asta și i cunoștea povestea, deși niciodată nu adusesese vorba despre asta. Dar se mulțumea și cu atât. Deși trecut de mult de vârsta de patruzeci de ani, Daniel Bercu era încă foarte încântător, impunător ca bărbat, galant și afectuos. Exact ceea ce căutau femeile din paleta ei de vârstă. Ea se juca cu părul de pe ceafa lui, în timp ce el îi mângâia coapsele, dezvelindu-le ușor cu degetele, simțind catifelarea picioarelor. O dezbrăca ușor și fiecare celulă a celor doi se flexa de aprobare și plăcere.

Curând, el zăcea peste ea, amândoi goi, cu trupurile fierbinți, galopând de nerăbdare. Femeia gemea ușor, sub inflexiunile respirației bărbatului, care se mișca lent, savurându-și prada, cu fiecare clipă. Îi șoptea vorbe dulci la ureche, așa cum știa că îi plăcea nevastei lui. O privea în ochi și n-o vedea pe Elena, o vedea pe Ea. Obsesia îi era ca un drog de care era dependent. O iubise atât de mult! O iubea încă atât de mult, încât o vedea peste tot. Dar cel mai des o vedea în Elena. În privirea ei verde, în mersul gingaș, în căldura mâinilor, în catifelarea pielii, în glasul pur, în gândirea perspicace. Nu era prima dată când visa cu ochii deschiși. Era fericit, cu adevărat fericit de viața lui, de ceea ce era. Mări treptat ritmul, până când cei doi explodară într-o cascadă hormonală a plăcerii. El se lăsă pe-o parte și ea se cuibări la pieptul său, gâfânid încă, cu mâna dreaptă jucându-se cu părul lui de pe burtă. Apoi, ridică privirea spre el. Radiau de fericire. Și Daniel Bercu afișa un zâmbet tălâmb, fericit, care, curând, avea să se transforme într-unul trist, realizând că totul fusese doar un vis fals. Știa că de undeva, de sus, Ea îl vede și îl admiră mai mult așa, că își reface viața, bărbierit, aranjat, decât stând acasă, beat zilnic, încercând din răspuțuri să uite de Ea.

Afară, începeau să se audă țipete și chiuituri și pocniturele crispante ale pocnitorilor și artificilor. Ea se înlănțui de el cu mâinile și picioarele, ca o iederă, amândoi formând o simbioză dezarmantă.

-Nu te las să pleci!, zise ea răutăcios, ca un copil de zece anișori

-Nu o să mă las nici eu, a răspuns el, călduros.

Pentru seara aceea, și-a impus să uite de fiul său care fugise de acasă cu un rucsac în spinare, spre o petrecere deocheată, la care el a refuzat să-l lase să se ducă.

Până la urmă, era tânăr. Avea și el nevoie de distracție. Să facă ce vrea! Acum gândea limpede, dar știa că acasă va ajunge mereu beat și mereu vor fi scandaluri, după scandaluri. Nu îndrăznește să ceară bani de la Elena. Îi era în subordine.

Numai că majoritatea banilor îi consuma pe alcool și la cazinouri, încât singura speranță era ca Dragoș să găsească un loc de muncă. Altcumva nu se mai putea.

Ambele sale vicii nu puteau fi extirpate. Totul depindea de Dragoș și știa că va face asupra lui presiuni cu orice preț, numai ca să se vadă cu mai mulți bani, atâția cât să supraviețuiască decent, atât el, cât și fiul său.

Sunetul puternic al artificilor și lumina colorată dată de acestea, umplea camera de bucuria intrării în noul an. Elena s-a întins către el, cu gâtul ei frumos, lung, de lebedă, și-l sărută prelung:

-La mulți ani!

Pentru prima oară după mult, mult timp, Daniel Bercu era fericit. Începea un an nou. Cine știe? Poate un an destinat prosperității și bucuriilor. Poate un an destinat schimbării!

Dragoș ieșise nervos din scara blocului și-l sunase pe Goliat:

-Alo! Ce faci, mă? Unde ești? Ești deja acolo? Păi, mă,.. hai, că eu trebuie să mă întâlnesc cu cineva și vin și eu, numai că nu știu unde stă ăsta... Sharky, Shurpy, cum îi zice. Cum facem? Păi, bun, eu mă întâlnesc cu prietenul ăsta al meu și venim spre. E bine? Tu să ieși în stație și ne duci. Bun, frate! Pace!

A băgat telefonul la loc în buzunar și a continuat să meargă prin zăpada destul de mare și pufoasă. Avansa cam greu. Autobuzele nu mai circulau. Taxiurile luau prea mult. La cinci metri s-a oprit din nou și a mai scos o dată, îmbufnat, telefonul.

„Cât a cost suplimentar o să am! Să ferească Dumnezeu!

-Biggy, salut, mă! Uite, eu nu știu exact unde stă Shurpy ăla, da' hai să ne întâlnim undeva și mergem împreună. Bine? Da... Bun... În față la Cinematograf, da? Bun! Pa! Pa, că am cost suplimentar, pa!

Când Antal ajunsese la Shurpy acasă, era deja multă lume în apartamentul imens al prietenului său. Muzica răcnea în difuzoare și vedea multe, multe tipe fierbinți. Shurpy ieșise din mulțime, să-l întâmpine:

-Frateeeeeeee! Era deja amețit de băutură. Avem material deseară... ce mai... viață... bunăăă!

-Tare, frate le meu! Tare!

Cei doi se îmbrățișară. Shurpy continuă țipând, ca să fie auzit:

-Știi unde e bucătăria. Mâncarea e pe masă. Băutura e în sufragerie, unde e DISTRACȚIAAA!

Odată cu țipătul lui, toată lumea ridică mâinile-n sus în semn de respect pentru gazdă. Antal s-a îndreptat spre bucătărie și a văzut multe chipuri cunoscute: pe Bog, care dansa cu o tipă brunetă, mult mai mică de înălțime ca el, pe Pudel și pe Buggy, făcând concurs de băutură. Shurpy știa să dea o petrecere. De asemenea, vedea multe figuri ale Familiei, afiliați de-ai lui Guvid: era comisarul Grigorovici, era judecătorul Thomas, care, deși avea șaiszeci de ani, dansa alături de fetele bossului fără pic de rușine. Jocurile de lumini aduse de Pudel, care era expert în efecte speciale la petreceri, își făceau efectul. De asemenea, băiatul adusese și un glob din sticlă care se învârtea lent desupra ringului de dans, un aparat de făcut

fum și trei găleți de spumă, care aveau să fie vărsate pe dansatori ceva mai pe seară, când toți o să fie mângă. În orice caz, multă lume bună a Familiei era prezentă acolo. Drogați fideli cărora le livra chiar el marfă, pe când erau curieri, mulți băiețași de cartier, adunați din toate sectoarele, fete de fete, multe dintre ele însă miroseau a târfe de la o poștă. Antal era prea vechi în meserie ca să nu recunoască astfel de semne. A remarcat, însă, cu părere de rău și câțiva maneliști puși pe hartă. Era de preferat să-și țină gura. A băgat capul în cameră, poate, poate mai recunoaște pe cineva. Multe figuri cunoscute, dar și multe noi. Pudel a oprit muzica pentru o clipă.

-Un urlat pentru băiatul nostru Antaaaaa!

Pudel știa să facă atmosferă. Toți cunoscuții lui Antal, dar și cei care nu-l știau, răcniră din toată puterea plămânilor, după care muzica a reînceput să zbârnâie difuzoarele și să dea dansatorilor senzația că vor fi dezbrăcați de basul puternic. În bucătărie, sau sediul bârfelor, un fum gros de țigară îi strâmbă nasul. Guvid stătea pe colțar, cu mâinile împrejurul a două fete frumoase. Una din ele era Alina. La masă mai erau trei bărbați îmbrăcați în costume negre. La fel era îmbrăcat și Guvid. Toată lumea râdea. Probabil, Guvid povestea ceva. Cum intră el, se făcuse liniște. Antal l-a analizat pe Guvid și pe ceilalți trei.

-Să nu-mi zici că nu stai toată noaptea! Ce dracu, bă, e și judecătorul Thomas aici. Toți au râs și mai tare.

-Bă, ăsta dacă moare de infarct, Shurpy dă de belea!

Guvid râdea cu lacrimi, arătându-și dinții de un alb imaculat. Își scutură scrumul din țigară în scrumieră, a mai luat o gură de bere și a vorbit calm și respectuos:

-Domnilor, vi-l prezint pe omul meu de încredere, Antal.

Unul din ei, mai negricios la față, cu părul sârmos, l-a analizat din cap până în picioare:

-Faimosul Antal! Am auzit multe lucruri despre tine.

-Și eu, răspunde acru Antal, sătul până peste cap de pupătorii în fund. O salută pe Alina, care îi zâmbește dulce.

-Da, copii, eu vă las, am venit să mă distrez, nu să belesc mâța în bucătărie.

Aunțați-mă când mă bârfiți!

Antal a ieșit zâmbind triumfător.

Goliat îi culesese pe cei doi din stație.

-Mersi, frate! Chiar nu aveam unde să-mi petrec seara. Ești un salvator de vieți, făcu Biggy către Dragoș. Goliat i-a zâmbit lui Dragoș cu subînțeles, deși acesta nu a înțeles de ce. Cei trei au intrat în apartament și Dragoș a făcut cunoștință cu Shurpy. Apoi pășiră în camera petrecerii. A lăsat rucsacul pe hol, în speranța de a găsi o gazdă în acea seară sau măcar a doua zi, până se calma tatăl său.

Temperatura camerei era incendiară. Toată lumea dansa și fiecare băiat avea o sticlă de băutură fină în mână. Biggy se aruncă ca în cușca cu lei la prima fată văzută și începu tot felul de mișcări complexe, dar care lui Dragoș i se păruseră caraghioase. El făcuse cursuri de dans de stradă și știa să danseze bine. O să le arate asta la toți. Era imposibil să i se rateze stilul. S-a dus la masa cu băuturi și a luat o sticlă de șampanie în mână. Din spate, o fată cu părul lung, îmbrăcată mulat,

în alb, l-a bătut pe umăr și îl mușcă ușor de lobul urechii. Au început să danseze. Fata mai stângaci, dar Dragoș recupera și pentru ea. Curând, toate privirile erau îndreptate spre ei. Biggy știa că Dragoș dansa ca dracu de bine și se uita mulțumit spre tovarășul său, zicând oricui era dispus să-l asculte:

-E prietenul meu!

Ringul era gol și doar Dragoș cu fata dansau, pe ritmurile nebunești ale melodiei. Când Goș, adică Dragoș, cum a fost poreclit, a făcut un flic pe spate și a rămas sprijinit în mâini, toată lumea a urlat ca nebună.

Fata a început să se stângă pe el, în chip ademenitor, dar Dragoș aluneca precum un pește. Se învârtea în mâini și o lua pe sus pe fată, deși nu era chiar atât de ușoară. Melodia s-a terminat cu ei doi foarte aproape unul de celălalt, având buzele la câțiva milimetri unele de altele, simțindu-și respirațiile puternice și fierbinți, atractive. Apoi fata a observat cum toată lumea se uita la ei și cum o siluetă în costum negru zăcea sprijinită în ușă, cu o țigară în colțul gurii. Alina, căci ea era, se depărtă de Goș fără să-l privească, spre Guvid, care o țintuia din priviri, cu o gelozie mică, neînsemnată. O sărută și o felicită pentru dansul frumos. Pe Goș îl felicitară toți cei din cameră, în număr de vreo patruzeci, bătându-l pe umăr. Acum zăcea pe canapea, bând șampanie. Lângă el, pe aceeași canapea, Biggy se săruta cu o tipă bine proporționată. El era singur, dar știa că toate fetele îl admirau pentru cum a dansat. Se ridică din nou la dans și, din nou, toate privirile erau îndreptate spre el, dar cu mai multă discreție, de această dată. Goș dansa cu o blondă apetisantă și Pudel cu Goliat comentau de pe margine, fluierând și râzând pe îndelete:

-Hai, Goș, rupe-te!

-Dă-i la gogoasă, Goș!

Cei doi râdeau cu lacrimi de jocul de cuvinte.

Când melodia s-a terminat, Dragoș se săruta deja înfocat cu tipa respectivă. După aceea s-a dezlănțuit din brațele ei, rușinat. Aceasta era doar a doua petrecere din viața lui. Nu prea știa ce trebuie să facă. S-a hotărât să se ducă în bucătărie. Antal a observat talentul băiatului și a fugit după el, admirându-l, sperând să schimbe câteva vorbe cu el. În bucătărie era un fum ceva mai subțire, dar Dragoș tot a început să tușească. Guvid îl luă în privire, la fel și restul ochilor din încăpere, care bârfeau la o cafea sau o bere:

-Frate, să mor eu, dacă am văzut în viața mea pe cineva mai talentat!

-Mulțumesc, a răspuns Dragoș, mândru.

Guvid părea foarte interesat de băiat:

-Ai făcut vreo școală de dans?

-Nu, minți el. Apoi se așază pe colțar. Alina stătea în celălalt capăt și o surprinse de câteva ori cum se uita la el și întorcând repede privirea când și el s-a uitat la ea. Era bine în bucătărie. Își putea trage răsuflarea după superzbânțuiala din sufragerie.

Intră Antal:

-Măi scaieților, haideți să cinstim, că mai sunt treizeci de secunde până la Anul Nou!

Toți se îmbulzesc acum, ca izbiți de un val rece, spre sufragerie. Fiecare încearcă să pună mâna pe o sticlă de șampanie, ca să o desfacă. Guvid era în centrul grupului de oameni și-și desfăcea șampania. Pudel a dat drumu' la fum, iar Goliat

vărsa pe lume gălețile de spumă caldută.

-5,4,3,2, unuuuu!

-LA MULȚI ANI!!!

Un pocnet scurt și șampania lui Guvid a stropit pe toată lumea. Toți se sărutau și se îmbrățișau, urându-și „La mulți ani!” și bătând palma. Dragoș ciocnește paharul cu Pudel, cu Goliat, cu Shurpy, care, de fapt, ciocnea cu toată lumea, cu Guvid, care îl privea cu ochi calzi și plini de admirație, cu Alina, care se îmbujoră când acesta o sărută pe obraz, și cu Biggy, prietenul său de-o viață. Antal a venit din spate și l-a întors nervos spre el:

-Tu!

-Da?

Dragoș înghiți în sec. Toți au tăcut brusc. S-a făcut liniște perfectă. Amândoi se priveau în ochi și pupilele reci ale lui Antal îl săgetau pe Goș. A strâns din sprâncene. Tensiunea plutea prin aer. Mulți care îl cunoșteau pe Antal se așteptau ca Dragoș să fie pocnit. Antal, însă, se încordă din toți mușchii, ridicând paharul deasupra capului, apoi îl trânti de pământ, acesta făcându-se cioburi-cioburi:

-Tu ești un dansator dat dracului!

Îl îmbrățișă și bătură palma. Dragoș a simțit cum i s-a luat o piatră de pe inimă. Toți râdeau și aplaudau momentul. Muzica reîncepu să bubuie și fiecare se retrăgea spre locul favorit. Grupuri, grupuri se îndreptau spre dormitor, fie cu fete agățate de ei, fie cu una din prostituatele lui Guvid, profitând de faptul că în astfel de situații, serviciul era gratis.

În bucătăria erau ceva mai puține persoane. Guvid stătea cu Alina în brațe, amândoi varză de la marijuana pe care o fumau, Antal stătea la pervazul geamului, privind Bucureștiul, și el destul de beat, dar încă era lucid, relativ cu picioarele pe pământ. Două tipe fumau și ele „maria-ioana” și se dădeau pe lângă Antal, însă el nu părea prea interesat. Privea imensitatea capitalei, luminile aprinse, circulația de pe străzi, deși era ora 3 dimineața a noului an. Mai trase o dușcă de bere și se așeză pe-un taburet confortabil. Guvid trase un fum adânc și-l privi:

-Cu curieratul cum stăm?

Antal privea în jos:

-Lucrez la asta, ți-am zis.

-Te joci cu focul prietene!

Fetele sehlizeau, dar lui nu-i venea să râdă. Știa că Guvid nu avea curajul să-i facă ceva, nu pentru că era Antal periculos. Nu! Ci pentru că erau prieteni de foarte mult timp și, în caz că scăpa, știa destule despre boss, ca să-l îngroape.

-Ți-am promis că-ți fac rost. O să-ți fac rost.

Deodată atmosfera a fost întreruptă de Goș și prietenul său, Biggy. Se țineau de gât, beți turtă. Biggy cânta, iar Dragoș ridica sticla de bere deasupra capului, chiuind:

-Dau regatul meu pe-un loc de muncă... moară mama! Ce beat îs...

Pufniră în râs și Guvid chiar s-a înecat cu tutunul amețitor.

-Puștiu' e amuzant. De unde ești, bă?

Dragoș îl privi pe boss cu un aer triumfător. Nu știa cu cine vorbea:

-Din Titan, bă,.. șmechere!

Antal pufni și el în râs, ținându-se de nas, bătând cu piciorul în gresie, nemaiprimind aer. Alina râdea și ea. Dragoș se așeză amețit și roșu în obraji la

masă, lângă Antal, față în față cu Guvid și Alina. Ceva mai în spate, stătea Biggy, care flirta cu cele două fete, care păreau să-i accepte avansurile de bețivan ratat. -Câți ani ai puștiule? A întrebat curios Guvid, cu ochii pe jumătate închiși de plăcerea drogului.

-Trec într-a unșpea!

-Oo! Tinerel, tinerel, făcu Antal.

-Da. Și vacant pe deasupra! a completat Biggy, pișcând, cu subînțeles, de fund, pe una din fetele de lângă el. Fata a înțeles aluzia și s-a dus lângă Goș, care era frumuseț și drăguț foc, cu pistruii lui împrăștiați caraghios pe pomeți, cu părul împrăștiat și sârmos. Era chiar haios. Biggy îi privi pe toți, pe rând:

-Bă, da marfă nu e p-aici?

Guvid îl fixă cu privirea.

-Cum zici că îți spune ție?

-Biggy. Dacă vrei marfă de marfă, eu sunt omul pe care îl cauți, sughiță el.

-Așa? Ai dava?

-Da' cum! Și încă bună, nu așa... Nu ca aia vândută de Guvid sau mai știu eu cine. De fapt, pufni el însuși în răs, o să râzi. Uite ce fac. Trimit drogați să cumpere de la Guvid cu banii mei, apoi diluez marfa și o vând de două ori mai scump. Lumea însă cumpără, disperării dau bani buni pe căcatu' ăla.

Guvid se înroșise de mânie. Antal privea când la Guvid când la Biggy. Apoi cei doi se priviră. Nu le venea să creadă ce ingenios lucra Biggy. Falnicul Biggy, de care vorbea toată lumea ca despre un adevărat traficant de droguri, de fapt lua marfa pură de la Guvid și o dilua. Ce chestie! Antal îl calmă din priviri pe Guvid, care s-aridicat, a dat-o pe Alina la o parte și s-a apropiat de Biggy. Erau aproape lipiți unul de altul, iar Biggy îi simți respirația grea de fum înecăcios.

-Nu știu cum o faci, dar sunt de părere că ar trebui să încetezi! Te joci cu focul! a amenințat Bossul, cu voce șuierată.

Până să caște și el ceva din gură, Biggy l-a văzut pe Guvid ieșind din bucătărie. S-a încălțat și a părăsit apartamentul. Alina s-a repezit după el pe casa scării. L-a strigat. Bărbatul s-a oprit pe trepte, aranjându-și paltonul și fularul lung:

-Îți mulțumesc că n-ai făcut scandal!

-Nu aveam de ce. Anunță-l pe Shurpy că mi-a plăcut petrecerea, dar că-l aștept cu datoria săptămânile astea. A sărutat-o pe obraz și a ieșit repede din scară, a urcat în Mercedesul său, cu care a pornit spre casă. O vilă pe Pipera, construită cu multă sudoare și multe crime mușamalizate de judecătorul Thomas și comisarul Grigorovici, care în acel moment tocmai aveau parte de distracție pe cinste cu două din cele mai bune fete ale lui. Asta era el! Prin mită și relații ajunsese cine era. Nu se rușina deloc, chiar se mândrea cu asta. Imperiul îi aparținea. Chiar se gândea să se dezvolte. Cine știe? Alina începuse să-l enerveze prin comportamentul ei, prin faptul că-i cerea, uneori, mai multă afecțiune.

„Cine dracu-s eu? Romeo?”

A tras pe dreapta, în fața vilei. Doi paznici deschiseseră porțile vopsite în verde și limuzina s-a oprit lângă scările de la intrare. O fântână arteziană stătea lipsită de viață. Iarna nu-i dădea drumul. Boscheții, care vara erau imenși și de o superbitate ieșită din comun, umplând grădina gigantică cu umbră și miros de verdeață, erau acum scheletici, îmbrăcați în zăpadă, cu turturi greoi și ascuțiți atârnați de crengi. Își privea casa. Era mulțumit. A urcat pe scările poleite. Aproape să alunece, de

lustruite ce erau. S-a dezbrăcat și a urca sus, pe mansardă. Cu un pahar de whisky în mână, privea întregul sector 3 și în spate, toată capitala, luminată de primele raze de soare ale noului an. Studia situația. Îl văzuse pe Biggy. Contactul era puștiul dansator. Păcat că nu știa cum îl cheamă. Spera să afle Antal. Spera ca cineva de la petrecere, dar mai ales din Familie, să afle. „Familie”, ce cuvânt mafiot! Așa și era. Doar că „mafie” era mult spus. Ei erau, pur și simplu, o mare familie care aveau grijă unii de alții. Antal și prietenii săi îl ajutaseră mult să se ridice, iar pentru asta îi respecta. Îl ajutaseră să scape de cine nu avea nevoie, îl ajutaseră la trafic, la promovare, la mituire, la speriatul adversarilor, la războaiele de pe străzi. În schimbul acestor servicii, Guvid le arăta respect și le oferea nemurire. Asta era Familia. Dar, când avea nevoie de ei, nu exista cuvântul „nu”. Soarbe ultima picătură din whisky și se așază pe un șezlong, privind răsăritul. La fel de roșu ca și apusul. Dar răsăritul era inocent, o știa bine, la fel ca oricare băiat de stradă. Răsăritul aducea monotonie. Adevăratul ritual satanic al Pământului era apusul soarelui. După apus, Guvid știa că strada se schimba. Crescuse pe ea, îi știa regulile nescrise, o știa atât de bine, încât, iată, ajunsese să o conducă nestăvilit, cu influență în politică, în justiție și în lumea interlopă. Firește, afacerile ilegale erau multe. Pe lângă acestea, fusese sfătuit de mulți polițiști și procurori să-și deschidă niște afaceri legale, prin care să arate de unde scoate atât de mulți bani. Astfel, deținea câteva restaurante mici: „Early morning”, „Motor-city”, „Club Santana”, „Demonic Islands” și două spălătorii de mașini. Dar nici într-un milion de ani nu și-ar fi ridicat această vilă în Pipera și nu și-ar fi putut cumpăra Mercedesul cu profiturile scoase de la aceste firme. Totul provenea din spălare de bani, din trafic de droguri, unde, în acest moment, stătea prost, rămas fără curierul care-i asigura rularea drogurilor și venitul brut adus. La fel prostituția, care era o afacere în floare. Comerțul ilegal de arme, în care abia se băgase cu unu’ Kevlar, care fusese prins de poliție. Atunci se deci-sese să o lase mai moale o vreme. Da’ adevăratul cap al răutăților era apusul: schimba, întradevăr, totul și, deși n-o discuta cu nimeni, era convins că toți care creșteau pe stradă aveau aceeași părere.

Razele soarelui tânăr și proaspăt, nou născut, se reflectau acum din zăpadă, formând săbii matinale, care încălzeau obraji.

Omul intră în casă, fericit. Era înstărit, reușise în viață, era respectat. Avea nevoie la baie, să se ușureze, după care s-a culcat și a dormit buștean până pe la trei dup’amiaza.

Când Alina revenise în bucătărie, Biggy deja se retrăsese cu o fată într-unul din dormitoare. Spera să-l găsească pe Shurpy, să-i zică vestea, ca să nu uite. Ea și Shurpy erau colegi de clasă dintr-antâia. I se rupea inima, știind că se droghează. Știa, însă, că nu avea ce să facă, pentru ca să-l convingă să renunțe. Așa că se resemnase cu situația. În încăpere era doar Antal, care vorbea cu Dragoș. Cealaltă fată se evaporase. A plecă și ea, lăsându-i pe cei doi singuri.

-Bă, Dragoș, ce nu înțeleg eu, ești a unșpea și cauți slujbă? Nu vrei să termini școala? Pari un băiat silitor. O zise cu o umbră de ironie care o afișa tuturor celor

care se duceau la școală. Era de vârsta lui Goș când a renunțat la școală, pentru Familie.

-Tata e un dobitoc. Și ne descurcăm greu. Caut disperat de săptămâni bune o slujbă. Măcar part time și tot e bun.

Antal scliffea de fericire încă din clipa când l-a auzit cântând „dau regatul meu pentru un loc de muncă.” Acum rânjea satisfăcut. Prada era a lui.

-Îți pot oferi eu ceva.

Dragoș a făcut ochii mari, plini de admirație.

-Serios? Unde?

-Păi, l-ai văzut pe cel care a plecat mai devreme din casă?

-Da, domnul în costum negru, elegant.

-Exact. El e șeful meu. Are un post vacant de curier. Dacă vrei, e al tău. Cred că ești exact omul pe care-l caută.

Dragoș sclipoea de entuziasm. În sfârșit, găsise un loc de unde putea să-și facă rost de banii săi, să nu depindă de tatăl lui cel bețiv și prost.

-Când aș putea vorbi cu el?

-Păi, mergem azi. Nu. Măine mergem și vorbim. Acum vrei să plecăm și noi acasă? Știi că stai deasupra mea, nu?

-Știu, te-am văzut pe la scară.

-Frate, trebuie să recunosc, când te-am văzut prima dată, am crezut că ești un papă-lapte, dar când te-am văzut cum te miști și cum vorbești, păi fratele meu, tu ești băiat!

Bătură palma și lui Dragoș îi creștea inima. Niciodată nu fusese admirat pentru calitățile lui. Doar batjocură și insulte adunase de-a lungul vremii.

-Tatăl meu...

Antal a întrebat curios:

-Ce-i cu el?

-E alcoolic. De când a murit mama, am numai scandal cu el. Am fugit azi de acasă. Adică ieri, că de-acu' e dimineață. Nu am unde să dorm.

-Pff, frate! Păi ești de-al nostru deacum. Ajutor n-ai? Stai cuminte. Dacă vrei, dormi la Shurpy azi, sau la mine, iar mâine te duc prin oraș, să-ți arăt locurile. Și eu am fost curier, să știi! Simt nevoia să te învăț unele secrete ale meseriei.

-Se câștigă bine? se surprinse Dragoș întrebând, fără ca să gândească întrebarea.

-Nu ai idee!

Atunci intră Shurpy. Avea o privire injectată și o figură mahmuriță.

-Bă, da' voi nu vă mai duceți acasă? Toată lumea se tirează.

-Frate, a fost o petrecere pe cinste! îl laudă Antal, ridicându-se de pe scaun.

Picioarele acestuia au scârțâit pe gresie, găriindu-te pe creieri.

S-au îmbrățișat barbătește, pocnindu-se pe omoplați cu palmele.

-Așa-i? Toată Familia e mândră de mine! se bătu el cu pumnul în piept.

-Frate, Goș n-are unde dormi. Ce facem? Unde-l cazăm pentru o zi?

-Bă, la mine e nasoleală. Dacă rămâne să facă ordine cu mine și cu cine mai rămâne, îl primesc până deseară. După aia vin ai mei și na'...

-Stau! a acceptat Dragoș, ridicându-se în picioare, neconvins sutaă la sută de ceea ce făcea. Totul se petrecea prea repede.

-Perfect!

Din spate, o voce răgușită, dar sprintentă și voioasă se auzi:

-Rămân și eu! Era Alina, care decisese, instinctiv, să mai rămână și ea prin preajma băiatului misterios care îi răpise inima, care o făcuse să tremure de fiori la atingerile sale, pe ringul de dans.

-Și mai perfect! s-a entuziasmat Shurpy. Voi faceți ordine. Eu mă duc să vomit și să mă culc. Îs spart!

Din nou, întreaga rămășiță de gașcă a râs prosteste. Antal a plecat odată cu Goliat și Bog. Pudel a rămas și el la curățenie. Plus că avea de cărat cu Goș, probabil, aparatura adusă de el la petrecere: boxele, aparatul de fum și jocurile de lumini. Gașca se sparse repede. Unii și-au făcut apariția de prin dormitoare, mahmuri, cu dureri de oase. Au încercat să se dreagă cu-o cafea și-o glumă bună de-a lui Goș, dupa care au pornit-o spre casă. Antal îl îmbrățișă pe Goș, îi luă numărul de telefon și-l ținut cu privirea:

-Ne auzim mai târziu. Ia și te odihnește. Avem de mers mai pe seară. Bine?

-Bine, frate! Pace!

Au bătut palma, conform tradiției Familiei. Din pragul ușii, Antal urlă către Shurpy, care decarta în baie, aplecat pe veceu.

-Bă, Shurpy, ne auzim. Pa!

Din fundul casei, dinspre baie s-a făcut auzit un glas pierit. Era Shurpy, răgușit de oboseală, de băutură și de droguri:

-Pa! fir'e-al dracu'!

Daniel Bercu a ajuns acasă cu un gol, atât în stomac, cât și în suflet. Goliciunea Elenei îl bântuia. Imaginea nevestii îl hăitua. Casa era goală. A strigat după Dragoș, dar nu a răspuns nimeni.

«Vine el!» își zise, cu o mână scărpinându-se plictisit și obosit în fund și cu cealaltă deschizând frigiderul, scanându-l după doze de bere. A găsit ce căuta și se plimba prin casă, luând câte o dușcă din alcoolul bărbaților de pretutindeni. Pășea încet și avea senzația că se găsește în altă lume. Parcă timpul se contracta involuntar, trimițându-l în trecut. Pereții erau viu colorați, doza de bere din mână era acum o sacoșă în care avea jucării, iar hainele lui zdrențuroase, de casă, erau un costum, curat, lucitor. Covorul era alb, imaculat. Simțea o căldură sufletească nemaîntâlnită, sau dacă nu, o senzație care n-o mai simțise parcă de o eternitate. Holul era curat, lună, iar pereții erau plini de tablouri și de goblenuri. Totul era zugrăvit în roz. Se auzea un glasuri de copil. Podeaua se mișca sub fuga unui copilăș pistriuat și drăgălaș, cu pletele cârlionțate, care se îndrepta spre el, cu un zâmbet larg.

«Tatii, tatii!»

S-a lăsat în genunchi, cuprins de lacrimi de bucurie, și-și îmbrățișă fiul, singura ființă care o mai avea alături. Doar că acum era altceva. Numai o impresie falsă, cea a timpului dat înapoi. Bercu, însă, nu realiza acest lucru. Era prea cuprins de ceea ce trăia. Scoase din sacoșă oceanul de jucării și văzu cum chipul lui Goș se luminează de bucurie, pistriui devenind parcă și ei veseli. A început să fugă iar, cu mâinile ticsite de mașinuțe și omuleți, copii după desenele animate, pe care le urmărea cu sfințenie. De după ușă, a apărut o siluetă, îmbrăcată într-un capot alb,

cu un zâmbet angelic pe buze. Era ca o zână. Soția lui, ființa pentru care și-ar fi dat viața. Făptura pentru care trudea, pentru care nutrea cele mai adânci sentimente de iubire. Părul prins într-o coadă la spate, un zâmbet ce afișa dinții albi și frumoși. Ea întruchipa perfecțiunea. Obrajii rumeni și fruntea înaltă, tenul imaculat, ca laptele proaspăt. Deși corpul era acoperit de capot, el o putea vedea goală, în toată puterea frumuseții ei măiestre. Zeița lui, pentru care frumusețea și inteligența erau armele cele mai de valoare. Fuge spre ea s-o îmbrățișeze, iar ea-l strânge în brațe și-l sărută cald, duios. Daniel o ia în brațe, ca pe mireasa pe care o trece mirele în noaptea nunții peste prag și o duce în camera nupțială și o sărută pe ochi, pe gură, pe sprâncene, pe gât. Femeia chicotește.

-E Dragoș acasă, stăpânește-te, brută, ce ești!

Râde și el, dar se îndreaptă, totuși, spre dormitor. Patul e atât de moale, atât de primitiv. Simte că plutește deasupra tuturor greutăților, deasupra vieții însăși. O sărută și o dezgolește de capot, mângâind-o așa cum numai el știa. Ei se completeau ca două piese dintr-un puzzle complicat. Totul devenea foarte simplu, din momentul în care se aflau împreună. Sentimentul era atât de puternic, atât de real, atât de palpabil. Ar fi vrut să-i poruncască vremii să stea în loc, să aștepte, să nu mai meargă înainte, știind ce avea să vină.

O sărută din nou, cu patimă, și ea râde. Râdea cu poftă, un râs atât de frumos, atât de magic. Fiecare celulă a corpului său nu tânjea după nimic fizic, după nimic sexual, ci pur și simplu să stea alături de femeia pentru care simțea ce simțea, ceea ce n-acreyut vreodată că ar putea simți pentru o femeie. Dragoste pură. Să stea goi, unul în brațele celuilalt, până când apusul le înroșea fragezimea trupurilor, învelindu-i într-o mireasmă amețitoare, de liliac. Ea să adoarmă și el s-o sărute, ca mai apoi să adoarmă și el în timp ce o dezmierda cu mângâieri fine, încetinite de somnolență.

Voia s-o îmbrace în dragoste, căci asta simțea că e singura bogăție a Planetei, de care omenirea ducea cu adevărat lipsă. Iubirea.

Alături de ea, totul avea sens. Era în stare să rezolve toate problemele, nu se temea de nimic. Și asta numai pentru că era un om împlinit. Toate căutările s-au sfârșit și toate răspunsurile vor veni spre el, fără ca el să mai umble ani la rând după ele. Nu era mult, dar era sufletul lui, atât de arzător, atât de ahtiat după nestăvilită dragoste.

Când a deschis ochii, realitatea dură l-a trântit la pământ. Holul dezgustător, cu păianjeni în colțuri, covorul pătat de bere și vin, scorjit în colțuri, hainele-i murdare, mâna care-i tremura pe doza de bere. Privirea rece încadra în orizontul vizual catastrofa: prăbușirea unei reverii atât de frumoase. Lacrimile i se scurgeau pe obraz, odată cu visul său care s-a spulberat sub putera uraganului care era destinul lui. Se simțea ca un om care nu știe să înoate, aruncat în larg, într-o furtună cruntă, cu rechinii îndreptându-se spre el, cu boturile larg căscate. Scoase un urlet de durere adâncă, adunată în tot acest timp și a izbit doza de bere de perete, care a ricoșat cu un sunet sec, metalic, lasând amprenta încă unei pete. Lichidul se scurgea ușor în jos, pe covor. Se rezemă de perete, cu câte o mână de-o parte și de alta a oglinzii, ca și cum și-ar fi încolțit inamicul numărul unu la colț și se pregătea să-l omoare. Își vedea chipul ridat, trecut de ani. Deși bărbierit cu o

seară înainte, pentru a se întâlni cu Elena, acum avea mici țepi ascuțiți ce-i acopereau pomeții supti și pământii. Respirația-i grea aburea oglinda, și așa murdară. Fără să-și dea seama, cuprins de o durere sufletească fără precedent, se izbi cu capul de oglindă, făcând-o bucăți. S-a așezat în fund lângă ușa de la intrare, cu fruntea însângerată, cu picioarele lungite înainte, cu mâinile pe lângă corp. Lăsa, incoștient, sângele vișiniu să se scurgă pe fruntea îngustă, pe tâmplă, pe față, pe gât, să păteze hainele. Nu-l interesa nici măcar propria durere fizică. Sufletul durea mult mai tare. Suferința fizică era nimic față de ce simțea el în interior. Un alt soldat rănit grav și de nerecuperat pentru marele război al vieții. Asta devenise el. Resemnat în neputință, printre vise deșarte.

-Bă, eu zic că tu în viața ta nu ai șters prafu' în camera asta! Să mor de nu! Uite și tu!

Dragoș strănuta pentru a suta oară de la stratul gros de praf de pe mobila lui Shurpy. Acesta, însă, nu a auzit nimic. Era în dormitor, dormind tun. Pudel mătura pe jos, în timp ce Alina se ocupa cu strângerea sticlelor, a mucurilor de țigară. Găsise chiar și prezervative înodate, seringi și punguțe prăfuite vag, probabil de la drogații lui Guvid. Niciodată nu-l văzuse așa de supărat, așa de nervos. Nu știa ce se petrecea, dar nu mirosea a bine. O simțise în privirea rece și nemiloasă a omului ei. Oftă prelung. Se uita, din când în când, la Dragoș, care ștergea foarte migălos mobila, bibelourile, statuetele în miniatură, chiar și plantele. Ajunsese să șteargă și tablourile scumpe de pe perete. Se miră însă de-a binelea când a plecat din cameră și a revenit cu o sticlă de spirt, frecând neobosit oglinda mare, care fusese martoră la tot dezmățul de azinoapte. Avea ochi plini de admirație pentru acest băiat...

«Cine știe?..»

Nu-și putea imagina o despărțire de Guvid, nu din cauza durerii sufletești. A trecut de mult vremea în care ea ținea la el cu adevărat. Dar acum era nefericită. Ce n-ar fi dat să o poată lua de la capăt, fără a suferi cuțitul rece al răzbunării bărbatului influent care era omul ei. Deși era mult mai tânără decât el, se știa trasă pe sfoară, manipulată, dar fără nici un fel de șansă de a scăpa, asemeni aceuia aruncat în acvariul cu pești pirana. După ce a dus a doua tură de gunoarie, casa arăta lună. Toți trei stăteau acum pe canapea, întinși, privind mândri la realizarea lor.

-Asta a fost ultima cameră, a zis, cu o voce obosită, dar plină de satisfacție, Pudel. Părul lui creț și lung îi cădea pe frunte din două în două secunde și era nevoit să dea violent din cap ca să-l dea într-o parte, pentru ca să pată vedea ceva în fața lui. Dragoș se uita la el și l-a trăznit râsul, înainte să spună la ce se gândea. Cei doi l-au privit cu mirare

-Frizerul tău e ciunt? Fără degete?

Alina râdea și ea cu lacrimi, cum nu râsese de multă vreme. Pudel, însă, s-a supărat ca un copil mic. A făcut un bot mare, privindu-și vârful șosetelor. Degetul mic de la piciorul stâng ieșea afară. Nu-și putea aminti cum și-a rupt șoseta.

Afară, aerul rece ticsea atmosfera de un miros de nou, de imaculat. Toată lumea se saluta pe stradă cu tradiționalul „La mulți ani!” și se îmbrățișau. Pudel ieșise la scară, unde-l aștepta un taxi. Dragoș l-a ajutat să care toate uneltele la mașină. S-

au îmbrățișat. Taxiul a portin, iar Dragoș s-a întors înapoi, sus. În bucătărie, Alina își găsisese de lucru spălând vasele. Sufrageria și două dintre dormitoare erau lună. În al treilea dormea Shurpy, sforăind ca un hipopotam. A avut o noapte lungă, trebuia înțeles.

Dragoș privea camerele curate și a dat din cap satisfăcut de munca lui, mai ales a lui. Pentru prima oară în viață se vedea cât de cât satisfăcut de ceea ce a făcut, de munca lui. Acum, trebuia să vadă ce post îi oferea Antal. Dacă era calumea, se putea lăsa de tot de școală. Și așa nu credea că-i va folosi la nimic. Toți din grupul cu care umbla, și mai ales, toți din Familie, renunțaseră devreme la școală, pentru a lucra în domeniul imobiliar, în jocuri de noroc, dar și în lumea mai puțin cunoscută, aceea aflată în război cu legea. Dragoș era, însă, prea necopt și nu putea vedea acea parte. Nu încă. De tatăl său uitase complet. Oricum, nu și-ar fi făcut griji, cel puțin pentru moment. Dacă avea să se ducă acasă cu o slujbă, poate avea șanse să-l îmbuneze. Altfel, știa că nu putea călca înapoi acasă.

Bucătăria mirosea a Axion și a detergenți de podea. Cu un șorț alb în jurul brâului, Alina freca vasele. Avea blugii suflecați, lăsând să i se vadă picioarele albe și fine. Ea nu-l putea vedea. Era cu spatele la el. Dragoș s-a așezat la masă, pe colțar, și a luat un pahar cu Jack, pe jumătate gol și murdar pe margine de ruj. A șters cu degetul pata și a sorbit ușor, privind-o pe fată. Nu era urâtă deloc. Chiar drăguță. Părul castaniu îi cădea pe umeri uniform, mătăsos. Flaneaua albă îi cădea perfect pe corpul la fel de bine proporționat. A mai sorbit o gură din whisky, în timp ce privirea îi cobora în jos, analizând-o în detaliu. Atunci, ca și cum ar fi avut ochi la spate, Alina zise:

-Și tu vei gândi că am fundul concav? râse ea.

Dragoș s-a blocat, neștiind ce să răspundă, rușinat că exact acel gând l-a avut și el despre posteriorul ei. A băgat nasul în pahar, sperând că poate nu așteaptă nici o reacție din partea lui. A pus și ea o întrebare retorică, ca să se afle în treabă. Dar fata s-a întors și l-a pironit cu privirea ei caldă, căpruie.

-Ei? Ai amuțit?

-Eu..nu..., încercă el să se apere, fâstâcit tot.

-Glumeam, măi, de ce te panichezi așa?

El se calmă, dar cu greu. Degetele îi tremurau și încă era îmbujorat. Fata s-a apropiat de el și l-a sărutat pe obraz, în același timp cu mâinile dezlegându-și șorțul.

-Eu trebuie să plec acasă, mi-am terminat treaba.

Dragoș părea șocat de sărutul neașteptat iar obrazul i se aprinse și mai mult.

Privea în ochii ei plini de căldură și lumină și se simțea un cu totul alt om, unul mai fericit, în orice caz. S-a trezit vorbind, ca și când mintea procesa mult înaintea conștiinței:

-Sper să te mai întâlnesc.

-Și eu sper asta, dansatorul meu misterios, chicoti ea și ieși pe hol, unde s-a încălțat atât de rapid, încât lui Dragoș i s-a părut că-i o vrăjitoare care învârte din baghetă și pantofii îi sar singuri în picioare. Fata a făcut un gest teatral de «La revedere» și a ieșit. Băiatul a rămas ca trăsniț. Se simțea ca și când ar fi fost luat sub roți de inter-city. Privea ușa. A sperat să reintre, să o poată săruta, să-i arate că îi pasă, că nu vrea să o lase singură. Dar, nu s-a întâmplat nimic. Ușa a ramas închisă. Oftă, știind că, probabil, n-o va mai întâlni niciodată, convingându-se că

ceea ce simțea acum nu era sentiment de iubire, ci doar o simplă simpatie. Au mai trecut trei ore până când Shurpy s-a trezit. Dragoș a încercat să se uite la televizor, dar a adormit după douăzeci de minute, la o reluare a ediției speciale «De trei ori femeie,»

Anul nou părea foarte promițător pentru toată lumea. Așa simțea și Antal, care, în sfârșit, făcu rost de curier, putea dormi iar liniștit. S-a trezit cu o mahmureală mare, fără nici un «medicament» în casă. Era ca niciodată. Nu dorea să-l trezească pe Guvid să-i ceară ceva de tras. Era și prea devreme și nepoliticos la câte a făcut pentru lume de Revelion. Faptul că adusese fete de stradă, l-a scuturat de un profit de o mie de verișoare verzi, pe puțin. Soneria, insistentă și enervantă, l-a trezit din gânduri și din calculul simplu pe care-l făcea.

-Faci, bă? Fresh?

Era Bog, care căuta afară de parcă a dormit toată noaptea de revelion.

-Ce dracu vrei, bă? a întrebat iritat, frecându-se la ochi și întinzându-se, stând în pragul ușii, pe care, cu greu, se învrednicise s-o deschidă.

-Hai la un baschet la Polivalentă. Am vorbit cu un paznic de acolo și ne lasă în sală. Numai să strângem oameni. Ard de nerăbdare să facem o mișcare. Ce zici, frățică? Antal se scarpină în cap. Da', dar mai pe la trei, patru încolo. E încă devreme.

Trebu' să văd și eu ce treabă am prin casă.

Bog a înțeles unde bătea Antal.

-Nu te mai rețin, a spus el rece, cu o privire compătimitoare și înțelegătoare. Ne vedem la cinci, la teren, în sală. Bine?

-Da, frate!

S-au îmbrățișat după lege. Bog a plecat, iar Antal a închis cu grijă ușa. A intrat în dormitor și a rămas blocat o clipă. Mama sa era trează și privea în gol, ridicată în fund, pe pat.

-La mulți ani, mamă! zise, cu toată energia adunată în el, pentru a spune asta, fără ca glasul să-i tremure.

Bătrâna a întors capul spre el. Pentru o secundă, Antal a simțit ca și cum l-ar fi privit până în străfundul ochilor, că îl poate vedea, ce băiat mare și frumos s-a făcut, de când ea a orbit. Visul, însă, s-a spulberat. S-a apropiat de ea. Și-a îmbrățișat mama cu căldură. Ii venea să supine, dar făcea eforturi să nu se dea de gol. Doar era băiat. Mai mult decât atât, strada l-a făcut bărbat, deși era încă foarte tânăr.

-Ionuț, a rostit femeia cu o voce lipsită de putere.

Antal o privea trist, neștiind ce să zică, dar a intuit ce avea să urmeze.

-Eu nu mai am mult de trăit. Simt moartea cum îmi dă târcoale.

Antal nu s-a mai putut stăpâni și lacrimile îi curgeau pe obrajii rumeni. Totuși, a găsit forța să vorbească clar, fără vibrații ale vocii:

-Ba nu, mamă. O să trăiești și o să îți vezi fiul însurat, așa cum ai visat mereu. Și peste mulți ani deacum încolo vom râde de momentul ăsta de cumpănă. O să vezi! O îmbrățișă și mai strâns și-o mângâia pe spate cu palme drăgăstoase, dar încleștându-și maxilarele și strângând din dinți de durerea care-i sfâșia pieptul.

Mama sa continuă, cu calm:

-O simt. E plină de răceală. Mă privește, îmi râde în nas. Moartea e tare frumoasă la față, e o zână.

Atunci el și-a dat seama că bătrâna delira. O lăsa să continue. Oricum nu avea ce face. Ea, cu privirea albă, fixată pe undeva, pe sus, vorbea liniștit, ca și cum i-ar fi spus o poveste de adormit copiii:

-Am trăit destul să te văd pe tine crescând și maturizându-te frumos. De asta sunt mândră. Am trăit destui ani ca să te știu bine. Am trăit liberă și fără neazuri, fără presiuni. Sunt un om fericit, sunt o mamă fericită Ionuț.

Antal s-a pierdut cu totul. Fiecare os îi trosnea parcă în interior și simțea cum vorbele mamei îl ardeau. Adevărul durea îngrozitor, era insuportabil. Își iubea mama, era singura ființă pentru care păstra respect și în fața căreia pleca fruntea, copleșit de bunătate, de iubire și devotament. O mângâia pe părul albit, rărit. I se putea vedea pielea capului, pistruiată cu pete maro închis. O sărută pe frunte și femeia adormi ca un copilăș. I-a mai pus două perne sub cap, a tras aer în piept, și-a șters lacrimile și s-a ridicat de lângă ea, șoptind o promisiune.

-Nu voi renunța, mamă! Pentru tine!

A părăsit camera, fără ca de această dată să mai întoarcă privirea, decis să strângă bani pentru o operație pentru mama. Sau, dacă nu pentru ea, pentru el, să-i fie lui bine. Nu se gândise niciodată ce va face dacă mama va muri. Ce va face cu apartamentul, cu chiria, cu Familia. Probabil că se va angaja la operațiuni mai importante la Guvid. Își aminti de Goș și începu să caute prin șifonier haine, pentru a se duce la Shurpy. Era ora unu. Până la ora cinci, avea timp să-i arate băiatului tot ce trebuia să știe pentru început. Firește că fiecare maestru își ascunde secretele, sau dacă le zice, nu le zice niciodată pe toate. Avea să-i zică exact ce era de strictă nevoie.

Pe masă zăceau trei sprayuri de grafitti. Unul dintre ele răsturnat pe-o parte. O foaie cu un desen îmbârligat și trei creioane mecanice, foarte fine și îngrijite. Prin geam, soarele de ianuarie lumina încăperea, trimițând semnale optimiste către toți cei care așteptau ceva mai bun de la anul care tocmai a început.

Antal a ieșit din casă, a încuiat ușa și, din mers a dat vreo patru telefoane, chemând lumea la cinci la baschet. Apoi s-a suit în tramvai. A mers o stație, până la blocul lui Shurpy. Spre surprinderea lui, controlorul l-a întrebat de bilet.

-N-am. Simplu, nu?

-Numele te rog!

-Nu-mi amintesc. Ce-ai să-mi faci?

-Atunci mergem până la capăt și să vezi că-ți aduci aminte.

Îl privea neîndurător, cu niște ochi reci, de legionar.

-Să mori tu că mă ameninți? Măi, căcat! Pleacă, până nu pățești ceva.

Tramvaiul a oprit și Antal a țâșnit de pe scaun direct pe ușă, dispărând printre blocuri. Controlorul a fugit după el, dar, după a treia curbă, Titanul devenea ca un labirint pentru necunoscători, așa încât, controlorul s-a lăsat păgubaș, înjurând în gura mare cu toate că a fost apostrofat de câteva bătrânele care stăteau la geam, respirând aerul rece și proaspăt de 2005.

În „Early Mornings”, Alina cu încă două fete, bârfeau noaptea trecută, la o pizza și o ciocolată caldă. Nu le venise comanda, prin urmare bârfa atingea temperatura alarmantă. Una din ele, Georgiana, o fată subțirică, brunetă, cu ochii negri ca smoala și cu dinții albi, care contrastau tare cu chipul ei ciocolatiu, bronzat la solar, vorbea încet, ca și cum ar fi zis un secret.

-Aseară m-am culcat cu doi tipi la o petrecere! Erau gimnaști!

Celelalte două o priviră mirate. Georgiana continuă.

-Cu amândoi odată!

Alina începu să râdă cu atâta poftă de gluma prietenei sale, cel puțin așa spera, că glumește, încât toată lumea din local se uita la ea. Cealaltă, o roșcată machiată strident, având talentul de a fi foarte extravagantă și directă, nu schiță nici un zâmbet. Continua să-și lăcuiască unghiile și ridică privirea plină de ironie spre Georgiana.

-Mănânci rahat!

Apoi reveni la manichiură.

-Ești doar geloasă că tu ai succes numai cu cozile de mătură!

Alina se ținea de burtă de râs, iar Georgiana zâmbea satisfăcută. Athena o privea atent, vrând să mai zică ceva, dar închise gura la loc, văzându-și de unghii, considerând că-și irosește timpul cu cei sub nivelul admis de inteligența ei. O chelneriță bătrână și plină de dezgust pentru cele trei, le aduse pizza pe trei farfurii și, cinci minute mai târziu, paharele de ciocolată caldă, care le-a încălzit pe fete și mai tare.

-Ce am făcut eu aseară e treaba mea Și uneori, o coadă de mătură e mai bună decât un bărbat fără... fără.., știți voi ce vreau să zic!

Companioanele ei au devenit serioase pentru o secundă, ca mai apoi să pufnească în râs atât de tare, încât cineva de la masa alăturată le-a aostrofât supărat, să o lase mai moale, ca să o poată cere în căsătorie pe logodnica lui. Fetele entuziasmate la culme de romantismul situației s-au calmat, vorbind acum în șoaptă. Alina preluă discuția, însă cu ochii în permanență pe cuplul de lângă ele, așteptând reacția fetei la întrebarea bărbatului, căutând să vadă acea sclipire de fericire de care și ea ar fi voit să aibă parte, însă fără rezultat.

-Eu am avut o seară fără cuceriri, dar am întâlnit un băiat... Pfuai! Clasa întâi la dans. Și arăta și bine. Păcat!

-Păcat că tu ești ca și măritată cu Guvid! A replicat cu răutate Georgiana.

-Nu-i adevărat! se apără Alina. Am de gând să mă despart de el. Aștept doar momentul potrivit.

-Asta ai zis și acum un an, răspunde sec Athena.

Athena, în ciuda faptului că era cea mai bătrână dintre ele, a atins vârsta de douăzeci și șapte de ani și lucra ca administratoare la o bancă din centru, era, poate, cea mai imatură din grup.

-Nu ești în stare să-i dai papucii băiatului, hai s-o spunem pe șleau!

-Cine vorbește! Doamna „eu nu strivesc corola de minuni a lumii”.

-Nu vorbeam cu tine! venit reacția, în timp ce lua o gură de pizza, care se întindea și o frigea până și pe bărbie. Vorbeam cu ea. Uită-te fată, la tine! Ia și fă ce trebuie.

Trebuie să fii fericită? Da, ori ba?

-Nu mai știu nici eu, zise Alina nedumerită, jucându-se nervos cu furculița, cu care ciopârțea bucățile de carne de pe pizza. Nu știu. O să văd.

-Mmda! E clar! Fată, nu fii proastă! Dă-i vânt! Ce poate să-ți facă? Te omoară? Vezi să nu! Așadar și prin urmare, ce te oprește? Că mare pierdere mai e!

Iar au început să râdă. De ce, numai ele știau.

-Vouă vă vine să râdeți, da' ia întrebați-mă pe mine!

-DA! se aude vocea plină de entuziasm a fetei de alături.

Cei din jur se ridică în picioare și aplaudă acceptul ei la cererea în căsătorie. Alina se înfurie că a pierdut momentul cu prostiile toantelor ei de amice.

După ce spiritele s-au calmat s-a revenit la normal și în tabăra hlizitelor.

-Și, cum zici că era băiatul ăla? întrebare deodată amicele Alinei. Diferența consta doar în tonalitatea cu care au rostit întrebarea. Georgiana era curioasă, entuziastă, Athena era dezgustată, sictirită.

-Păi, l-am văzut nou și l-am invitat la dans. Băi, deci n-am văzut în viața mea un dansator mai bun. Pe bune, deci m-a amețit de tot.

Georgiana deja saliva.

-Dintotdeauna mi-am dorit să fiu cu-un dansator. Cică-s buni la pat!

-Pentru tine e bun și.., mă abțin! Nu a rezistat Athena tentației de a fi acidă. Și iar râs. De data asta, de una singură.

-Avea niște ochi așa de frumoși și un corp perfect! Îmi venea să-l mănânc. Și dimineață, la despărțire, eram numai noi doi. Face că: „Sper să ne mai vedem.” Am crezut că leșin.

-Cred și eu, replică Georgiana capturată de moment, așa cum și-l imaginase ea în minte.

-Știi ce zic eu?

Se întoarseră curioase spre Athena, care, pentru prima oară de multă vreme, părea cu adevărat implicată în ceea ce spune. Lăsă pila jos din mână și continuă pe un ton plin de blândețe:

-Nu strică dacă te mai vezi cu el. Deocamdată e doar amic, da? Și ce dacă face urât Guvid? Să se ducă dracului, are destule fete de unde alege. Ar cam fi cazul să nu mai ai grijă de fericirea lui și să te îngrijești de a ta.

Acestea fiind zise, se uită la ceas.

-Eu trebuie să plec. Mi s-a terminat pauza de masă.

Le pupă pe fete pe obraz, își ia poșeta pe braț și, într-un mers aguileresc iese din restaurant, pe străzile aglomerate.

-Ce zici? întreabă Alina pe Georgiana, care o privea pe Athena îndepărtându-se, plină de figuri mondene, în rochia ei roșie ca focul, mulată pe corpul perfect.

-Mănâncă rahat! zise, încercând s-o imite pe prietena lor cea roșcată, fiind convinsă că a dat o replică plină de umor.

Din nou le-a pufnit râsul. Râdeau cu lacrimi.

Au terminat pizza și Georgiana, în timp ce plătea consumația, o luă pe prietena ei de mână și-i vorbi cu afecțiune.

-Fată, tu nu te lăsa! Luptă pentru fericirea ta! Măcar atâta lucru să avem și noi. Fericire!

În sfârșit, au ieșit din «Early Morning». Se plimbau pe stradă. Alina privea blocurile, mașinile, oamenii. Vocea Georgiane, vorbind despre cei doi gimnaști,

era undeva departe, mai ales că nici nu merita s-o asculte prea atent. Nu putea lega două cuvinte cu sens. Cu atât mai mult, cu cât pe Alina coșmarurile n-o lăsau în pace și se simțea confuză. N-avea chef de palavre ieftine. Era pentru prima oară în viață când nu știa ce să facă. Colac peste pupăză, acuși avea bacul. Cine știe când va avea timp să mai și învețe. Însă fetele cu care copilărise erau singurele cărora își putea permite să se descarce. Să le spună și să se debaraseze de toată energia negativă adunată de-a lungul zilei. Crizele de gelozie ale lui Guvid și posesivitatea lui erau insuportabile. Știa că nu are de ales, dar până la urmă, nu știa dacă mai putea înghiți multă vreme.

Brusc, s-a oprit. I s-a părut că-l vede pe Dragoș. Inima îi bătea mai tare. Încerca să se mintă că nu simte nimic pentru el, încercând astfel să-și poarte cumva de grijă. Soarele bătea puternic, reflectându-se în parbrizele mașinilor, orbind-o pentru câteva secunde. Când a întors din nou capul, nu l-a mai văzut. Oftă și și-a continuat drumul, nestingherită. Abia aștepta să vină primăvara, să fie totul verde, să plutească măcar o idee de mireasmă proaspătă, fiindcă în mod curent toată capitala mirosea îngrozitor. Ce n-ar fi dat să evadeze din această fortăreață împuțită. Să meargă undeva departe, departe de Vișani, de Titan, de Ferentari, de tot. Undeva în munți sau la mare, să se bucure de visele tuturor, să adulmece briza mării, să fugă după pescăruși. Imaginea i-a fost întreruptă de un accident minor în trafic, care a determinat lansarea unei serii de înjurături care i-au făcut părul măciucă.

S-a despărțit de Georgiana. Gândul îi era departe. Până acasă mai avea încă un sfert de oră de mers pe jos, așa că și-a pus căștile în urechi și a continuat să pășească lipsită de încredere. Acum, totul era atât de complicat. Atât de negru. Nu găsea soluție pentru a împăca toate situațiile. Analiza totul pe toate fețele: Dragoș ar putea avea probleme cu Guvid. Pe de altă parte, nici ea nu era scutită. Și chiar dacă Guvid nu ar reacționa nicicum la despărțire, ceea ce, de fapt, se și aștepta să facă, oricum va pune pe cineva să-l schingiuiască pe Goș, de dragul răzbunării. Știa ce fel de om era Guvid. Ea știa cu adevărat ce se ascundea în spatele măștii de om de societate, plin de bună dispoziție și râzând la glumele tuturor, cu un aer triumfător și amical, cu un zâmbet cald, dar fals. Era scârbită de toată lumea, de tot mirosul împuțit de sex, care plana asupra capitalei, după lăsarea serii. Scârbită de mirosul de droguri și de drogații care ar tăia capul propriei mame pentru o doză consistentă de la Guvid. Scârbită de oamenii falși, existenți doar pentru plăcerile trupești, goi pe dinăuntru ca un vas ceramic fără apă-n el. Era oare singura făptură de pe Planetă care credea în destin și-n iubire? Ultimul martir? Ultimul soldat într-un câmp imens, însângerat de milioane de trupuri căzute în timpul războiului? Ultima licărire din ochii iubirii, care încet, încet se stingea din viață, neavând forță să-și ia măcar adio de la puținii ei adepți? Era revoltată până la refuz și purta în priviri, ajutată și de muzica ce-i cânta acum în urechi, o ură nemaîntâlnită, pentru toată rasa umană, care degenera, în loc să evolueze spre sentimente mai nobile și calde.

Dup'amiaza primei zile de 2005 îl surprindea pe Guvid într-unul din dormitoare

sale ultra dotate, în pat cu Tiffany, una din cele mai versate prostituate care le avea, de asemenea și menajera vilei. Avea un trup perfect. Fata nu se sinchisea că bossul era păros, schilor și... slab dotat. Se conforma, pentru un salar mai mare, bineînțeles. Gemea fals și juca teatru la fiecare orgasm pe care se prefăcea că-l are. Bărbatul se chinuia și striga satisfăcut, tremurând de plăcere. De îndată ce termina, se lăsa de pe dânsa.

De data acesta s-a ridicat în picioare, lângă pat, lăsând lumina palidă, care pătrundea printre jaluzele să-i lumineze fundul și corpul disproporționat. A îmbrăcat un halat portocaliu, pufos.

-Poți pleca!

Fata s-a ridicat. Nuditatea ei, spre deosebire de cea a bărbatului, lumina camera de frumusețe. Nu ai fi zis nici într-o sută de ani că e prostituată de lux. Ai fi zis că era sculptată doar pentru a fi privită, nicidecum exploatată pe bani. Bine, banii erau mulți și profitul mare, dar asta era partea a doua.

S-a îmbrăcat și a ieșit în liniște, fără să scoată un cuvânt.

Bărbatul a ieșit pe balcon și privea orașul. Frigul îi pătrundea pe sub halat. Își aprinse o țigară și fuma, gânditor. Ochii săi începeau să-i trădeze vârsta. Trecea prin vârsta a doua. Trase din țigară cu nesaț și se rezemă cu mâinile pe balustrada rece, cu capul plecat. Era tot el. Marele om. Cel mai respectat. Respectul, știa de mic, valora triplu față de un sac cu bancnote de o mie de lire sterline. Prin respect clădise el un adevărat imperiu. Se mândrea că, având o minte ascuțită, ieșită din comun, a știut controla fiecare figură influentă a orașului. Atât din lumea socială, polițiști, judecători, avocați, magistrați, cât și din viața de stradă. Pe Antal și gașca lui, Familia, traficantii, prostituatele, spaniolii care-l aprovizionau cu heroină pură, de cea mai bună calitate. Era mândru de el. Ar fi vrut să aibă pe cineva pe care să-l învețe toate aceste secrete, înainte de moarte. Cu siguranță exista cineva care ar vrea să-l lichideze. Mereu era așa. Peste tot în lume. Fii nu avea. Cu Alina nici că putea face. O stricase destul, nu voia s-o chinuie și mai mult. Căuta doar momentul potrivit să se despartă de ea. Dar, al naibii, că niciodată nu reușea să o facă să înțeleagă că nu o mai iubește, că s-a folosit de ea și că acum a sosit vremea reverențelor. Se purta cu răceală față de ea, lipsit de afecțiune, sperând ca ea să adulmece semnele, dar se părea că făcea totul în zadar.

«Ce proastă», dădu ochii peste cap. «Păcat!»

A aruncat mucul de țigară peste peluza acum acoperită de zăpada murdară și a împins în stânga ușa glisantă a balconului, care dădea spre dormitor. Zgribulit de frig, a tras mai bine halatul pe el și s-a băgat în pat. Pe noptieră, telefonul fix începuse să sune cincănit. S-a întins obosit, plictisit, ca să ridice receptorul. Cu el la ureche s-a întors spre pernă, lăsând firul încolăcit al telefonului să se întindă la maxim, gata să iasă din aparat sau din receptor. Stă

-Da, bă! Aaa Bog! Ce faci mă?

-Șefu', hai la un baschet pe la cinci, șase. Adu și câțiva oameni!

S-a gândit o clipă, timp în care linia de telefon a părut moartă.

-Bă, să știi că nu mi-ar strica o mișcare.

-Perfect! Se bucură, vesel Bog. La cinci, la Polivalentă. Am eu relații, intrăm gratis în sală. Pace!

Guvid nu s-a supărat că i s-a închis telefonul în nas. Nu era chiar atât de drastic cu Familia. Ce denumire: „Familia”. Zâmbi ironic, gândindu-se la mafia italiană și la

ce însemna Familie pentru aceia și ce pentru ei. Pe undeva, era cam același lucru, numai că dimensiunile alor lui erau ceva mai mici. Dar, da, era asemănător. La scară redusă. Se uită la ceasul plasticat de pe masă. Încă avea timp de-o siestă, puțină odihnă înainte să alerge la un baschet. Ultima oară când a făcut mișcare, indiferent de sport, fusese când era de vârsta lui Antal, sau cea a băiatului cel nou, dansatorul. Acela pe care-l întâlnise la petrecere. Acum se gândea mai limpede. Ce bine se mișca nebunul! Ar fi fost mai mult decât bucuros să-l aibă sub tutela lui, să-i arate ce era de arătat, având în vedere că își căuta un înlocuitor. Antal era și el o soluție, dar, ceva, undeva, îl făcea să creadă că încrederea în semenii apropiați e sinucidere curată.

„Trebuie să fii rece, nemilos.”

A închis ochii și-l vedea pe puștanul pistruiat, dansând alături de Alina. El i-a privit cu ochi reci, surprins de faptul că cei doi se completeau fericiți. Și păreau îndrăgostiți. Era gelos, deși nu vroia să recunoască. Firea geloasă și răzbunătoare nu avea să și-o schimbe niciodată, ducând până la extrem totul. Dar o scânteie de speranță îi licări în privire. Știa ce avea de făcut, dar era, în adâncul sufletului, nesigur de propria decizie. În privința lui Biggy, însă, sentința fusese dată fără drept de apel.

În a doua zi de la trecerea în 2005, Elena îl găsi pe Daniel Bercu zăcând pe hol, plin de sânge din cap până în picioare. Bărbatul a plecat grăbit în dimineața Anului Nou și își uitase bricheta primită de la Dragoș la ea pe minibar. S-a dus să i-o dea. Când l-a văzut în ce hal era, ațipat scurt și s-a tras cu un pas în spate, izbindu-se violent cu trupul de ușa de la intrare. Zăcea rezemat cu spatele de peretele stâng, cu o mazăgă vișinie, ce prinsese crustă pe tâmplă, pe bărbia nerasă, pe cămașa mizerabilă pe care o purta de obicei prin casă. Femeia și-a dus mâna la gură de spaimă. S-a repezit asupra lui să-i verifice pulsul.

„Dumnezeule, trăiește!”

Mâna îi tremura pe telefon în timp ce suna la Salvare. După ce a anunțat, s-a dus repede înapoi pe hol. Imaginea era de-a dreptul macabră. Aflat în penumbră, cu pieptul abia ridicându-se în respirații inegale, Daniel Bercu părea mort. Pe jos observă multe cioburi și oglinda din peretele opus era spartă. Numai cuiul de care era agățată se mai afla, cuminte, la locul lui.

„A vrut să se sinucidă?” s-a întrebat îngrozită.

S-a așezat lângă el, dând cioburile la o parte, și-i luă tâmplele în mâinile ei calde. Când se văzu pătată și ea de sânge încheat, a început să plângă în hohote, blestemându-și soarta. Stătea lângă el și timpul parcă trecea cu încetinitorul. Îl iubea și nutrea pentru el un respect deosebit. Ca om, ca personalitate, cu toate defectele lui actuale. Îi admirase mereu caracterul și felul cum judeca și analiza luarea fiecărei decizii. Era înțelept. Părul lins, nespălat, prin care se puteau observa tăieturile ușor cicatrizate, dar grotești, mirosea oribil. Dar ei nu-i păsa. Îi săruta rănilor, plângând înăbușit, îndurerată. Se gândea la Dragoș, ce va face dacă va rămâne fără tată? Pe ea nici n-o cunoștea. Ce avea să-i spună? Că e amanta tatălui său, găsit mort, cu capul spart, în holul propriului apartament? Se frecă la

ochi, ștergând rimelul care-i intra parțial în ochi, parțial se scurgea, negru, pe față.

Peste doar câteva minute, pe ușă a intrat o echipă de cadre medicale. Unul i-a verificat pulsul și a făcut semn din mână celorlalți doi, care l-au apucat pe Daniel de subțioară și de picioare și l-au așezat pe-o targă. Totul s-a petrecut atât de repede! A mers și ea în duba Salvării, care mergea cu viteza lumnii pe străzile ultra aglomerate. Sirena țipa panicată și fiecare mașină se dădea la o parte, făcând loc urgenței. Doctorul, calm, i-a spus Elenei, care-l privea speriată pe Daniel, conectat la tot felul de aparate, cu două mici tuburi verzi fixate de nări, ca să poată respira mai ușor:

-Doamnă, vă comunic adevărul. A suferit o traumă puternică. Faptul că a rămas inconștient așa de mult timp, mă face să presupun o comă de grad înalt. De îndată ce vom ajunge la spital îi vom face toate investigațiile, ca să vedem exact în ce stare se găsește pacientul. Bineînțeles că vom face tot ce este posibil ca să-l scoatem din comă. Până când nu vom reuși să facem toate acestea, nu ne rămâne decât să sperăm.

Elena a fost impresionată de profesionalismul și sufletismul medicului, care era doar un tinerel. După părerea ei, acesta nu depășea treizeci de ani, deși era chel. Privea bolnavul cu ochi milostivi. Îl prindea bine halatul alb, cu nasturi gri, cu stetoscopul după gât și umblând de colo-colo în spațiul îngust al dubei în viteză, verificând toate aparatele la care era conectat Bercu senior.

Mașina a frânat în fața ușilor de la Spitalul de Urgență. Bolnavul a fost cărat până la ultimul etaj. Elena a fost izbită de mirosul de spital, de fețele desfigurate ale bolnavilor, de rudele disperate, care plângeau în tihnă, așteptând verdictul, sperând, rugându-se, fiecare în legea lui. Pereții erau proaspăt vopsiți, adăugând la mirosul trist, o paloare de var de mâna a doua. Își scoase și ea o batistă, roz, și își suflă nasul. Se așează morocănoasă pe un scaun de plastic, ca acelea pe care le vezi deseori în tramvai. Era incomod, dar în clipe ca acestea, cine se mai plângea de discomfort?

Treizeci de minute mai târziu, un doctor, firav și mic de statură, s-a apropiat de ea și a chemat-o în biroul lui.

-E de rău? S-a repezit ea să întrebe, în timp ce se deplasau pe un culoar pustiu, încercând să nu-și audă timbrul sinistru al propriei voci.

Doctorul, însă, mergea drept, demn, cu privirea înainte, cu figura schingiută de o seriozitate alarmantă. Biroul era simplu: o masă, un scaun, și două dulapuri pline cu fișele pacienților lui. S-a rezemat cu fundul de birou. Elena, la invitația lui, a luat loc pe un scaun, aflat în dreapta mesei. Doctorul s-a întors brusc spre ea și i s-a uitat direct în ochi.

-A avut o criză de delirium tremens, datorată nivelului ridicat de alcool din sânge. A văzut privirea speriată, cu irișii micșorați, contractați ai femeii și a continuat pe un ton mai blând, asemeni celui pe care l-a avut în dubă.

-Însă va fi bine. Pe moment, pentru că, trebuie să știți că, el fiind alcoolic, este predispus la ciroză. E doar la un pas. Recomand să fie internat pentru tratament și dezalcoolizare, deoarece altfel se va reapuca de băut și o va lua la vale tot mai rău.

Se întinse spre sertarul unui dulăpior și răsfoi printre fișele așezate în ordine alfabetică. Scoase raportul proaspăt întocmit cu numele „Bercu 45” pe el, îl

deschise și, privind cu un oarecare scepticism, a anunțat-o:

-Radiografiile nu arată nici un fel de traumatism din cauza loviturii. În sânge, însă, avea un grad ridicat de alcoolis. Bărbatul acesta își semnează singur testamentul cu astfel de comportament față de sine.

I-a aruncat o privire plină de reproș.

-O să am grijă să nu mai bea, domnule doctor.

-Și credeți că vă va fi ușor? O dată ce apuci pe drumuri greșite, e foarte greu să te mai redresezi, credeți-mă. Cândva, am fost și eu în pielea lui.

Elena îl privi mirată. El continuă:

-Când eram adolescent, firește! râse el cu indulgență. Chelia îi strălucea hilar în neonul de deasupra sa, care pâlpâia din când în când, neastâmpărat.

-Vedeți, continuă el, totul ține de mentalitate. Trebuie să-l faceți să uite de necazuri. Bănuiesc că de asta bea. Acum, eu nu știu nimic despre viața lui socială sau de familie, sau despre ce se întâmplă în căsnicia dumneavoastră, dar consider că trebuie să faceți niște eforturi să remediați situația.

Elena a zâmbit când doctorul a rostit „căsnicia dumneavoastră”. Îi plăcea cum sună. Și gândul acesta îi plăcea.

-Orele de vizită sunt între trei și șase după-amiază. Eu trebuie să plec, sunt așteptat. Doctorul a ieșit în urma doamnei și a plecat în direcția opusă celei spre care se deplasa ea. A ieșit din spital, iar aerul de ianuarie a pocnit-o peste față, ca o rafală de pumni puternici. A făcut semn unui taxi, dar acesta a trecut pe lângă ea. A decis să pornească pe jos spre casă, cufundată în gânduri adânci. Era oare adevărat că Daniel era alcoolic? Nu dădea aceste semne. La servici era angajatul ideal, iar în compania ei, amantul ideal. Cât de dureros înșeală aparențele câteodată, își zise.

Apusul dulceag îmbrățișa lacom capitala, învăluind-o într-o manta friptă. Zăpada reflecta roșul de pe cer și totul părea însângerat, ca după un cataclism teribil, fără supraviețuitori. Elena avea senzația că noaptea, aducea, odată cu ea, o lume paralelă, plină de necunoscut, ticsită până la refuz de secrete.

Shurpy, după ce Antal l-a cules pe Dragoș de la el și după ce s-a scuzat, morocănos, că nu poate merge la baschet, a închis ușa în urma lor și s-a repezit, ca un vultur flămând, spre locul unde ținea ascunsă ultima doză de heroină. Părinții aveau să vină acasă abia a doua zi, așa că era timpul perfect pentru a se face muci. Scoase grăbit garoul, neîndemânatic, cu mâinile tremurânde, și seringă cu pereții interiori pătați de sânge: îi era lene să clătească înainte să-și bage. Nu se temea de infecție. După ce a găsit o venă bună, ultima din breasla ei, înfipse acul. L-a durut mai mult decât de obicei. Brațul stâng îi era complet perforat și nu avea decât două luni de când se droga. Era însă orb la acest mic detaliu, așa că apăsă pe piston, fără ezitare. Căldura, deja familiară, îi inundă corpul și picioarele i se molesiră instantaneu. Și-a dat ochii peste cap și-un voal negru i-a acoperit ochii roșii pe care i-a făcut mai grei. Mult mai grei. A simțit capul cum îi duduie. O senzație complet nouă. A scos disperat seringă neînterminată din venă, bruscând și urlând de durere. O aruncă cu furie, obiectul izbindu-se de perete și îndoindu-i-se

acul. Băiatul s-a prăvălit de pe scaun, în fund. A început să se târască speriat, pe pardosea, ca să se depărteze cât mai repede de seringă care stătea, lipsită de viață, pe jos. El o privea speriat, cu ochii bulbucați, cu o durere ca de arsură cumplită, în antebraț. S-a izbit de ușa de la bucătărie. Aici fuga s-a încheiat. Nu avea suficientă putere să deschidă ușa și să iasă. Nu își mai simțea picioarele. A scos un răget de spaimă și și-a pus mâinile la ochi, ca și cum s-ar fi așteptat la o nenorocire. Seringa stătea, însă, în același loc, parcă râzând de naivitatea lui, de halucinațiile absurde, în timp ce el ținea podul palmelor strâns pe ochi și plângea, tresărind de frică, cu picioarele strânse pe lângă corp, dar amorțite bocnă. Atât de amorțite!

Ca și când cineva a dat volumul mai tare, a început să audă mașinile de pe stradă, sunetul cauciucului pe bitumul rece, zgomot care-i scrijelea timpanul. Mii de voci ce se auzeau de la oamenii ce discutau pe stradă, crengile sfichiuite de vântul iernatic, croncănitul sutelor de ciori, ce umpleau orizontul, vestind un nou val de ninsoare. Toate formau un coșmar acustic. Se încolăci ca un șarpe pe gresia rece, lipind obrazul de una din plăci. Lacrimile și saliva i se scurgeau pe jos, iar el privea în gol, continuând să tresară, din când în când. Nu mai putea nici să gândească, să își dea seama ce se petrece cu el.

„Nu sunt dependent”, atât mai știa să-și spună. A ridicat, cu o ultimă efortare, privirea spre seringă care zăcea în același loc, la fel de sfidătoare. Buzele îi tremurau și o dâră de salivă i se putea observa pe partea stângă a gurii:

-Nenorocitooo! Deabia articulă încâlcit.

Apoi a leșinat.

La ora aceea, șoseaua Kiseleff, în toată splendoarea ei, era goală. Antal l-a dus pe Dragoș prin nenumărate locuri, pe jos sau cu autobuzul, pe blat, prin toată capitala.

-Pe aici să nu calci fără armă, frate, pe bune, deci! Acum ți se pare ție liniștit și nu știi cum, da', să vezi numa', seara ce se adună pe la scări. Un băiat înalt și binefăcut îl salută pe Antal și el răspunde cu un zâmbet și o ridicare de mână la tâmplă, ca un salut militar. Dragoș privea nedumerit, intuind deabia acum că avea de lucrat noaptea. La o adică, să fie el plătit bine, că putea lucra la orice oră. Nu avea nici o obiecție. Totuși câteva lucruri îi erau încă neclare. De ce trebuia să poarte armă în unele din cartierele menționate de Antal? Ce fel de marfă căra? Nu și-a imaginat niciodată că așezări precum Primăverii, Aviatorilor, B-dul Ion Mihalache, zona din jurul centrului Romexpo, Pantelimon, Chitila sau chiar Floreasca puteau fi locuri unde să-ți pierzi viața pentru o vorbă sau un gest necugetat. Îl vedea pe Antal foarte implicat și înțelegea că va trebui să facă exact ce i se spune și să facă uz cât de des posibil de sfaturile primite. N-a pus nici o întrebare, ci asculta atent și loial și băga la cap. Erau lucruri importante. La un moment dat însă, nu l-a mai auzit pe Antal ce vorbește. I s-a părut că o vede pe Alina pe trotuarul de vizavi. Chipul ei unic, zâmbetul cu care ar fi îngenuncheat o armată întreagă de sălbatici, o zeiță a frumuseții în miniatură! Îi era cu neputință să creadă că se îndrăgostise dintr-un simplu dans. Cumva, se vedea incapabil în a-i

uita privirea superbă, o cascadă de lumină și căldură. Un tir a trecut pe stradă și, când a putut din nou să aibă sub ochi trotuarul opus, nu mai era nici o Alină. Alți oameni, necunoscuți, grabiți, dar Ea, ca-n palmă.

-Bă, eu îmi sparg plămânii de poamană, sau mă ascuți? Ce mama măsii?

-Te ascult, te ascult.

-Sper! Spre binele tău! l-a apostrofat ocazionalul său dascăl.

-Acuma unde mai mergem? Mă dor picioarele. Zău, bă!

-Merem la Polivalentă. Avem o întâlnire cu niște băieței.

-Ce facem la Polivalentă? se interesează Goș, speriat de distanța de pe Kiseleff până la Polivalentă.

-Știi să joci baschet?

Dragoș îl privi zâmbind cu o umbră de mândrie pe care o șterse repede când a întâlnit ochii albaștri, reci, ai tovarășului său. S-a mulțumit să răspundă:

-Cât de cât.

Aproape toată Familia din Titan, Vișani, Ferentari și Centru erau adunați la Polivalentă. Pe puțin treizeci de inși. Afară, vreo zece fumau și râdeau, neavând chef să joace. Antal îi salută pe toți și-l prezentă pe Dragoș. Acesta a roșit ca o fată și a pășit repede pe scări, spre interior, cuprins de rușine, știind că e urmărit și super analizat. Înăuntru, sub reflectoarele imense și o amenajare de șase stele, sala polivalentă își arăta valoarea. Un teren imens, cu podea de cauciuc, cu plexiglassuri și mingi Wilson originale, cu tabelă electronică de scor și zece mii de locuri în tribune. Dragoș se afla acolo pentru prima oară. Fluieră de admirație. Antal stătea în dreapta lui, privind și el tâmp, acel interior.

-Mândria noastră! Nu-i așa că-i frumoasă?!

-E superb, a răspuns, aproape în șoaptă, Dragoș.

Zeci de mingi se auzeau izbind podeaua. Mulți deja jucau, aruncau la coș, pasau, se amuzau. Antal cobora spre teren și întindea gâtul să observe pe cineva anume.

Apoi a ridicat mâna, ca și cum ar fi salutat pe acel cineva. Dragoș l-a zărit pe același bărbat de la petrecerea de Revelion, care l-a amenințat pe Biggy, răspunzând la salutul lui Antal și a pornit spre ei.

-Guvide, pace, frate!

Se îmbrățișară. Același lucru l-a făcut și Dragoș cu Guvid, ca și când s-ar fi știut de-o viață. Amândoi golarii au fost surprinși de gestul lui, într-un mod plăcut.

-Șefu', dă-mi voie să ți-l prezint pe Goș, dansatorul numărul unu al Familiei și noul tău curier!

-Perfect!

Părea satisfăcut și i-a strâns lui Dragoș mâna. Tare i-a strâns-o, ceea ce nu putea fi decât un semn bun.

Dragoș a rămas perplex. Avea să lucreze pentru el? Parcă i-a pocnit cineva o palmă usturătoare. Guvid continuă:

-Detaliile le discutăm după meci, la mine acasă. Sau la birouri. E ok?

-E... ok.

Toți trei au coborât pe teren, unde urma să se facă echipele și să înceapă meciul. Dragoș marca coș după coș și dribla tot, făcând spectacol. Mulți se retraseră pe tușă și râdeau de cei umiliți, căroră Goș fie le dădea pantalonii jos, fie le trecea mingea printre picioare, fie zbură pe lângă ei, ca o rachetă și marca. Pudel și

Goliat erau exasperați de fâșurile consecutive ale piticaniei și se retraseră și ei. Numai Antal a rămas. Era în echipa adversă. Goș a primit o pasă de la Guvid și a încercat să treacă de Antal, care-l faultă, trimițându-l la pământ cu ciudă. Toți cei care asistau se ridicară în picioare și începură să țipe către Antal:

-Ce-ai bă, ești nebun! Ce-i cu tine? Măăăă!

Se apropie de Goș și-l ridică de-o aripă:

-Ești în regulă?

Dragoș se scutura pe haine și avea o privire amețită, cu părul vâlvoi. Lăsând la o parte partea tragic-tristă a întâmplării, făcea o figură comică.

-Eram bine, înainte să mă pălească tramvaiu' și să-mi sară dinții din gură ca grindina!

Iar hohote de râs. Guvid îl bate pe spate pe Goș!

-Că tare amuzant mai ești, drace!

Goș a zâmbit și apoi s-a dus la dușuri. Meciul se încheiase, iar el fusese omul cheie. Cât timp a fost el la duș, toți discutau numai despre jocul lui excepțional, despre viteza și agilitatea lui. Guvid a făcut cinste cu un hașis. Fericire mare! Fumau pe rupte, din nou râdeau ca proștii din nimic. Vorbeau vorbe, ca să se afle-n treabă, totuși se pareă minunat sub influența drogului, care acționa cât se poate de eficient.

Dragoș stătea sub duș și simțea fiecare centimetru de coloană vertebrală arzând de durere. Antal l-a izbit bine de tot, cu un bodycheck pe care îl mai întâlnești numai în cele mai dure meciuri de hockey. Stătea sub jetul fierbinte și se gândea la Alina, imaginea ei fiind singurul lucru care parcă îi lua durerea cu mâna. Și-ar fi dorit să fi fost ea cea de pe stradă... Ceva, nu știa ce anume, îl făcea neliniștit în privința anturajului nou în care pășea. Dar, atât timp cât avea să fie plătit, își va vedea de treaba lui și nu va deranja sau enerva pe nimeni. Pe cât posibil. Se șterse bine cu prosopul și închise bine robinetul dușului. Pașii lui lipăiau pe faianța rece, pretutindeni cu mici bălți de apă. Se-a schimbat repede și a ieșit. A traversat sala, care acum era goală. Eco-ul pașilor săi repeziți se auzea în acea imensitate. Nu-i venea să creadă că tocmai jucase, pe gratis, în această sală. Era clar că cineva dintre cei care jucaseră, avea relații barosane, dacă li s-a permis atâtor oameni să joace atât de mult, pe gratis.

Afară, o căldură înșelătoare înmiresma apusul soarelui. Toți au plecat, mulțumindu-i bossului. Pe scările din exterior aștepta Antal cu Goliat și Pudel. Bog, undeva mai jos, se ușura în boscheți.

-Bă, care merge acumă spre casă? a întrebat Goliat, căscând.

-Dacă bem o bere la scară, merg! A fost de acord Pudel, cu pletele crețe ude, de la atâta alergat. Cu toții îl priveau pe Goș cu invidie, dar nimeni nu dorea să-l laude pentru jocul său bun.

-Și eu merg acasă! făcu Bog, scuturându-și ultimii stropi de lichid din organism și încheindu-și prohapul. Haideti! Luăm un 103?

-Mergeți voi, bă. Eu cu Goș avem niște...combinații.

Dragoș a fost cam speriat de privirea cu subînțeles a golanului, dar a dat din cap în semn aprobator către ceilalți, care îl priveau cu suspiciune.

-Așa e, mergem cu caprele la păscut!

Astfel inspirat, a reușit să destindă atmosfera. S-au îmbrățișat pe rând, conform tradiției de gașcă și au plecat în direcții opuse. Antal și Goș se îndreptau spre locul

de parcare, unde o limuzină, un Mercedes alb, îi aștepta. Un om înalt, bărbos, era la volan și în spate, pe banchetă, stătea Guvid, cu un prosop în jurul gâtului, cu părul ud de la efortul făcut la joc. Le-a deschis ușa, iae ei au intrat. Șeful a binevoit să-i primească ospitalier.

-Aaa, prietenii mei! Poftiți. Apoi întoarse privirea către șofer, privindu-l în ochi prin retrovizoare:

-La birou, Mișule!

-Trăiți!

Mașina demară și toată lumea era tăcută. Tot Guvid a spart gheața:

-Sper că nu te deranjează că începi munca din seara asta, nu?

Dragoș se gândi o secundă. Nu fusese deloc pe acasă. Tatăl său, probabil, că facea ca trenul, fiindcă era prima dată când el a fugit de acasă. Nici nu avea curajul să se gâdească la asta. Nădăjduia că, venind cu bani acasă, îl va mai îmbuna. Era pe picioarele lui, la o adică. Privea pe geam și analiza tot ce se întâmplase în ultima vreme. Prea repede! Totul se întâmplase prea repede. Se vedea prins într-un vârtej periculos, dar era încă inconștient de gradul de pericolozitate. Încerca să se autoconvingă că totul e perfect normal. Avea să afle cât de mult greșise, mulți ani mai târziu.

Cerul însângerat anunța lăsarea serii. Câțva nori pătați în vișiniu, curând deveniră de un indigo amenințător. Torța planetei dispăruse deja din peisaj, lăsând loc nopții. Luna plină se aprindea treptat și a devenit, în scurt timp, centrul atenției, mai ales că nu se vedea nici o stea, deși era senin. Cerul Bucureștiului!

Mercedesul opri în fața unui bloc ce părea părăsit.

Goș a clipit repetat din ochi de mirare, fiindcă a observat că pereții clădirii erau plini de graffuri. S-a așteptat la alt fel de imobil, pentru the big boss.

Antal a ieșit pe portiera stângă. La fel și el. Guvid pe cea dreaptă, și șoferul demară mai departe, ca și când ar fi avut instrucțiuni clare, date dinainte. A oprit la colț și a întors, pentru când, spre dimineată, îl va duce acasă pe Guvid, în Pipera.

-Hai, să nu pierdem vremea, zise bossul, privind în jur, precaut. Antal înțelesese că era periculos să stea, așa, singuri pe stradă, și s-au îndreptat cu pași măriți, spre jerpelitura aceea de bloc. Dragoș mergea în urma lor, simțindu-se oarecum în plus. S-a uitat încă o dată, mai atent, la tencuiala blocului care era gata, gata să cadă. Mirosul din jur era respingător. Doi câini jigăriți stăteau, cu botul pe labe, privindu-l atent pe nou venitul. În scară mirosul era și mai insuportabil.

Pestilențial. Au urcat până la etajul unu și au intrat printr-o ușă verde, cu tapetul scorojit și vizorul scos, ce lăsa în mijlocul ușii o gaură prin care pătrundea lumina din apartament în holul întunecat și ponosit.

După ce au trecut pragul, însă, decorul a devenit de vis. Apartamentul era luxos până la extrem. Un covor persan gros, de trei degete, roșu, umbrit în centru de un candelabru imens din cristal. Plante peste tot. Un ficus imens trona impetuos lângă un șemineu în care mocnea o flacăară mică. Guvid a aprins lumina și s-a apropiat de o masă masivă, din lemn de cireș. O bibliotecă enormă, ticsită de cărți groase și prăfuite.

Bossul s-a așezat pe-un scaun tapițat cu piele, iar Antal s-a proptit de fereastra laterală, cu spatele la ei și privea afară. Dragoș a simțit nevoia de a sta jos. Era o liniște că se putea auzi musca, iar el se simțea jenat și stingher din cauza aceasta.

A îndrăznit, totuși, să se așeze pe un scaun în fața biroului. Guvid se freca la ochi, sprijinit cu coatele pe masă.

-Deci, tu ești noul meu curier! E oficial, da?

-Păăăi., da, răspunse Dragoș, cu jumătate de gură, privind ca hipnotizat un pahar de cristal de pe masă, cum reflecta lumina candelabrului. Mirosul de odorizant de cameră îi gâdila plăcut nările.

-Perfect! a aprobat Guvid, vizibil obosit.

S-a ridicat, și i-a făcut semn lui Antal, care se întoarse de la fereastră, l-a privit în ochi și a dat din cap, serios. Se aplecă după calorifer și dezlipi uniform și atent, tapetul. În betonul peretelui era o gaură, în care se afla un rucsac alb. Antal îl scoase, îl puse pe podea și trase tapetul înapoi pe perete, asemeni unei perdele, astupând gaura. Apoi se ridică cu ghiozdanul în mână, ținându-l de bretele, și i l-a azvârlit lui Goș, care l-a prins la piept, ca pe-o minge de baschet, pasată cu putere. Guvid l-a privit grav.

-Ai jumătate de kilogram de heroină acolo.

Dragoș îngheță.

-Plus câteva bile și niscaiva cocă. Dacă dispare, dispari și tu. E clar până aici? Dragoș nu-și găsea cuvintele și bărbia a început să-i tremure. Antal a băgat de seamă imediat, l-a privit insistent, tăios și rânjind batjocoritor.

-Doar nu credeai că o să distribui absorbante și pliculețe de insant-caffe, nu? Guvid nu a savurat gluma ci-l privea încruntat și amenințător. Tot ce ține de heroină, în seara asta, duci în Ferentari, la unu' Beșică. Trebuie să-ți dea vreo opt sute de dolari. Îți păstrezi o sută. Restu' măruntaielor, gen bile și cocaină, vezi și tu cum le dai.

-Un pont! Cocaina se vinde bine în Voluntari! l-a atenționat Antal, trăgând dintr-o țigară pe care și-o aprinsese între timp. A deschis larg geamul la care stătea, pentru a nu afuma camera.

Dragoș a tresărit ușor. Fostul lui cartier!

„Dumnezeule!”

Se afla în pragul plânsului. Se simțea înșelat, dar nu mai putea să facă nimic. Știa că nu e cazul să comenteze. Nu cu astfel de oameni. A înghițit în sec și, într-o fracțiune de secundă, a analizat totul. Ce putea fi așa de rău? La urma urmei, ieșeau banii. Avea puțin de umblat, dar banii ieșeau. Dar ce se întâmpla dacă va fi prins de poliție? Doar făcea trafic de droguri! Ceva foarte grav. Nu! Nu! El nu e un tâmpit. Ce credeau îștia? O să refuze!

Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, Guvid a rânjit sadic și s-a cuibărit și mai bine în scaunul lui din piele.

-Nu-ți fă griji de sticleți! Dacă te prind, le transmiți că îi salută Guvid. Dacă nu mă cunosc și te duc la secție. ai dreptul la un telefon. Mă suni pe mine și vin și te scot fără probleme. I-a întins o hârtiuță cu numărul. Dragoș a privit hârtia care îi frigea degetele. Dar se mai calmă, știind că are un spate. Ridică privirea de pe combinația de cifre și s-a uitat la tificanți. Trebuie să se împace cu ideea că a devenit curier. A decis că, pentru moment, pentru a avea bani să se ducă acasă, era bine, și că, după câteva zile, va renunța cumva. Se va gândi el la ceva. Încruntă sprâncenele hotărât, viteaz. Guvid continuă:

-Aa! Să nu uit! Antal, dă-i o fructă!

Antal s-a executat imediat și s-a dus în anticameră, de unde s-a întors cu un

pistolaș micuț, cu butoiaș, încărcat cu șase gloanțe. I-l aruncă la fel ca pe rucsac. Dragoș l-a prins. Era cam greu, pentru cât de mic era. Chestia asta l-a surprins. Metalul sclipitor îi fura privirile.

-Ai grijă ce faci cu el! se auzi vocea lui Antal, care încuia la loc anticamera de unde a adus arma.

Dragoș o privea atent. Mâna îi tremura pe armă. Probabil că, dacă ar fi știut ce-i rezervă viitorul, i-ar fi împușcat pe amândoi în chiar acel apartament, dispărând fără urmă, în negura capitalei. În schimb, conform cursului tragic stabilit de soartă, Goș îl privi fix în ochi pe Guvid, încercând să-și dea seama dacă se poate încrede în el sau nu. Privirea lui cruntă, rece, distantă, îi conferi, paradoxal, liniștea și suflul de curaj de care avea nevoie. Trase aer în piept.

-Unde anume îl găsesc pe Beșică ăsta, în ditamai Ferentariul?

Vocea soției sale îi răsuna în urechi:

-Trebuie să te trezești Dani, trebuie să te trezești!

-Eu nu vreau să mă trezesc, vreau să stau cu tine, zise el cu niște ochi temători și umili, privindu-i buzele cărnoase și mângâindu-i părul catifelat. Ea îl ținutua cu o înțelepciune gravă:

-Trebuie să te trezești! se mai auzise încă o dată, ca în ecou, și apoi a dispărut. Daniel Bercu a deschis ochii. Lumina dimineții i-a provocat o durere insuportabilă de cap. A clipit des, a strâns ochii și fiecare venă îi pulsa durere în creier. Privi împrejur. Pereții albi, la fel și cearceafurile. La mâna stângă i se pusese o perfuzie. A strâns pumnul și a scrâșnit din dinți. Capul îl durea îngrozitor, iar când încruntă fruntea, și-a dat seama că era înfășurat într-un bandaj lat, care îi acoperea capul. A încercat printr-un un mare efort să se ridice în fund pe pat, dar nu a reușit. A oftat nervos din cauza durerii de spate. Totul i se părea ca un vis urât, din care nu te poți trezi.

Afară vântul puternic răscolea zăpada adunată pe pervaz, prefăcând-o în pulbere fină, ca o ceață sumbră. Se simțea sleit de puteri, într-un pat străin. După miros și intuiție, a presupus că se află într-un spital, deși nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Nu-și putea aminti cum ajunsese aici și, mai presus de toate, de ce era bandajat la cap? Ce pățise?!

O asistentă bătrână, cu un halat strâmt, lung, pe corp, intră în încăpere, izbind ușa. Avea o privire aspră și sprâncenele foarte arcuite. Era atât de corpolentă, încât nasturii abia se țineau să nu pocnească, transformându-se în gloanțe ucigătoare. Daniel Bercu o privea temător și a întrebat cu un glas extrem de răgușit, care i se părea că nu e al lui:

-Unde sunt?

Femeia îl privește și începe să râdă cu o gură hâdă, largă:

-În adâncul fericirii!

Lui Daniel Bercu i s-a urcat sângele la cap, de nervi:

-Unde sunt? A mai întrebat încă o dată apăsător, în același timp fulgerat de o durere cruntă în tâmplă.

-Chiar nu știi unde te afli? întreabă grășana, devenind dintr-o dată serioasă.

-...

-La centrul de dezalcoolizare. Ai fost adus ieri de la spitalul de Urgență, după ce ai stat două zile în comă.

Bercu o privi speriat:

-Alcoolică?

-Nu, te-ai lovit la cap, dar aveai destul alcool în sânge încât să te internăm aici.

Brusc îi pieri cheful de viață, și-așa șubred.

-Fiul meu,...unde este? Știe?

Intrase în panică. Dacă a stat patru zile în comă, Dragoș, care a fugit de acasă, iar când s-a întors nu l-a mai găsi?! Cine știe ce gândește! Îl căuta, oare? Nu avea nici o șansă să-l găsească, nici dacă ar lua fiecare spital la rând, în tot orașul. Tremura tot, iar dinții îi clănțăneau în gură. Femeia a venit lângă patul lui și l-a apucat strâns se încheieturile mâinilor, imobilizându-l:

-Calmează-te! Am sunat acasă la tine. Nu răspunde nimeni. A venit o doamnă să te viziteze cât ai fost în comă. A spus că-ți va anunța ea fiul.

Bolnavul se calmă, respirând ușurat. Avea încredere în competența Elenei. Ea îl va anunța și Dragoș va veni să-l vadă. Trebuia să se împace cu el. E atât de tânăr.

Trebuie! Trebuie să-i spună că nu mai contaează nimic altceva decât el, fiul lui. Nu este cazul să muncească, să-și vadă de școală. O s-o scoată ei la capăt, cumva.

Trebuie să-i spună că îl iartă pentru că a plecat de acasă și că, la rândul lui, își cere scuze pentru comportamentul său. Lacrimi mari și amare i-au inundat ochii mari, înroșiți, congestionați. Barba nerasă și părul sârmos îl afișau ca pe un boschetar găsit pe străzi.

Se vedea din nou, gândindu-se la vremea când el, soția și Dragoș erau fericiți, lipsiți de griji. Pe ea o întâlnise, Doamne!, și acum își aducea aminte perfect, într-o gară, așteptând trenul ce avea să-l ducă în armată. Ea stătea, îmbrăcată într-o rochiță vaporosă de vară, albastră, care îi scotea în evidență coapsele și gambele, în toată splendoarea lor feminină. Dacă era cineva pe Pământ care credea în dragoste la prima vedere, acela era Daniel Bercu. A fost singurul din gară care s-a bucurat când s-a anunțat că trenul are întârziere. Căci Astfel, avea mai mult timp s-o vadă, cât de frumoasă era. Părul îi mângâia umerii rotunzi și, chiar așa, nemachiată, părea o muză, o făptură scoborâtă din legendele grecești, unde femeile erau întruchipate ca fiind perfecte trupește, dar și sufletește. Firește, nici el nu era de lepădat și s-a hotărât să se folosească din plin de farmecele sale bărbătești, accentuate de uniforma verde, „Mândria Patriei”, pe care o purta. O salută politicoș și ea îi răspunse jovial, cu un zâmbet dezarmant. Își amintea că a scăpat, tâmpit de figura ei angelică, valiza jos, peste degetele de la picioare. Nu și-a putut abține un geamăt, încât o cam speriasse. Au început să vorbească și ea l-a invitat în același compartiment cu dânsa. Erau numai ei doi. Așa a aflat el că era studentă la Drept și că pleca la București, pentru a-și da examenul de licență. El mergea numai până la Ploiești, unde îl așteptau vremuri grele. A mai aflat că părinții îi muriseră de când avea cinci ani și că a crescut într-un orfelinat. Toate acestea, dar mai ales felul cum povestea, îl înduioșară în așa chip pe Daniel Bercu încât s-a apropiat pe nesimțite de ea și, când fata și-a întors fața dinspre geam, spre el, a sărutat-o pasional. Spre surprinderea lui, femeia nu-l plezni, așa cum făceau majoritatea cucoanelor când erau acostate prin această metodă. Ea îl apucă cu mâna dreaptă de ceafă și-l apăsă spre ea. Buzele ei fierbinți îi transmiteau o

senzație ciudată prin tot corpul, finalizată printr-un tremurat general. O săruta pe gât, pe umeri, dezlănțuit, gustând-o toată. Ea gemea ușor, cuprinsă de o căldură neobișnuită. Daniel Bercu se ridică și blocă discret ușa compartimentului. Urmară douăzeci de minute de zbucium și plăcere. Nu fusese mult, dar amândoi au fost cuprinși după aceea, de o stare de bine, înlănțuiți unul în brațele celuilalt. Ea se juca, mângâindu-i cu degetele gâtul, iar el fuma privind becul compartimentului. Fata îi povestea o grămadă de chestii. Pe unele le reținuse, pe altele nu. Știa că s-a îndrăgostit și era convins că nu avea să rămână o aventură de o noapte, în tren, cu o necunoscută. Amestecul femeii de iubire și tandrețe, îl făceau să se simtă nemuritor în prezența ei. Avusese acea revelație pe care fiecare om o are o dată în viață. Aceea că și-a găsit jumătatea. În ochii ei citea viitorul lui. Și a avut dreptate. Deși a durat puțin, plăcerea fusese maximă în acea aventură, în acel clinci erotic își găsisse începutul Dragoș. Î

Cât a stat în armată își scriau destul de des și ea îi promitea mereu că îi va face o surpriză imensă când va termina anul obligatoriu de armată. În ziua când a ieșit din unitatea militară, la poartă, într-o mașină neagră, veche, era ea, cu un copil în brațe: băiețelul lui. Două săptămâni mai târziu s-au căsătorit. El s-a mutat la București, unde ea avea să-și termine studiile. Voia să-și dea doctoratul.

Dragoș a crescut repede, dar îi semăna mai mult mamei decât lui. Ceva, însă, îi intriga pe amândoi. Deși nici unul din ei nu avea pistru, băiatul avea pomeții, până lângă nas, bombardați cu pistru, care-l făceau irezistibil. Era foarte drăgălaș, cu cârlionții lui negri, cu ochii mari, căprui. Frumusețea exterioară, dar și interioară a luat-o de la ea. Era sensibil, asculta muzică de operă, îi plăcea să deseneze, citea, cânta. Toți copiii se luau de el și îl umileau, îl băteau. El, ca bărbat, nu se băga, considerând că educația este, în mare parte, obligația mamei, totuși uneori se stârneau controverse între soți, pe tema aceasta.

Apoi, într-una din zile, când el stătea la televizor și Dragoș era plecat la școală, ea a leșinat, în timp ce dădea cu aspiratorul. O dusesse numaidecât la spital. După câteva zile de investigații, medicul i-a comunicat durerosul adevăr: cancer. În acel moment, întreaga lume s-a prăbușit peste el. Medicii îi mai dădeau doar câteva săptămâni. În ciuda acestui fapt, ea a mai trăit trei ani, poate cei mai frumoși din viața ei. Daniel făcea tot posibilul ca mereu să fie fericită și profitau de fiecare clipă, prefăcându-se amândoi că nu sunt fugăriți de un cronometru divin extrem de crunt și neîndurător. Când a văzut-o în pat, lipsită de suflet, în acea teribilă zi, totul, absolut totul, s-a schimbat. Știa că nimic nu va mai fi la fel.

A început să bea. Îi plăcea senzația conferită de alcool. Uita totul, îl ajuta să fie un nimeni, ceea ce în ochii lui era o mare calitate. Îl făcea să uite de existența lui mizerabilă, de fiul său care a crescut și, ca toți adolescenții, a devenit libertin. Ca fizic, semăna din ce în ce mai mult cu mama lui, ceea ce pe tată îl aducea în pragul disperării. Orice îi amintea că ea nu mai e, îl scotea din minți. A ajuns până acolo, încât să-și urască fiul. Îl asupra mereu, prin diferite metode, de la certii și săgeți batjocoritoare, până la bătai surori cu moartea. Degenerase într-un monstru carnivor, însetat de răzbunare pe oricine și orice, pentru că acea boală cruntă care i-a răpit soția lui dragă. Acum, se simțea mai singur ca oricând, pe un pat de spital, la dezalcoolizare.

Știa că propriul fiu îl ura la rândul lui, știa că ea, de undeva de sus îl vedea și-i plângea de milă. Avea de gând să se schimbe, dorea să fie mai bun, dorea să facă

totul mai bine, să se reabiliteze.

Acum o vedea pe bătrâna asistentă care-l ținea de mâini, încercând să-l potolească, privindu-l compătitor.

În colțul camerei, o văzu, însă, pe Ea. De bucurie că a venit la el, i-a zâmbit larg și a întins brațele, ca s-o îmbrățișeze.

Asistenta l-a luat la pălmuit, alarmată. El delira, plângând de fericire că o vede. Ea era îmbrăcată în alb și dansa singură vals, în încăperea îngustă în care se afla. El o sorbea din priviri, aplaudând. Bătrâna plecase de mult din cameră, țipând după un medic. El s-a ridicat în fund, imaginea soției sale valsând, i-a dat forța nebănuită de a se ridica și de a dansa și el, la rândul său. O ținea de mână caldă, i-a cuprins talia fină și o privea în ochii cristalini, puri. O săruta moale, cu grijă să nu o înțepe cu barba-i aspră. Ea îi mângâia obrazul cu o palmă ca de puf și îl săruta pe frunte, zâmbindu-i cald:

-Te iubesc, dragul meu! îi șopti în ureche, în timp ce se mișcau lent acum, în pași de blues, prin cameră. Daniel parcă și auzea o muzică de Louis Armstrong pe fundal, ca și când cineva ar schimba la tonomat valsul cu un jazz lent, dansabil. O ținea strâns, lângă el, lipită, și îi adulmeca parfumul divin. Rochia albă, transparentă, lăsa să i se vadă sânii frumoși și fermi și abdomenul plat, picioarele lungi și bine proporționate. O iubea atât de mult. O strângea în brațe, de teamă să nu se risipească precum un nor dens de fum, printre mâinile sale, ca o ceață groasă.

-Și eu te iubesc! A răspuns el, printre lacrimi de fericire. Ea îi zâmbea fermecător, cum numai ea știa s-o facă. Deși îmbătrânise mult, un singur lucru a rămas neschimbat la ea. Zâmbetul. Zâmbetul acela pe care l-a văzut în gară pentru prima oară, zâmbetul cu care îl cucerise.

Când doctorul psihiatru, singurul de altfel al centrului de dezalcoolizare Sfânta Josefina, chemat de asistenta speriată de moarte de strigătele și comportamentul bizar al pacientului, intră în cameră, nu a văzut altceva decât un om, destul de înalt, cu o pijama albastră pe el, nebărbierit și cu părul încâlcit, cu lacrimi în ochi, ținând brațele cumva ridicate ca și cum ar ține pe cineva în brațe, mișcându-se ușor în cerc, de parcă ar fi dansat blues cu cineva. Rămase pironit, privindu-l, și se întoarse peste umărul stâng, zicând cu un ton neutru unui ajutor pe care l-a adus cu el, în caz de urgență:

-Ca de obicei. Un pic de morfină și legați-l de pat. Eu mă duc să sun la spitalul de psihiatrie. Noi nu avem cum să-l ajutăm aici. L-a mai privit o dată cum dansa de unul singur, lent, cu capul lăsat, cu ochii privind țință spre ceva anume și își făcu cruce cu o figură plină de compasiune „Doamne!”

Apoi ajutorul s-a apropiat debilnav și rapid i-a înfipt o seringă în braț. Bolnvaul a scos un scâncet de durere și s-a prăbușit pe pat. Încet, încet, ochii i s-au închis, în timp ce buzele-i fripte rosteau două ultime cuvinte: „Te iubesc!”

Apa curgea în cadă cu debit maxim, clipocind fierbinte. Își dădu hainele jos rapid și se băgă în apă, răsuflând ușurat, calmat. Shurpy a început să-și revină după tot ce

pățise în acea după-amiază. Se auto mințea că totul fusese o nimica toată. Se gâdea cum să facă rost de bani pentru o doză. Nu suferea să știe că a doua zi nu va avea nimic în casă. Nu neapărat că va băga zilnic, sau că simțea nevoia, își zicea, dar e bine să ai ceva la îndemână, pentru zile negre!

Aburul fierbinte a umezit curând faianța, iar el se simțea cuprins de o stare de bine. A închis ochii. Apa i-a ajuns până la gât. În ciuda calmului aparent, era panicat până la extrem.

«Bani! De unde să fac rost de bani?»

Mai era o problemă. Dacă făcea rost de bani, cum va proceda? Va lua o altă doză, sau va plăti datoria, și așa destul de mare, lui Guvid? Oricum, dacă avea să cumpere, trebuia să ia de la rivalul, singurul de altfel, al bossului. De la Biggy. Îl văzuse la petrecerea lui și se oftica, pentru că nu se băgă în seamă cu el. Era în cumpănă. Guvid era un dur. Nu era de joacă. Era convins că figura pe vreo listă neagră de-a bossului. Dar nu avea bani. Nu-i plăcea să întindă mâta. Știa că, până la urmă, va fi bătut crunt sau chiar mai rău, lichidat, dacă nu va plăti. Nu-ți permiteai să-l tragi în piept pe Guvid cu așa ceva, mai ales că erau în joc aproape o mie cinci sute de dolari, care se adunaseră în timp, plus dobânda pentru întârziere pe care o adăuga traficantul și capacul curierului Pentru prima oară în viață era disperat cu adevărat. Nu putea să fure nimic din casă. Părinții lui erau mult prea severi. O să suporte consecințele! Ce putea face? Putea da în cap pe stradă?! Ar exista o soluție: să ceară ajutorul câtorva membri ai Familiei, să-l ajute cu bani, sau, dacă nu cu bani, să-l ajute să fure bani. Pudel sau Goliat, Bog și chiar Buggy, care, mai nou, fusese dus la școala de corecție de către tatăl său pentru că și-a bătut crunt mama. Aceștia ar fi cei care l-ar putea scoate din rahat. Eventual! Îi plăcea să creadă că poate conta pe ei. Pe Antal mai puțin. Adică, putea conta și pe el, dar era în mână cu Guvid. Prea periculos. Toată această tumultură de gândire i-a creat o poftă teribilă de-o doză. Dar de unde? Măinile au început să-i tremure: «La dracu! Ce-i cu mine?» Și-a privit fața în oglinda apei din cadă. Avea ochii contractați, cearcăne mari, fruntea parcă mai mică, gura mai hâdă. Arcui sprâncenele a dezgust și plesni cu pumnul planul apei, înjurând înfundat și apoi dezlănțuindu-se, urlând cât îl ținură plămânii. A ieșit din cadă și s-a îmbrăcat cu o repeziciune uimitoare, cuprins de un frig neașteptat. Frisoane teribile îi scuturau trupul firav. A alergat cât er holul de lung, până în cămară, unde a răscolit, agitat din cale-afară după o pereche de încălțări. Trase o geacă pe el și un fes pe cap. Trebuia să iasă afară, altfel tâmpea.

Ecoul propriilor săi pași pe casa scării îl teroriza. La câteva străzi depărtare, tot la «scară», avea să se întâlnească cu băieții și să se mai calmeze. Drumul era pustiu. Era noapte. Trotuarul era ud. Zăpada se topise, lăsând un șanț cimentuit, pe care Shurpy pășea grăbit, privind speriat în toate părțile, cuprins de o panică pe care nu și-o putea explica.

„Nu sunt dependent! Nu sunt depenedent!”

Nici el nu prea se mai credea, dar și-o tot repeta, pentru că încă mai avea un oarecare efect calmant.

Pe stradă, de după colț, apărură două namile de oameni. Lui Shurpy i se păru că îi știe de undeva și-i salută:

-Pace, bă!

Cei doi veneau în viteză spre el, unul îl apucă de gulerul gecii și celălalt scoase,

privind întâi pe lungul străzii, un pistol negru și mare din interiorul gecii Nike.

-Bă, puță! Dă banii!

Shurpy privea cu ochii beliți spre gaura pistolului ce era la trei centimetri de ochiul lui stâng.

-Ce bani?

-Nu datorezi niște bani lui Guvid?

-Pă... Pă... Păi...

-Băăă, căcat! Taci și ascultă!

Shurpy a simțit cum tocul pistolului i-a lovit țeasta. S-a prăbușit, mușcând din asfaltul umed și rece. Malacii îl jucau în picioare și își simțea fiecare vertebră a coloanei trosnind sub loviturile crunte. Strângea din dinți și îndura cu stoicism, fiecare picior primit. Undeva, în depărtare, se auzeau câțiva câini lătrând turbat. Într-un târziu, brutele s-au oprit și l-au ridicat, fiecare de câte un braț, în picioare. Îl țineau și de geacă, să nu se prăbușească. Shurpy arăta ca o sperietoare de ciori. Se clătina de durere. Deodată își simți fața scuiată:

-Ai o săptămână să vii să plătești, sau... ne mai întâlnim! Clar?

-Dda, zise Shurpy, tremurând tot.

-Bun! Te salută Guvid!

Cei doi îl trântiră înapoi jos, în stradă, și dispărură camuflați de lumina chioară a felinarelor. Shurpy plângea. Se freca cu obrazul de caldarâm, hohotind. Câte o mașină trecea, ocazional, fără să-l bage-n seamă nimeni. Până la urmă a reușit, cu efort, să se ridice. S-a șters de scuiatul de pe față și s-achinuit să meargă. Nu-l prea țineau picioarele.

Capitala inspira un aer mortuar, insalubru. Vedea curvele pe marginea drumului. Tot ale lui Guvid. Îl strânse și mai tare în spate și își simțea degetele de la mâini tremurând puternic. Abia când soarele răsărea, ajunse și el acasă, prinzând câteva ore de somn, până când au sosit părinții lui acasă.

Ferentari. Noaptea era adâncă și numai câteva felinare mergeau, pâlpâind accidentate. Dragoș mergea cu pas grăbit, simțind mereu priviri ațintite asupra sa. Purta ghiozdanul alb în spate și ținea fruntea sus, mereu scrutând în față, pentru a vedea de la distanță dacă venea cineva, având grijă să nu fie acostat. Căuta clubul „Sisso”, unde o să-l găsească pe Beșică și să facă tranzacția. Prima din viața lui. Liniștea de pe străzi, zăpada, puțină câtă mai era, gerul cumplit ce-i mușca din fălci, toate îl nelinișteau, îl panicau. Ochii îi jucau în orbite, privind mereu în toate direcțiile. Făcu stânga pe o alee îngustă. La o scară stăteau trei băieți. Unul din ei îl coti pe celălalt și făcu semn spre Dragoș și rucsacul său alb. Tot Bucureștiul de noapte știa ce însemna rucsacul alb. Curierul lui Guvid și marfă de calitate.

Trecuseră trei săptămâni de când erau obligați să înghită căcaturile diluate și piperate la preț, ale lui Biggy. Acum, se părea că Guvid reveni cu un alt curier, din nou în afaceri, cu marfă a-ntâia:

-Bă! Ia stai oleacă!

Dragoș continua să păsească grăbit! A doua apostrofare a fost mai amenințător. În acel moment Dragoș a realizat că nu e pregătit pentru așa ceva:

-Bă, ești surd? În morții mă-tii!

Se întoarse speriat:

-Eu?

-Nu, mă-ta! Normal că tu! Ia vino oleacă!

Dragoș se apropie sfios, cu mâna în buzunarul gecii, unde avea arma dată de Antal. Un țigan, înalt și cu nasul mare, stătea în fața lui. Era imens și, dacă i-ar fi dat una lui Goș, l-ar fi lăsat lat. Goș avea impresia că și cu armă, nu-l va putea doborî.

Acesta continuă:

-Ești de-a lu' Guvid?

-Da! răspunse răspicat, hotărât.

-Pffuu, frate!

Dragoș nu s-a așteptat la asta. Bărbatul îl îmbrățișă și-l sărută pe ambii obraji:

-Cât mă bucur să te văd!

-Dar nu ne cunoaștem!

-Te-a prins aici, Maimuțo! Râse scurt unul dintre golanii care stăteau la scară.

-Taci, acolo! Apoi se întoarse spre Goș:

-Cum te cheamă, frate?

-Dragoș, i-a răspuns el, dar toți îmi zic Goș.

-Bun, Goș! Mie mi se zice Maimuțoi. Ia zi, ce servim azi?

Goș privi în ochii scânteietori ai țiganului masiv, la fesul lui multicolor.

-Păi, am pentru voi niște cocaină...

-Atât?

-Și niște bile.

-Cât e bila?

-Treizeci!

-Hmmm..!

-Ia, bă țigane, Biggy dă bilele cu șaizeci și-s de căcat!

-Adevărat, bă, adevărat! Iau și eu. Cât e dolaru'?

-Douășcinci, i-a informat, profesional, Dragoș.

Țiganul se scotoci și îi dădu un teanc de bani lui Goș:

-Dă-mi șapte. Ba nu, opt. Opt!

Dragoș a desfăcut precaut rucsacul și i-a dat marfa Maimuțoiului. Acesta a băgat-o atent în geacă și i-a strâns mâna. Când îl îmbrățișă, îi zise în ureche:

-Să mai treci, frate, p'aici. Și când ai probleme-n Ferentari, zi-le că mă cunoști pe mine. Pace!

-Auzi, bă? făcu Dragoș, speriat puțin de cum i se adresase gagiului. „Dacă se supără?!” Dar i-a intrat deja argoul în reflex.

-Au'?!

-Unde-i „Sisso”? Îl caut pe unu' Beșică.

-Sisso? E în spate la supermarket. Uite, vezi felinarul ăla? Dai colțu' și mai mergi. E un club cu o lumină mare, roșie. Dragoș încuviință din cap că înțelesese și a plecat din nou prin pustietatea locului. A numărat banii. Maimuțoiu' i-a dat cu zece dolari mai mult. Zâmbi mulțumit.

Lumina era într-adevăr roșie și se reflecta până pe mijlocul șoselei. În ușă stătea o gorilă de om.

-Tu ce vrei, bă, muc?

-Îl caut pe Beșică. Trebuie să-i dau niște... niște.

-Niște ce? Nu intri nicăieri tu, bă!

Dragoș scoase cei zece dolari capac și îi înmână gardianului. Acesta îi privi și se lumină la față, ochii scânteindu-i în acea beznă spartă doar de accente de roșu aprins.

-Urci la mesele de sus. Pe canapeaua verde. E chel și cu cercei în ambele urechi. Ca bărbați ce se aflau, au bătut palma și Dragoș a fost liber să intre. Astfel a aflat ce însemna aceea corupție. Clubul era plin până la refuz și muzica îi scutura hainele de pe el, de tare ce era. Se împingea în lume să ajungă la scări și să urce. A avut un schimb de priviri cu o fată îmbrăcată sumar, care dansa la bară, apoi a ajuns la etaj. Stătea pe loc și căuta din priviri canapeaua verde, nebăgând de seamă că mulți «cunoscători» îi priveau lacom rucsacul alb. Văzu canapeaua și chelia lui Beșică. Avea în stânga și în dreapta câte o fată și, după cum arătau, Goș a ghicit că erau de-ale lui Guvid. Se apropie și, pentru că zgomotul era infernal, masa aflându-se chiar sub o boxă imensă, se rezumă în a-i arăta chelbosului rucsacul său. Acesa aprobă din cap și se ridică, făcându-i semn să-l urmeze. A mers în urma lui, până într-o încăpere izolată fonic. Era liniște totală. Nu putea auzi decât un țiuit surd în ureche. Beșică s-a așezat la o masă mică, precum cele pe care le vezi la șefii de asociație. De fapt, toată camera părea a fi una în care te duci și-ți duci apometrele.

-Ei? A întrebat Beșică, nerăbdător. Hai, că am multă treabă deseară..., dacă nu ai observat fetele! răsese libidinos individul.

Când Dragoș a deschis rucsacul, Beșică a scos un pistol și s-a ridicat în picioare, la câțva metri de el. Dragoș nu a observat gestul în primul moment, pentru că răscolea rucsacul după punga de jumătate de kilogram de heroină.

-Lasă ghiozdanul pe masă și pleacă, altfel te zbor!

Dragoș a ridicat privirea și a simțit cum i se taie picioarele. Ca din reflex, scoase arma din buzunar, slobozind ghiozdanul pe podea. Țintea pistolul cu sânge rece, neștiind că Beșică nu avea gloanțe în armă și că juca o cacealma care o făcea mereu, în acord cu Guvid, tuturor noilor curieri, pentru a-i testa. Dragoș țintea spre chelia lui lucioasă, cu un sânge rece pe care nu știa că îl are. Tatăl său ar fi fost mândru de el, gândea.

-Lasă tu arma jos! Guvid are relații! Nu te risca, căcat lucios ce ești!

Beșică îl privi atent. S-aă că î prefăcut că încarcă arma, iar Dragoș trase. Glonțul suieră pe la urechea adversarului și a lăsat o gaură în peretele din spate. Beșică a scăpat pistolul și a tresărit de spaimă.

-Vai, să moară mama! strigă el. Bă, tu ești nebun?

Apoi începu să râdă behăit. Să râdă tare.

-Bă, da' tu ai talent! Nu ești un pișăcios! Îmi place asta! Uite, nu aveam gloanțe,i-a arătat încarcătorul gol. Voiam să văd doar dacă ești bărbat ori moafă! Felicitări, frate! A venit lângă Goș și l-a îmbrățișat. Acesta era încă în «convalescență.» Nu-i venea să creadă că a tras el, cu mâna lui. Era ca și cum o forță necunoscută l-a îndemnat să apese pe trăgaci. El nu ar fi avut niciodată curajul de a trage, nici vorbă de asta! Tăcea. Tot în tăcere, a pus pistolul înapoi în buzunarul gecii, la îndemână, încă privind speriat și suspicios spre caricatura de personaj din fața sa. A ridicat ghiozdanul de jos și a scos punga.

-Buuuun! făcu Beșică. Și acum, să trecem la treabă. Uite aici banii. Îi aruncă pe masă un teanc de dolari, legați cu o panglică roșie, pe care era sigla clubului, un

liliac cu aripile desfăcute, care i-a amintit lui Goș de Barclays. A luat banii și a băgat în ghiozdan. A dat mâna cu Beșică.

-Nu vrei și tu o fată deseară? Ți-o dau pe gratis, să știi! Doar așa, că-mi ești simpatic, bă, puștime!

-Nu, mulțumesc, i-a răspuns el cu răceală. Trebuia să ajungă acasă cu bani, cât mai repede cu putință. Ieși din club, în timp ce Beșică îl privea cu ochi temători.

«Puștiu o să ajungă mare, cu atitudinea asta! Să mor de nu!»

După aceea își injectă și el și prostituatele lui Guvid și petrecură toți o noapte incredibilă.

Era spre dimineață, când Dragoș a juns, în sfârșit, pe jos, acasă. Îl dureau toate oasele și se simțea ostenit de atât umblat. Trăsese o sperietură zdravănă în «Sisso», dar afacerea mersese bine iar acum avea ceva mălai. În fața scării era mocirlă, datorată zăpezii topite, care îi oferea un aer de jeg întregului peisaj. Ridică privirea. La etaj, geamul lui Antal era deschis. Oare era acasă? Ar fi dorit să-i zică cum s-a descurcat. Pudel fuma la balcon. Îl salută și intră în scară. Pudel a privit cum Goș dispăre din fundal și a dat din cap, aprobator, cu un zâmbet sarcastic pe buze.

Urca scările și pereții scorojiți păreau că se vor dărâma pe el Clipea obosit, cu fața stacojie, cu pleoapele grele de oboseală. A dat să descuie ușa. Era descuiată.

Tresări ușor. A pus mâna, speriat, pe mânerul rece al pistolului care era încărcat și gata să ia suflarea cuiva. Intră ușor în casă și murmură:

-Tată? Ești acasă?

Nu a primit nici un răspuns. Totul părea normal. Deodată se opri, pentru că ceva i-a atras privirea în mod special. Oglinda de pe hol era spartă și doar câteva cioburi imense se mai țineau, în colțuri, de ramă. Ciudat era că pe jos nu se găsea nici un ciob. Doar câteva pete de sânge, care l-au făcut să înghită în sec. Grăbi pasul.

Aruncă într-un colț rucsacul alb, la fel și fesul, tot alb, care s-a agățat de mânerul frigiderului. Televizorul era aprins. Pe canapeaua pe care deseori l-a văzut pe tatăl său, beat turtă, stătea o femeie, de aproape patruzeci de ani cu părul roșu, cu ochii înlăcrimați. Plângea, sughitând. La început a crezut că delirează, ca are viziuni incredibile. În ochii ei parcă o vedea pe mama lui. Apoi, se adună, văzând-o cum plângea și cum îl privea, umilă.

-Cine ești și unde e tatăl meu?

Ea a început să plângă și mai tare și s-a ridicat de pe fotoliu și l-a îmbrățișat pe băiat. Apoi s-a depărtat, receptând răceala lui. Stătea inert în fața ei. Nu a răspuns la îmbrățișare, ci și-a ținut brațele, în continuare, pe lângă corp, privind-o aspru. Femeia a înțeles și a răspuns la întrebare, ștergându-se la ochi cu o batistă pe care a scos-o dintr-un buzunar al blugilor spălăciți:

-Mă numesc Elena Poroian și sunt o colegă de servicii de-a tatălui tău.

Dragoș simți că îl apucă toate pandaliile, iar venele de pe gât i se umflaseră teribil.

-Unde e tata?

Ea oftă, încercând să câștige timp, pentru a răspunde la întrebare.

-Tatăl tău a avut o criză alcoolică și e în comă la spital.

Dragoș o pironi, încercând să afle adevăruri în ochii ei umezi.

-Mai devreme au sunat de la Psihiatrie, unde a fost transferat. Azi dimineată s-a trezit din comă, dar a început să delireze. Nu a mai putut continua. O durea prea tare. Dragoș, însă, nu reușea să și-l imagineze pe tatăl lui într-o astfel de ipostază. Nu a avut timp să o întrebe pe acea femeie frumoasă din fața lui cum a intrat în casă și cine îi dădea voie să vorbească așa despre tatăl său și de unde îl cunoștea atât de bine, dar pe undeva, simțea că putea avea încredere în ea. Semăna, dacă se uita mai bine la dânsa, cu mama. A zâmbit slab și își scărpină ceafa. Nu mai zise nimic, ci se întoarse pe călcâie și o porni, cuprins de spaima pe care abia acum o conștientiza, spre spitalul de Psihiatrie. Spera ca femeia să aibă bani la ea de taxi, el nu dorea să cheltuie valuta pe care o avea la el. Și-a strâns bine geaca pe el, pentru a ascunde pistolul ce-l împungea în abdomen.

Într-o sală de așteptare mare, dar goală, stăteau amândoi, așteptând ca asistenta subțirică de la ghișeu să le spună când să intre la pacientul 303, Daniel Bercu. Un medic înalt, care se aplecă pentru a putea ieși din camera tatălui său, a trecut pragul, notând ceva într-un carnetel mic. I-a văzut pe Dragoș și pe Elena pe scaune și a schimbat o privire cu asistenta de la ghișeu.

-Sunteți apropiați de-ai domnului Bercu?

-Sunt fiul său, a răspuns Dragoș, cu o voce care putea să jure că nu fusese a lui. Scăzută, temătoare.

-Puteți intra, dar să nu stați mult. Este sedat și va adormi în curând. Dragoș s-a ridicat și l-a prit în ochi pe doctor:

-Ce are dom' doctor?

Doctorul l-a privit rece, distant, și a pășit pe holul lung. Abia după ce a făcut câțiva pași, i-a răspuns plin de sictir, stând cu spatele la el:

-Schizofrenie. Mereu același rahat de boală. Elena plângea înfundat, parcă absentă, pe altă planetă, undeva departe. Cât despre Dragoș, și-ar fi dorit să-l omoare pe doctor pentru comportamentul său. Să-și descarce pistolul în spatele lui lat, cât era el de mare. Se scutură la acest gând criminal. Ce se întâmpla cu el? S-a ridicat și a pășit grăbit în cameră. Constată că Elena nu l-a urmat. Se întoarse spre ea:

-Nu intrați?

-Nu aș suporta să-l văd așa. Te aștept.

N-a mai zis nimic și a intrat. De îndată ce-l văzu, tatăl său zâmbi larg și părea atât de fericit, atât de eliberat de complexe și probleme:

-Fiuleee! Ce fericit sunt că te văd!

Dragoș izbucni în plâns și s-a pus în genunchi lângă pat. Tatăl său era legat de mâini și de picioare cu curele din piele groasă, cu multe găuri date. Slăbise mult și în obraji avea două adâncituri, osul craniului parcă vrând să iasă afară de sub piele. Daniel Bercu a luat mâna fiului în mâna lui și a continuat, cu o voce ieșit din comun de fericită, de nerecunoscut:

-Am văzut-o Dragoș, am vorbit cu ea. E aici, are grijă de mine. Tu fii fără griji!.. Elena...Elena e bună...e tare bună.

-Tată... tată... sughița el de plâns.

-Am încredere că o să aibă grijă de tine, eu cred că voi mai rămâne aici, cu mama ta. E atât de bine, ne depănăm povești și totul e atât de frumos...

Dragoș își privea tatăl, care avea o figură tâmpă, cu niște ochi goi, dar fericiți, cu

părul vâlvoi și barba nerasă. Nu-i venea să creadă că tatăl său era nebun. S-a șters la ochi cu mânăca.

-Tată, mi-am găsit o slujbă, i-a spus, încercând astfel să înlăture presiunea ce apăsa camera. Domnul Bercu îi zâmbi, dar mai retras:

-Mă bucur fiule, să-ți iubești munca, căci numai așa vei fi respectat și privit cu admirație. Așa să știi! Îmi pare rău fiule! Zău!

Fiul înțelegea că, în modul lui ciudat, tatăl său își cerea scuze pentru toate dățile când îl tratase greșit, când l-a ignorat, l-a bătut, l-a jignit, l-a scuipat. A închis ochii și a încuviințat din cap. Aceasta însemna că îl iartă. Când redeschise ochii, tatăl său stătea cu capul pe-o parte, cu pieptul ridicându-se ritmic, lent. Sedativele și-au făcut efectul.

În drum spre casă, Elena i-a povestit lui Dragoș tot, fără nici un secret. Nu-l deranja că tatăl său a încercat să-și refacă viața. Chiar îl admira pentru asta. În plus, Elena era o companie plăcută. Părea cumsecade. Nu o disprețuia. Până când au ajuns acasă, chiar glumeau unul cu celălalt.

Își ascunse arma sub salteaua patului și a încercă să adoarmă. Să se odihnească măcar câteva ore. Nici vorbă, însă, de așa ceva. Îl tot vedea pe tata, legat de pat, delirând cum că o vedea pe mama lui. Scumpa lui mamă! A oftat prelung. S-a ridicat greoi din pat, s-a îmbrăcat obosit și a ieșit din casă. Elena gătea în bucătărie, supă și pilaf. L-a văzut pe băiat ieșind vijelios pe ușă, dar nu a avut timp să-l întrebe unde se duce și cât va lipsi. A auzot doar ușa închizându-se în urma lui. Ridică din umeri și reveni cu atenția pe fundul de lemn, unde tăia o ceapă mare, fără să plângă. Lacrimile reale le înlocuiau pe cele artificiale.

Ceașca de cafea scotea aburi ca-n poveștile de groază. Alina trăgea în piept mireasma braziliană și ținea ochii închiși, gândind împrăștiat. Guvid se purta rece, dar a început și ea să răspundă cu aceeași monedă, fapt care credea că îl scoate din sărite. Se înșela. „Early Morning” era aproape gol. Doar femeia de servicii, care spăla podeaua, pregătind localul pentru încă o zi încărcată. Alina, pentru că stătea foarte aproape de restaurant, era în papuci de casă și halat pufos, în ciuda faptului că localul era destul de select. Pe dedesubt avea un tricou alb și niște pantaloni de trening roz. Sorbi atentă din cafea, lichidul încălzindu-i laringele și cofeina punându-i sângele în mișcare.

„Hei, fiecare cu viciul său! Corect?”

Privirea însă îi fu deodată distrasă. El era? Nu avea cum! Ușa de la local se dădu în lături. Ba da, el era! Dansatorul ei misterios. Ținea, supărat, privirea în pământ. Când, însă, privirile celor doi se întâlniră, scânteii ieșiră. Ea ia făcut semn și el a venit la masa ei.

-N-am bănuț că ieși micul dejun aici, a remarcat fata.

-Nici eu, făcu el, stângaci.

Ea râse:

-Se pare că, totuși, ne-am reîntâlnit, până la urmă.

-Sortii sunt de partea celor tari! îi făcu el, șmecheros, cu ochiul. A comandat o omletă. N-aveau ce să-și spună, dar nu-și dezlipiau ochii unul dela altul. Alina se

simțea bine în prezența lui. El, asemenea.

-Ai vreun nume, sau ar trebui să-ți zic în continuare „Dansatorul meu?”

-Sunt al tău? A întrebat el, copilărește. Ea se încruntă, surprinsă de inteligența fiecărei replici ce o primea. Toate parcă erau calculate, pregătite în prealabil, deși așa ceva știa că nu putea fi posibil.

Ieșiră curând din local, râzând, simțindu-se bine unul în compania celuilalt. Ambii se imaginau sărutând buzele partenerului de conversație, fără să-și dea seama dacă era un lucru bun sau un lucru rău.

-Eu trebuie să mă duc acasă, a anunțat Alina pe un ton oarecum trist.

-Eu...nu știu, a replicat Dragoș gânditor. Alina, care avea suficientă experiență, l-a mirosit imediat, ca ceva nu-i în regulă.

-S-a întâmplat ceva?

-Mereu se întâmplă câte ceva.

Porniră pe alee, spre blocul Alinei.

-Ești nebun? Uite cum sunt îmbrăcată. Apoi stăruie. Dacă vrei, mă duc să mă schimb repede și mergem prin Herăstrău. E foarte frumos iarna. Nu știa ce anume a ademenit-o să-i facă această propunere, dar băiatul acceptă fără rețineri. Dragoș, era clar, se îndrăgostise de ea fără menajamente, fără compromisuri. Singurul lucru care îl deranja într-un fel, era faptul că, de revelion, o văzuse împreună cu Guvid. Știa acum ce figură marcantă era șeful său pe străzi. Sau cel puțin avea, cât de cât, o idee despre cum mergeau treburile. O așteptă la scară. Ea a coborât abia după douăzeci de minute.

-Ce dracu ai făcut? Te-ai clonat și ai trimis o copie la plimbare?

Alina a râs și a trecut în viteză pe lângă el, lăsându-l să-i adulmece parfumul suav.

-Să mergem!

Parcul Herăstrău radia de frumusețe. Nu conta că era pustiu la acea oră din zi, la prânz. Ei umpleau tot parcul prin râsetele lor și prin simpla stare de bună-dispoziție. Alina simțea că se adâncește într-un abis al fericirii când îi privea ochii. Se simțea fericită, dar avea îndoieli dacă ceea ce făcea era bine. Avea pornirea de a o lua la fugă în direcția opusă, să scape de el, să-l uite, să uite că a avut o asemenea tentativă de a evada din rutina zilnică. Ce-ar fi zis Guvid dacă ar ști ce făcea acum?.. De fapt, ce mare lucru făcea? La urma urmei, se plimbau, nu făceau nimic mai mult. Și se simțeau bine unul în prezența celuilalt. Poate prea bine, pentru a rămâne doar simpli amici. Numai timpul avea să le arate adevărul și dacă făcea sau nu, o alegere inspirată.

Băiatul a devenit deodată serios.

-Tatăl meu e la spital... la nebuni... sunt disperat, nu știu...chiar nu știu...

O privi cu niște ochi umezi, parcă rugători. Ea se opri din mers și chipul i se înduioșă. Dragoș îi admira frumusețea, cu obraji roșii de frig și căciulița care îi venea până pe frunte, cu părul lung ce îi acoperea umerii gecii negre. S-a apropiat de el și l-a îmbrățișat.

-Dar mama ta? Știu că ai fugit de acasă. De ce îi chinui așa pe părinții tăi?

Dragoș a simțit cum o mie de cuțite îi spintecă toracele.

-Mama... nu mai este. A murit acum cinci ani... bine, deacuma șase.

A simțit cum strânsoarea îmbrățișării a devenit și mai puternică. Era ca și cum fata își cerea scuze prin limbajul trupului. Îl privea în ochii triști. Aproape că plângea și dânsa de tristețea lui. El a continuat pe o voce tremurândă.

-Eu cui rămân?

Fata a realizat ce moment delicat era. Îl privea în ochi, ochi care transmiteau atâta durere și, totodată, inteligență. Îi mângâie creștetul și, chiar și prin mânușile subțiri din bumbac, Dragoș a simțit căldura degetelor ei fine.

-Am eu grijă de tine! a șoptit fata, foarte încet, de teama de a nu fi auzită de vreun imaginar strigoi din parc. Pentru a nu părea prea melodramatic și a nu-și deconspira sentimentele față de el, a continuat pe un ton mai vesel.

-Eu și Familia. Ești acum un membru important pentru noi. Plus că știi să dansezi bine. Și să joci baschet, din câte am auzit.

El nu s-a bucurat în nici un fel de valul de laude și dulcegării. A continuat să fie trist și dezorientat.

-Nu știu ce voi face.

Pe nepregătite, asemeni unei furtuni de vară, Alina îl sărută, cuprinsă de unda de drăgălășenie neajutorată emanată de băiat. Acesta o strânse tare la piept, simțind, pentru prima oară în viață că toate merg bine, că nimic nu putea să-i facă rău. Că era fericit.

Nu e ușor să devii un lider. Un lider al operațiunilor mai puțin „curate”, dar profitabile, ale unui oraș așa de mare precum Bucureștiul. Trebuia să fii lipsit de scrupule, să faci mereu ceea ce îți spune actualul șef, pentru a-i intra în grații și a-i moșteni tronul. Trebuia să fii lipsit de remușcări, să fii în stare, la un ordin, să-ți ucizi și propria mamă, fără să pui întrebări. „Familia» conta, de cele mai multe ori, mai mult decât familia de sânge. Pentru că „Familia” îți oferea un venit, îți garanta protecția, atrăgea respect asupra ta și, de ce nu?, îți oferea micile satisfacții ale vieții: un drog, o femeie, o bârfă, voie bună și căldura prietenilor din grup, care, deși sociabili și amabili, prezentau un adevărat spirit antreprenorial. Mai mult decât atât, aveau ceva important în comun. La toți le curgea sângele de asasin prin vene. Un lider adevărat știa că mereu putea urma declinul, în consecință își lua măsuri de precauție. Un lider anticipa mereu mișcările concurenței și nu se grăbea să acționeze orbește, după cusurul ființei umane, adică la nervi. Un lider aștepta, mușamalizând totul, gândind fiecare mutare, așa că nu o face din prima, deși ar putea. Dorește să o facă în chipul cel mai inteligent, pentru a se autodepăși și a se lăuda cu fapta lui, prin manevrele și stratagemele sale inteligente. Un lider știa că doar din operațiuni ilegale nu puteai trăi poleit în aur. În ceea ce privește operațiunile legale, era chiar mai rău.

Un adevărat lider le combină pe amândouă, într-o asemenea proporție încât să obțină stima oponentilor și iubirea apropiatilor. Un lider adevărat știa mereu să analizeze psihicul uman în situații de criză. Un lider adevărat era mereu un câștigător în viață.

Un astfel de lider era Guvid. Nu a fost însă întotdeauna ușor nici pentru el. Ca

toată lumea, a pornit de jos. Un biet puștan, nici măcar curier. Spăla mașini la una din firmele „capac” ale bossului de atunci, Mox. I se spunea așa pentru că, din auzite, ar fi smuls capul cuiva cu totul după o lovitură bine plasată în cap, cu un mox. Toți îi știau de frică. Firește, salariul pe atunci mare, pe care îl primea, l-a determinat să renunțe la școală. După ce s-a angajat, însă, a început tărbăboiul. Acasă, taică-său mereu bea și o bătea pe mama. Apoi, la beție, a comis o crimă îngrozitoare și s-a sinucis.

Copilul nu a vărsat nici o lacrimă la înmormântare. Nu i-a fost greu să pară că dă dovadă de tărie de caracter, fiindcă și-a urât tatăl. O ură mocnită. Dura de când era mic iar tatăl îl batjocorea în public, umilindu-l. Acum, că era mort, parcă se bucura. Se bucura că nu va fi ca el, că va încerca să-i arate că poate fi mai puternic de atât, că poate depăși viciile umane, și, de ce nu?, să profite de viciile altora, pentru propriul câștig. Muncea de două ori mai mult la spălătorie și Mox chiar observase puterea băiatului de numai treisprezece ani și perspicacitatea lui. De multe ori, bossul îl invita după amiaza la o cafea, discutând pe teme diverse. Băiatul citea foarte mult și era cultivat. Astfel că mereu găseau teme de discuție. Mox avea atunci șaptezeci de ani, era gârbovit și doar vocea îi trăda ultimele rămășițe de putere rămase în organismul său șubred. Însă a mai trăit, cu toate acestea, încă doisprezece ani, ani în care a reglat toate conturile și a dezvoltat afacerea cu prostituția. În droguri deținea clar monopolul, fără drept de apel. „Familia”, pe atunci, era ceva mai puțin unită, și mulți l-au trădat pe Mox. Absolut toți au primit ca sentință o moarte cruntă. N-a scapat nici unul. Pe cât de pașnic și vorbăreț, sociabil și prietenos se părea, bătrânul, pe atât de dur. Era și inteligent pe deasupra. În ziua în care Guvid și-a văzut propria mama ucisă în piață de doi huligani, a fugit, plângând spre vila imensă a bătrânului, de pe Pipera, și pe care ulterior i-o lăsase moștenire lui. Menajera l-a recunoscut pe băiatul chipeș, deși mic de statură. L-a văzut plângând și a încercat să se poarte cu el ca și cu un adult, deși era un simplu mucos, neimportant.

-Domnul o să vă poată primi imediat, abia a ieșit din cadă. Îl puteți aștepta?

Băiatul i-a zâmbit printre lacrimi.

-Desigur.

Foarte curând, bătrânul acoborât, fugind, scările, speriat. La urma urmei, băiatul era foarte de treabă și îi păsa de el. Știa de canalia de tată-său și își decisese, în subconștient, că va avea grijă de copil, atât cât va putea, pentru un eventual transfer de putere. Nu era ușor. Trebuia să-l învețe toate trucurile meseriei, dar încă era prea fraged, ca să dea piept cu lumea. Așa că se limita prin a-i ascuți inteligența băiatului, care era deosebită pentru un copil de vârsta lui.

-Ce s-a întâmplat mămligarule? Așa îl alinta.

Băiatul ridică privirea și începu din nou să plângă, fără să dea semne că s-ar liniști curând.

-Mama... mama...

Bătrânul s-a așezat lângă el, pe o canapea din mușama, pe care primea toți musafirii. Apa i se scurgea de sub halatul de baie și pentru prima oară își dădu seama cât de incomodă era acea canapea. Niciodată nu a mai stat pe ea până acum. L-a apucat pe copil de după gât.

-Ce-i cu ea?

-Au ucis-o! A răcnit bietul copil. L-a auzit până și de camerista, care era în capătul

celălalt de casă, măturând mucurile de țigară rămase în living, după partida de poker de aseară.

Bătrânul s-a încruntat și a devenit extrem de serios. Era alt om.

-Te rog să te calmezi. Uite, Maria o să-ți facă ceva bun de mâncare. Eu mă duc să văd ce s-a întâmplat. Zi-mi unde. Băiatul i-a povestit, smiorcăindu-se, că în piață, ziua în amiaza mare. Mox s-a ridicat sprinten de pe canapea și i-a trăznit un dos de palmă copilului, care a amuțit pe loc, tremurând în fața bossului.

-Bărbat ești tu? Plângi ca o muiere! Du-te în bucătărie și te rog să-ți revii, altfel te mai așteaptă vreo două fripte! Hai, fuguța!

„Trebuie să-i înveți de mici ce-i duritatea, altfel nu vor ști cum să acționeze pe viitor”, a gângit moșul, urcând repezit scările spre biroul lui. Trase câteva sfori și a aflat de la gardienii pieții cine fuseseră ucigașii. I-a mituit cu o sumă de cinci ori mai mare decât au primit de la criminali, ca să se prefacă neștiutori. Au fost doi golani angajați de rudele femeii ucise de tatăl băiatului. Au dorit răzbunare.

Bătrânul a închis telefonul și privea în gol, gânditor, spre un tablou original de Toulouse Lautrec. Își frecă ochii obosiți, brodând un plan. Era destul de simplă treaba. Îi știa pe cei doi puștani care au dat lovitura. Nu putea fi nervos pe polițiștii care nu au intervenit, pentru că nu se cunoștea că băiatul are legătură cu el. Altfel nu ar fi acoperit totul. Îl mira cât de proști au putut fi atacatorii, să acționeze într-un loc public, cu așa de multă lume în jur.

«Începători! » își zise, dând ochii peste cap. A mai dat două telefoane și a transmis ordinul: să fie aduși acasă la el, până seara.

În noaptea aceea, greierii erau foarte supărați și scoteau un zgomot parcă mai puternic decât de obicei. Mox stătea împreună cu băiatul care fusese extrem de tăcut toată ziua. Luau cina. Mox a vrut să deschidă subiectul de câteva ori, dar când întâlnea ochii goi și rugători ai copilului, se răzgânde, umplându-se de dispreț față de atacatori. Apoi a sunat soneria. El nu s-a clintit. De la parter, se auzea vorbă. S-a șters la gură cu un șervet alb ca laptele. Băiatul se juca cu furculița în farfurie, abținându-se, fricos, să nu plângă, de frica unei noi palme usturătoare. Ușa camerei s-a deschis. Era o ușă masivă, dublă, de lemn, desupra căreia era așezat un cap de ren, împăiat, obiect decorativ ce-l costase mult pe bătrân. Dar avea un simț estetic extraordinar. Banii de cheltuială mereu îi dădea pe obiecte de lux, cu care și-a împânzit întreaga casă. Guvid, mai târziu, i-a înțeles pasiunea și a făcut la fel, dar la o scară mai redusă.

În cameră au pășit patru oameni îmbrăcați la costum, ținând de brațe doi băieți. Guvid i-a recunoscut. Erau ucigașii mamei lui. A căscat ochii la ei, cu ură, în vreme ce aceștia stăteau cu privirea în pământ, tremurând de frică.

-Bună seara! făcu unul dintre angajații lui Mox.

Bătrânul îi răspunde la salut. S-a ridicat, întâmpinându-și oamenii.

-Bună seara, Peppe!

Peppe era capul tuturor loviturilor „de greutate” ale lui Mox. Pe el l-a sunat să-i culeagă pe netrebnici. Peppe și-a adus, la rândul său, câțiva oameni aflați în subordinea lui. Pe Brad, tatăl lui Goliat, pe Arc, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, însetat de lupte de stradă și nebun după marihuana, probabil cel mai bun trăgător de mână stângă cu pistolul din capitală. Pișta, un ungur extrem de devotat. Cei din urmă stăteau în ușă, pentru a împiedica evadarea prinșilor. Guvid îi privea, fără să scoată un sunet. Mox l-a întrebat pe unul din ei:

-Știi cine sunt?

Peppe îl zgudui, pentru ca să-și ridice privirea din pământ.

-Sunteți Mox, știu, să trăiți șefu' ...noi n-am știu că...

-Taci din gură, urâtule! A poruncit Mox, nervos. Apoi se întoarse binevoitor spre Guvid, care tremura de mânie, dar și de satisfacție că bătrânul a acționat și nu a lăsat ca totul să treacă neștiut.

-Ei, Mămăliguță, în seara asta decizia e în mâinile tale. Privește-i! făcu semn spre cei doi, îmbrăcați în haine originale, largi, stil rap, cu fețele desfigurate de teamă! Ei sunt cei care ți-au ucis mama, nu există îndoială în asta! Îți voi pune o singură întrebare, iar răspunsul tău va fi porunca mea. Voi acționa după buna ta plăcere. Băiatul îl privea și inima îi pulsa de mândrie că era preferatul mafiotului. Figura bătrânului se încruntă, pregătind momentul și ridicând tensiunea din atmosferă.

-Ești pregătit?

Guvid încuviință din cap, strângând furculița în mână, pentru a se putea abține din plânsul ce-l încerca. Apoi bătrânul a făcut un semn ciudat lui Peppe și el cu Brad puseră mână la tocurele armelor.

-Ce facem cu ei? Tu decizi.

Pentru o clipă, Guvid, văzându-i atât de speriați, a vrut să-i ierte. Erau doar simpli executanți, nu purtau nici o vină, decât cea a actului în sine. Nu și premeditarea. Apoi a întâlnit privirile de gheață ale celor din jur. Mox, Peppe, Brad, toți parcă știau deja răspunsul și-și adunau puterile pentru a face ce era de făcut. Băiatul îi privea pe vinovați. Nu mai avusese niciodată această putere de a decide, dacă cineva avea de trăit sau nu. Era cam bruscă trecerea de la a decide dacă va traversa sau nu strada, la a decide dacă cineva va trăi sau nu. Dar în ochii unuia dintre ei a întâlnit un licăr de dispreț, de aroganță și i se păruse că îi zâmbise ușor, parcă zicând: «Tu urmezi!» Atunci a simțit un fior ciudat străbătându-i trupul încă verde și își aminti de mama sa, care fusese împușcată în plină stradă, cum nimeni nu a sărit în ajutorul ei, cum lumea era atât de rea, iar el atât de oropsit. A adunat atât de multă ură în el față de tot ce însemna om, încât tremura acum din toate încheieturile. Nu va mai simți niciodată palma caldă a mamei sale mângâindu-l, vocea ei clară și blândă dezmiertându-l, trupul ei ușor ca o pană, protejându-l de rele. Toate aceste gânduri i-au întunecat chipul, devenit neîndurător, și niște ochi plini, până la refuz, de ură. Își stăpâni emoțiile și zise hotărât:

-Omoară-i!

Peppe și Brad scoaseră în secunda următoare pistoalele din teacă, de sub sacourile negre. Peppe a lipit pistolul de bărbia adversarului și a tras, improșcând cu sânge peretele din spate, acoperit cu un tapet auriu, pe când Brad a țintit spre frunte, ținând arma cu ambele mâini, pentru precizie. În secunda următoare, geamurile pătrate ale ușii duble de la intrare, au fost colorate în sânge proaspăt, care a țâșnit ca un gheizer din creștetul despicat al victimei. Focurile de armă, au fost trase aproape simultan și s-au auzit în întreaga imensitate a casei celei etajate a boss-ului. Câteva păsări zburară speriate din nukul bătrân, extrem de mare, din grădina aranjată frumos, cu zeci de feluri de flori dispuse pe specii și culori. Nici unul din cei doi omorâți nu a protestat, ci probabil că și-au acceptat, din start, soarta, conștientizând puterea lui Mox, chiar dacă doar în ultima clipită. Mox i-a privit, apoi pe Pișta, care stătea lângă ușă, în interior, pătat de sânge din cap până în picioare. I-a aruncat un prosop alb cu care să se șteargă la gură:

-Șterge-te dracu', că parcă ești un porc înjunghiat!

Peppe își ștergea sudorile cu o batistă și Brad privea țintă spre țeasta sfărâmată al victimei sale, mădru de realizare. Bătrânul se întoarse spre Guvid care zâmbea sinistru. A fost foarte uimit de sângele rece al băiatului. Această întâmplare l-a determinat, de fapt, să-și lase toată moștenirea și puterea, corelată cu influența și relațiile, lui Guvid. Era încântat de inteligența, duritatea și stăpânirea de sine a tânărului. A decis corect. Ca un adevărat mafiot. Niciodată nu va exista o altă pedeapsă pentru crimă, în stradă, decât tot crima. Era clar că amândoi gândeau la fel.

-Ei, mă măligo, ți-am făcut hatârul! Peppe o să te ducă acasă să-ți iei lucrurile.

Deacuma, dormi la mine, apoi întoarse privirea spre Pișta și Brad:

-Ajutați-o pe Maria să curețe rahatu' ăsta de aici. Scăpați de cadavre.

Băiatul sări în sus de bucurie, parcă uitând că în aceeași zi și-a văzut mama ucisă. Nu îl speria deloc imaginea celor două trupuri neînsuflețite, cu creierii scurgându-se pe podea, pe covorul scump. Nici sângele nu-l înspăimânta. Se răzbunase și ce dulce era răzbunarea!

Mai apoi, de-a lungul anilor, bătrânul l-a învățat tot ce era de învățat și băiatul a aflat ce e aceea trădare, disprețuire, furt camuflat, prostituție, cine e curierul și cât de important e rolul său, executanții și „ostașii”. Aflase de noțiunea de „Familie”, iar la optsprezece ani știa contabilitate și două limbi străine, știa să gestioneze banii și să-și impună punctul de vedere, fiind foarte **persuasiv**. Când bătrânul a murit de atac de cord, la un picnic, Guvid era pregătit să fie capul mafiei bucureștene. Toți s-au plecat în fața lui cu supunere.

Timpul i-a arătat lui Guvid că a luat mereu deciziile bune. Gândirea perspicace a bătrânului, pe care și-a dorit-o dintotdeauna, iată că o căpătase. Știa întotdeauna ce gândea adversarul și era cu un pas în fața tuturor, prevăzând orice neprevăzut. Trăgea gânditor dintr-un trabuc. Acum, situația era delicată. Barmanul unuia dintre barurile sale, „Early Morning”, l-a sunat în acea dimineață în care el își făcea siesta cu Tiffany, și l-a înștiințat că Alina a ieșit din local cu unul, Dragoș. Lui personal, lui Guvid, îi plăcea puștiul. Deși era doar la prima noapte, aproape toată „Familia” știa că el avea să fie noul curier. Și se descurcase exemplar. Astăzi trebuia să-i aducă banii făcuți și să primească altă marfă, pentru seara ce urma. Nu se aștepta să facă ce a făcut cu Beșică. Cei doi aranjaseră, ca de fiecare dată, testarea curierului. O reușită totală, dar care s-ar fi putut, solda cu decapitarea lui Beșică. A fost la un pas să fie împușcat în țeastă de către Goș. Ceva în el, însă, legat de Goș și Alina, stârnea mânia. Sau era gelozie? Nu știa sigur. Acum stătea la biroul din camera ce aparținuse, cândva, lui Mox Aici își gândea planurile și bătrânul, concentrat, trăgând distrat dintr-un trabuc. Exact ca și el acum.

Întradevăr, situația devenise foarte complicată. Era conștient că un curier ca Dragoș nu va mai găsi prea ușor. Era devotat și curajos, în ciuda vârstei. Era perfect. Voia să scape de Alina, care-l enerva deja, dar nu în felul acesta. Să i-o sufle un subordonat. Și nu înțelegea de ce era gelos. O iubea? Nu mai știa nici el, deși mereu se întrebase ce e aceea iubire adevărată. Fusese sfătuit de Mox să nu iubească niciodată o femeie cu sufletul și îl ascultase orbește, bazându-se pe geniul bătrânului. Însă, ceva în această legătură a lui cu Alina, îl făcea să freamăte. A mai tras o dată cu sete din trabuc, gânditor. Trebuia cumva să-l aibă la mână pe Dragoș, pentru a-l șantaja. Inteligența acestui tânăr era debordantă. La fel și

talentul lui la baschet și la dans. Cine știe, cândva, poate, el va moșteni totul. Nu se știe de unde sare iepurele. Dar nu prea dorea ca relația dintre iubita lui oficială și curierul lui, să evolueze prea mult. L-ar fi făcut de râs și i-ar fi știrbit din autoritatea deținută în cadrul „Familiei”. Trebuia să acționeze, dar cu grijă. În seara aceea, când a întâlnit privirea încrezătoare a puștiului, a avut o revelație și i-a venit o idee excelentă.

Shurpy nu mai răspundea la telefon. Acasă la el nu se putea duce, pentru că la interfon, iarăși, nu răspundea nimeni. Antal se întreba, îngrijorat, ce se întâmpla cu tovarășul lui. Auzise zvonuri cum că ar avea datorii la Guvid, dar să se ascundă chiar așa? Știa că el nu-l va trăda, știa că el era cel cu care putea discuta. O puteau scoate ei la capăt. Mereu au făcut-o. Indiferent în ce rahat intrau împreună, tot împreună ieșeau. Putea să-l roage pe Guvid să treacă cu vederea... Și tot nu-i venea să creadă că Shurpy se droghează. Dar prea multe guri bârfeau asta. Începuse să creadă și el. De aceea dorea acum să ia legătura cu el, să se convingă. Să vadă cu ochii lui. Era acum la interfonul lui, dar deja știa răspunsul: acela că nu va primi nici un răspuns. Oftă și se lăsă păgubaș. Telefonul a început să-i vibreze în buzunar. Guvid. Conversația dură câteva secunde. Când a închis telefonul, a oftat prelung și a mai privit încă o dată la interfon, în dreptul numelui Șurpanu. A dat dezaprobat din cap. Tocmai aflase vestea: lui Shurpy îi expirase timpul, iar sentința era inevitabilă.

Sub plapumă, Shurpy stătea speriat, tremurând și tresărind violent de fiecare dată când telefonul sau interfonul suna. Mamei sale vitrege nu-i păsa de el, credea că are gripă, deși el arăta mult mai rău decât atunci când ai gripă. Tatăl era în delgație și nu avea să vină decât după două săptămâni. Prea târziu însă pentru a mai face ceva.

Avea chipul descompus de spaimă și ochii injectați. Sevrăjul era neîndurător. Cât de mult i-ar fi priit o doză, cât de mică! Era pentru prima dată când admitea că e dependent. Era alb la față, supt, cu părul unsuros. Era scârbit de propria-i persoană, dar era resemnat că nu exista drum de întoarcere. Căzuse în capcana drogului. Chiar dacă ar scăpa de pedeapsa traficantului, nu ar putea scăpa de pedeaspa heroinei. Chipul îi era schimbat, schimonosit și abia dacă se recunoștea în oglindă. Totul era în ceață și își simțea mereu brațele și picioarele amorțite. Nu mânca aproape deloc. Nu avea poftă de mâncare. Slăbise îngrozitor. Își aștepta, împăcat, moartea, ca un bătrân bolnav de cancer, care-și are zilele numărate. Numai că el ar fi profitat de fiecare secundă rămasă. Shurpy abia aștepta să moară, pentru că davaua îl schimbuse atât de mult, aproape că îl convinsese că singura ieșire din această banală dar cumplită capcană era moartea. Adormea subit și se trezea mereu tresărind violent, din cauza unor viziuni îngrozitoare. Vedea moartea, chipul ei sterp și hâd, dinții galbeni, ascuțiți și rari, ca o greblă, respirația împutită, părul zbârlit în toate direcțiile. Ochii lui mocneau de teamă. Era doar curios cât va mai avea de trăit.

Deși trecuse ceva timp de la ultimatumul bossului, încă îl dureau toate oasele de la mama de bătaie ce o încasase și abia se mișca prin casă, gemând de durere. Interfonul sună din nou. Tresări și scoase un sunet ciudat, din faringe, contractând minimumul de corzi vocale, pe o tonalitate ridicată. Privea terifiat becul roșu încorporat în interfonul de pe peretele de lângă ușa de la intrare, care licărea odată cu soneria, deasupra butonului cu „Unlock”. A sunat de șase ori, apoi s-a oprit. A răsuflat ușurat, cu sudori reci pe frunte. Știa, însă, că nu se putea ascunde nicăieri, nici în gaură de șarpe. Oriunde era expus. Chiar și acasă, în propriul cămin în care crescuse și în care copilărise. Un lucru era însă sigur: nu mai avea mult timp. Și-a făcut cruce și-și sărută iconița de la gât. A ațipit din nou, fără să-și dea seama, cu expresia feței descompusă de groază și extrem de palidă, de la absența drogului în sânge.